



BURMESE
CLASSIC

အလှူအတန်း
အချိန်အကွာ

တက္ကသိုလ်နေ့စဉ်

သူလိုမင်းသမီး



ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၆၉-ခု၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု ၂၀၀၈၊ ရောင်းဈေး ၃-ကျပ်

ပန်းချီ
သောင်းဟန်
ဘလောက်
ဦးကျော်စိန်
မျက်နှာပုံးရိုက်
ကောလာမောင်ဝင်း

စာရေးသူ၏အမှာ

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ရွှေမန်းဝင်းမြင့် (ခေT) ဦးဝင်းမြင့် (စာနိုင်ဝံ)။
စာနိုင်ဝံစာပေတိုက် (၀၀၁၃၄) ယာယီ။
၂၇၁ (ခ)၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့။



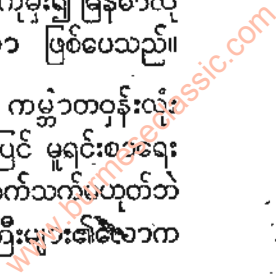
ပုံနှိပ်သူ။ ။ ဦးမိုးဟိန်း (၀၇၃၃) မြို့
ချိုးမြို့ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၄၇၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊
တန့်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ့ချီ။ ။ စာနိုင်ဝံစာပေတိုက်
၂၇၀ (ခ)၊ လမ်း ၄၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာရေးသူအနေဖြင့် ရှေးဦးစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုသော အချက်
တချက်ကား ဤစာအုပ်သည် ပင်ကိုစိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် တီထွင်
ရေးသားခြင်း မဟုတ်ပါဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဤစာအုပ်ပါ ဇာတ်လမ်းမှာ ကမ္ဘာကျော်
စာရေးဆရာ (HAROLD ROBBINS) ၏ နာမည်အကြီး
ဆုံး ဝတ္ထုတပုဒ်ဖြစ်သော (THE CARPET BAG-
GERS) ဝတ္ထုထဲမှ “ရီတာမာလိုး” အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
(၀၂) အဓိကဇာတ်ဆောင်တဦး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုမှီး၍ မြန်မာလို
ဆီလျော်အောင် ဖန်တီးရေးသားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

“သည်ကားပက်ဘဂ္ဂါးစ်” ဝတ္ထု ကား ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး
ကျော်ကြားခဲ့သော ဝတ္ထုကြီးတပုဒ် ဖြစ်သည့်ပြင် မူရင်းစာရေး
ဆရာက ဇာတ်လမ်းဖန်တီးရာတွင် စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်မဟုတ်ဘဲ
အမေရိကန်ရုပ်ရှင်လောက၊ မီလျူးနာသူဌေးကြီးများ၏လောက



အတွင်းတကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အကြောင်းအရာများကို အခြေပြု
ရေးသားခဲ့သည်ဟု သိရပေသည်။

စာရေးဆရာ ဟိုးရိုးလ်ရော်ဘင်၏ ရေးသားပုံ “ဟန်” သည်
အလွန်ကောင်းမွန်ပြီး ပွင့်လင်းရဲတင်းလှသဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ်
နှစ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း အချို့က ယူဆကြ
၏။ အမှန်ကတော့ပုထုဇဉ် လူသားတို့ဘာဝ အသက်အရွယ်၊
အချိန်ကာလ၊ အဆင့်အတန်း၊ ဥစ္စာနေ ကြွယ်ဝမှု၊ ဆင်းရဲမှုတို့၏
ဟန်တားမှုကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ အခါခပ်သိမ်း ဖောက်ပြန်
နိုင်သည်ဟုသော အချက်ကို ဝတ္ထုကြောင်းဖြင့် သရုပ်ဖော်တင်
ပြထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဆိုပါ ဝတ္ထုကြီးသည် ကမ္ဘာ့အင်္ဂလိပ်
စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ အလွန်နာမည်ကြီးသော၊ လူတိုင်းစိတ်ဝင်
စားသော ဝတ္ထုတပုဒ်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဘွယ်မရှိချေ။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာအပြင် ပြင်သစ်ဘာသာ၊ စပိန်ဘာသာ၊
ဂျာမန်ဘာသာများသို့ပင် အသီးသီး ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းအား
ဖြင့် ဤဝတ္ထု၏ဆွဲဆောင်မှု အင်အားကို ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်ပေ
သည်။

မူရင်းစာအုပ်တွင် ရေးသားပုံဟန်က ပွင့်လင်းလွန်းသဖြင့်
‘ကြမ်းသည်’ ဟုပင် ဝေဖန်ခံရသော်လည်း စင်စစ် စာရေးဆရာ
က သူတို့ အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း တကယ်ဖြစ်ပျက်
တတ်သည်တို့ကို ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မှု မပါဘဲ တစ်တစ်ခွဲခွဲရေး
သားလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤမျှ ပြင်းထန်သော ဖောက်ပြန်မှုမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့
မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှာတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုစရာရှိပါ

သည်။ ကျွန်တော်၏ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း ‘ချက် မှောက် ခေတ်
မြန်မာလူမျိုးများ အလားတူဖောက်ပြန်တတ်သည်ဟု မဆိုလိုပါ။’
သူတို့ အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ မည်မျှ ရှုပ်ထွေး
ဖောက်ပြန်နေကြသည်ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အနေဖြင့် သိရှိ
နားလည်ကာ သင်ခန်းစာယူနိုင်ချန်သာ ရည်ရွယ်ပါသည်။

တိုက်ရိုက် မြန်မာပြန်ရေးလျှင် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အဖို့
နိုင်ငံခြားနာမည်များနှင့် အသုံးအနှုန်း၊ ဓလေ့ထုံးစံများကြောင့်
အရသာအပြည့်အဝ ခံစားနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆမိသဖြင့်
ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့်သင့်သလိုမျိုးကာ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း
ဖန်တီးရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုရေးသားရာ၌ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးဖြင့် တီထွင်
ဖန်တီးရေးသားချက် လုံးဝမပါဟူ၍လည်းမဆိုနိုင်ပါ။ မင်းသမီး
မေသက်ဝင်းအနေဖြင့် လောက၌ တကဲ့ချမ်းသာမှု အစစ်အမှန်
ကို မရရှိသဖြင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုမရှိပုံ၊ ဖခင်ဦးစံရှိန်က သံသရာ
ဝ၌ ဆင်းရဲကို ကြောက်ပြီး ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခဲ့ပုံတို့
ဆိုလျှင် ဇာတ်လမ်းနှင့်ဆီလျော်အောင် ဖန်တီးရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

ထို့ပြင် ဇာတ်သမားကို ရုပ်ရှင်လောကအကြောင်း နောက်
ကျောခံရာတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြန်မာရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း နယ်
ပယ်၌ ကျင်လည်ရင်းရရှိခဲ့သော ဗဟုဟုသ အတွေ့အကြုံများကို
အခြေပြုကာ မူရင်းဝတ္ထုမှ အဖြစ်အပျက်များနှင့် အဝင်အောင်
ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မင်းသမီးမေသက်ဝင်း၏ ဘဝခရီး တလျှောက်
ဝတ္ထုကြုံခံစားခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များကိုကား မူရင်း အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု

မှ မင်းသမီး “ရီတာမာလိုး” ၏ ဖြစ်စဉ်များကို အများဆုံးအသုံးပြု ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ပါသည်။

အထူးကြိုတင်တောင်းပန်လိုသည်ကား ဤဝတ္ထုထဲမှ ပါဝင်သူ ဇာတ်ကောင်အားလုံးကို စိတ်ကူးသက်သက်ဖြင့် တီထွင်ထားခြင်းသာဖြစ်၍ မည်သူ တဦးတယောက်ကိုမျှ ရည် ရွယ် ခြင်း၊ သို့မဟုတ် “စောင်းမြောင်း” ရေးသားလိုခြင်း မရှိပါဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသတည်း။ ။

တက္ကသိုလ် နေဝင်း

ရန်ကုန်မြို့။
၃၁-၅-၆၉

အပိုင်း (၁)

(၁)

“ဟေ့...မီးတွေအားလုံးဆင်မပီးသေးဘူးလားကွ...၊ ဖိုတို ဖလပ်နဲ့ တူးကေမီးလုံးကြီးတွေကလဲ အခုမှ ဝိုင်ဟာကြီးဆက် တုန်းဘဲလား... အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင် ခပ်မြန်မြန် ကလေး ဝိုင်းလုပ်ကြစမ်းပါကွာ... ဒီနေ့ရိုက်ရမဲ့အခန်းက မပြတ် ရင် နက်ဖြန်ဆက်ရိုက်လို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကဆောင်း ဆရာတွေကလဲ မိုက်ကရိုဖုံးတွေဘာတွေ အဆင်သင့်လုပ်ထားဘို့ တော်ပီထင်တယ်ဟေ့...”

အသက် ၅၀-ကျော်အရွယ်ခန့် ၀၀ပိုင်ဖိုင် ဗိုက်ရှဲ့ရှဲ့ ကျွဲကော် ကိုင်းမျက်မှန်တပ် ထိပ်ပြောင်ပြောင် လူကြီးတယောက်သည် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် ဆော်သြလျက်ရှိလေသည်။

သူပြောသွားသောစကားထဲမှ “တူးကေ”၊ “ဖိုတိုဖလပ်”၊ “ဆောင်း” စသော စကားလုံးများကို သာမန်စာဖတ်သူတို့အနေ နှင့် နားလည်ချင်မှ နားလည်မည်ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာ စတူဒီယိုအတွင်း၌မူ အေ၊ဘီ၊စီ၊ဒီတလုံးမျှ မတတ်သော အလုပ် သမား သူငယ်ကလေးများပင် နားလည်ကြပေသည်။

အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ဗိုက်
ခွဲခွဲလူကြီး အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောနေသော နေရာကလည်း
ရန်ကုန်မြို့သင်ခြေပုံး မရမ်းကုန်းအနီးရှိ ရုပ်ရှင်ခြံကြီး တခြံပင်
ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကြီးကား “လမိမာန်ရှုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ” ပိုင်ရှင်ဦးတုတ်ခိုင်ဆို
သူဖြစ်ပြီး သူ့ကုမ္ပဏီမှ ငွေကုန်ကြေးကျခံကာ အထူးစပယ်ရှယ်
အကယ်ဒမီရွှေစင်ရုပ်ဆူချိန်ပြီး ရိုက်ကူးနေသည့် “မိုးနတ်ဒေဝီ”
ဇာတ်ကားမှ အရေးကြီးသော အခန်းတခန်းရိုက်ရန် ကြိုတင်ပြင်
ဆင် ဆော်ကြံနေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ရုပ်ရှင်လောကတွင် မော်တော်ကားစက်ပြင်ဆရာ (မကွင်း
နတ်) များလောကမှာကဲ့သို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ အသုံးအနှုန်းများ
ကို လူတိုင်းနားလည် အသုံးပြုနေကြသဖြင့် အေ၊ ဘီ၊ စီ၊ ဒီပင်
မတတ်လင့်ကစား ဘာပစ္စည်းက ဘာခေါ်တယ်ဟူ၍ ရုပ်ရှင်
အလုပ်သမားအားလုံးက နားလည်နေကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် လျှပ်စစ်ဝပ်အား (၂၀၀၀) ရှိသော ရုပ်ရှင်
စတူဒီယိုသုံး မီးလုံးကြီးများကို “ထူးကေ” ဟူ၍၎င်း၊ (၅၀၀၀)
အားကို “ဖိုက်ကေ” ဟူ၍၎င်း၊ အသံဖမ်း အသံသွင်းဘက်ဆိုင်ရာ
ကို “ဆောင်း” ဟူ၍၎င်း ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေကြလေသည်။

ရုပ်ရှင်ကားများတွင် စကားပြောသံမပါဘဲ အရုပ်ချည်း
သက်သက် အသံတိတ်ရိုက်ကူးရသည့်အကွက်များရှိရာ ထိုသို့ရိုက်
ကူးသည့် ရိုက်ကွက်များကို အသံတိတ်ဟုမခေါ်ဘဲ “ဆိုင်လင်း
ရှော့” ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြလေသည်။

“ဟာ ဦးလေးတုတ်ကလဲ ကျွန်တော်တို့ကိုချည်း ဖိလောနေ
တာဘဲ၊ ဦးလေး မင်းသမီးကဖြင့် အိမ်မှာ မိတ်ကပ်လိမ်းပြီးသေး
မှာတောင်မဟုတ်ဘူး...”

အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်ခန့် ပိန်ပိန်ဖြူဖြူသူငယ်တဦးသည်
ကင်မရာ ထရော်လီလိုင်သံလမ်းများရွှေ့နေရာမှ လှမ်းပြောလိုက်
လေသည်။

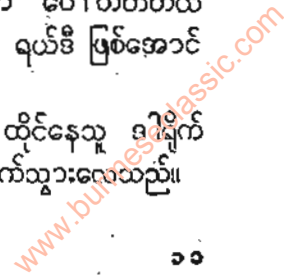
သူကတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်များ၊ ဒါရိုက်တာများနှင့် ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်လျက် ပြောရဲဆိုရဲရှိသူ ဓါတ်ပုံဆရာ၏အကူအညီ အလုပ်
သမား မောင်းထွန်းဆိုသူဖြစ်လေသည်။

မောင်ထွန်းက ရယ်စရာပြောသလိုလိုနှင့် ဦးတုတ် ခိုင် အား
အော်ပြောလိုက်သည်ကို ဓါတ်ပုံနှင့် အသံဖမ်းဘက်အလုပ်သမား
များက သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံးနေကြလေသည်။

သို့သော် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်ကမူ သဘောမကျနိုင်ဘဲ
မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့်....

“ဟေ့ - မောင်ထွန်း၊ မင်းသမီး မိတ်ကပ်လိမ်းပြီးတာ မပြီး
တာ မင်းတို့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးကု၊ မင်းတို့တာဝန်က သူ့ ရောက်
လာတာနဲ့ ချက်ချင်းစ ရိုက်နိုင်အောင် အားလုံး ပြင်ဆင်ထားဘို့
ဘဲ။ တော်တော်ကြာ သူလာတော့မှ မင်းတို့က မီးလုံးရွှေ့ တုန်း၊
ကင်မရာနေရာချတုန်းဆိုရင် ဘယ်လိုပြသနာ ပေါ်တတ်တယ်
ဆိုတာလဲ မင်းတို့အသိသားနဲ့။ အားလုံးသာ ရယ်ဖို့ ဖြစ်အောင်
လုပ်ထားကြ....”

ဟု ပြောပြီး စတူဒီယိုတဖက်သောင့်တွင် ထိုင်နေသူ ဒါရိုက်
တာနှင့် ဧည့်သည်လေးငါးဦးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။



ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးကား ဆေးပေါ့လိပ်တလိပ်လက်ကြား ညှပ်လျက် သူ၏ ဇာတ်ညွှန်းစာအုပ်ကိုကြည့်နေလေသည်။

ဦးတင်ထူးမှာ နာမည်ကြီးစာရင်သူ ဒါရိုက်တာကြီးတဦး ဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်ခြံထဲစကားများများမပြော ခပ်အေးအေးနေတတ် သူဖြစ်၏။ မင်းသမီး မင်းသားများနှင့် ဆက်ဆံရေးကိစ္စမှန်သမျှ ကိုလည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကိုသာ တာဝန်လွှဲထားပြီး သူကိုယ်တိုင် ကတော့ ဇာတ်ကားရိုက်ကူးရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက်လှပစေရန်နှင့် ဇာတ်လမ်းသရုပ်ပေါ်နည်းဟန် ကောင်း မွန်စေရန်သာ အာရုံစိုက်လုပ်တတ်လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် ဦးတင်ထူးသည် ဒါရိုက်တာ အလုပ် သက် သက်လုပ်သူ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာတဦးဖြစ်၏။ စတူဒီယို အတွင်း ဆက်တင်အခမ်းအနား ပြင်ဆင်မှု၊ သရုပ်ဆောင်သူဇာတ်ကောင် များ၏ မိတ်ကပ်အလှပြင်နည်းများ မှန်မမှန်ကြည့်ရှုခြင်းကအစ၊ မင်းသမီး အချိန်မှန်လာရောက်ရေးကိစ္စ၊ မင်းသမီး စိတ်ကောက် လျှင် ချော့မော့နှစ်သိမ့် ချွေးသိပ်ခြင်းကိစ္စအားလုံးကို သူ့အနေ နှင့် လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဖက်တီးဦးတုတ်ခိုင်ကြီး ကိုသာလွှဲထားလေသည်။

အထူးသဖြင့် “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကားမှ မင်း သ မီး ကို ဒါရိုက်တာဦးတင်ထူးက ကားရိုက်ခြင်းအလုပ်ကိစ္စမှလွှဲ၍ လုံးဝ မပတ်သက်အောင် ခပ်အေးအေးနေချင်ပုံရလေသည်။

“ဟုတ်သားဘဲ ဦးတုတ်ခိုင်ရဲ့၊ ခင်ဗျားကသာ နင်းကန် လောနေတာ၊ ခင်ဗျာ့ မင်းသမီးက ဘယ်မှာမှန်းတောင် မသိ ဘူး...”

တက်ဘရက်စ်ဘောင်းဘီရှည်၊ ဒက္ကရွန် ဟာဝေယံရုပ် ဝတ် ထားသူ ညွှတ်သည်တဦးက လှမ်းပြောလိုက်ရာ ဦးတုတ်ခိုင်သည် ထိုလူအနီးသို့ ကပ်လာပြီး....

“ဦးလှမင်းက ကျွန်တော်တို့ မင်းသမီးအကြောင်း မသိလို ပါ။ သူက တခြားမင်းသမီးတွေလို စတူဒီယိုထဲ အစောကြီးခေါ် ထားလို့ မရဘူးဗျ။ အိမ်မှာဘဲ နေတယ်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် တို့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဆိုမှ ဖုံးဆက်ခေါ်လိုက်ရင် သူ့ ကားနဲ့ သူလာတယ်၊ အေး... သူ့ရောက်လာလို့ ဒီမှာကင်မရာတွေ မီးတွေအဆင်သင့်မဖြစ်ရင် နဲ့နဲ့မှ သဘောမကျဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က မင်းသမီးအိမ်ဖုံးမဆက်မီ အားလုံးရယ်ဒီဖြစ်အောင် တွန်းနေရတာဗျ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ဒီမင်းသမီး စိတ်ဆိုးတာ၊ စိတ်ကောက်တာတို့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းသမီးစိတ်ကောက်မှာ အကြောက်ဆုံးဘဲ....”

ဟု ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ဖွင့်ပြောလေသည်။ ထိုအချိန် မောင်ထွန်းအမည်ရှိ သူငယ်ရောက်လာပြီး....

“ဦးလေး... ကျွန်တော်တို့ကင်မရာရော၊ မီးတွေရော အားလုံး ရယ်ဒီဘဲ....”

ဟု ပြောသဖြင့် ဦးတုတ်ခိုင်လည်း မင်းသမီးထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်ရန် ကပျာကယာထွက်သွားလေသည်။

ဦးလှမင်းဆိုသူ ညွှတ် သည် သည် မောင်ထွန်း အား လှမ်း ခေါ်၍....

“နေပါအုံး သူငယ်ရ၊ မင်းတို့ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက တယ်လီ ဖုန်းပေါ်ရိုပုံရပါကလား....”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ... ပါဝါကြီးတာလဲ မပြောနဲ့လေ၊ နာ မည် ကျော် မင်းသမီး မေသက်ဝင်းဆိုတာ ဆရာကြီးတို့ကောင်းကောင်းမသိဘူးနဲ့တယ်။ ဗမာပြည်မှာ သူ့လိုမင်းသမီးတယောက်ထဲရှိတယ်ဗျ၊ နှစ်ယောက်မရှိဘူး...”

မောင်ထွန်းက သူ့ဝါသနာအတိုင်းအားရပါးရပြောပြသည်။ ထွန်းဦးလှမင်းသာမက အနီးရှိ အခြားညွှန်သည်များပါ စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် နားစိုက်ထောင်နေကြလေသည်။

“ဟေ့ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ခို့ ကောင်းကောင်း မသိလို့ မင်းသမီးမေသက်ဝင်းအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါအုံးကွာ...”

ဦးလှမင်းက ထပ်မေးလိုက်သောအခါ မောင်ထွန်းကလည်း ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးဘက် တချက်လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် မင်းသမီး မေသက်ဝင်းအကြောင်း “လက်ချာ” ဆက်ပေး ပြန်လေသည်။

“မင်းသမီးအကြောင်း ပြောရရင်တော့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဟောဒီက ကျွန်တော်တို့ဆရာ ဦးတင်ထူးလဲ သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရုပ်ရှင်နယ်မှာ မေသက်ဝင်းလောက် ပါဝါကြီးတဲ့ မင်းသမီးမရှိတာတော့ အမှန်ဘဲ။ ပါဝါကြီးတာလဲ မပြောနဲ့လေ။ မေသက်ဝင်းပါတဲ့ဇာတ်ကားဆိုရင် သတင်းစာထဲကြော်ငြာလိုက်တာနဲ့ ကားငှားကံထရိုက်တွေ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြေးလာပြီး ငှားကြတယ်။ ဒါဟာလဲ သူ့ပါတဲ့ဇာတ်ကားကို ပရိသတ်က ကြိတ်ကြိတ်တိုးကြည့်ကြတော့မှာ သေချာတာကိုးဗျ။ နောက်ပြီး မင်းသမီးက သူ့လာ ငှားတိုင်း လိုက်တာမဟုတ်ဖူး၊ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကိုဖတ်ကြည့်ပြီး သူ့ကြိုက်မှလက်ခံတယ်။ နောက်ပြီး

ဒါရိုက်တာကိုလဲ သူ့သဘောကျတဲ့လူကို ငှားမဖြစ်တယ်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်လေ... သူ စန်းထနေတဲ့ခေတ်ဆိုတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေက မင်းသမီးအကြိုက် လိုက်လျောကြတာဘဲ...”

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဟုတ်မှာပါဘဲ၊ ဒါထက်အဲဒီ မေသက်ဝင်းက တကယ်ကော စွံရဲ့လား၊ လှတာချည့်ဘဲလား၊ အိုက်တင်ကောင်းတာလား...”

ညွှန်သည် တယောက်က ဝင်မေးလိုက်ရာ မောင်ထွန်းက...

“စွံ့ မစွံ့တော့ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် အခု ကားရိုက်တော့ အကဲခတ်ကြည့်ကြပေါ့၊ ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ရွှေမင်းသမီး ကြွလာပါပြီဗျာ...”

ပြောပြောဆိုဆို မောင်ထွန်းသည် စတုဒ္ဒါယိုဝင်ဝဘက်ဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။



(၂)

စတုဒ္ဒါယိုအဝသို့ ထိုးဆိုက်လာသော မော်တော်ကားမှာ မလိုင်နှစ်ရောင် “ကာမင်ဂေဟာ” အမျိုးအစားဗောက်စံဝက်ဂွန်းကားဖြစ်လေသည်။

“ကာမင်ဂေဟာ” အမျိုးအစားဆိုသည်ကား ရိုးရိုးလိပ်ခုံးပုံ၊ ပေါင်မုန့်ပုံ ဗောက်စံဝက်ဂွန်းကားမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပြိုင်ကားအင်ဂျင်စက် တပ်ဆင်ထားပြီး စက်အား အလွန်ကောင်းသော စပယ်ရှယ်ကားမျိုးပင်ဖြစ်၏။ သည်လိုကားမျိုးကို မြန်မာပြည်တွင် သံရုံးတရုံး၌သာ မြင်ဘူးကြသည်။

ဦးလှမင်းဆိုသူမှာ ကုန်သည်လုပ်ရင်း ကားပွဲစားလည်းလုပ်သဖြင့် မော်တော်ကားမျိုးစုံအကြောင်း ကျွမ်းကျင်နားလည်သူဖြစ်၍ သည်လိုကားမျိုး အလွန်ရှားမှန်းသိလေသည်။ နိုင်ငံခြားသံရုံးအဖွဲ့ဝင်ထံမှ တယောက်တလေသာ စီးသည်ကို မြင်ဘူးခဲ့ရာ ယခုတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေသက်ဝင်းက “ကာမင်ဂေဟာ” ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသဖြင့် အံ့အားသင့်မိလေသည်။

ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ရရှိထားသည်မသိ။ မေသက်ဝင်းက ဗောက်စံဝက်ဂွန်း “ကာမင်ဂေဟာ” ကို ပိုင်ဆိုင်ရရှိနေသည်မှာ အထင်အရှားဖြစ်နေပေပြီ။

“အဲဒါဘဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နာမည်ကျော်မင်းသမီး မေသက်ဝင်းဆိုတာ....”

ဇာတ်ညွှန်းဖိုင်တွဲကို ပိတ်လိုက်ရင်း ဒါရိုက်တာဦးတင်ထူးက ညွှော်ညွှန်များအား လှမ်းပြောလိုက်၍ အားလုံးအာရုံစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မေသက်ဝင်းသည် မော်တော်ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းလာလေသည်။

ဦးလှမင်းနံဘေးမှ တရပ်ကပြား နိုင်လွန်စက်သူဌေး ဦးကျင်သောင်းဆိုသူမှာ မင်းသမီးကို ကြည့်နေရာမှ....

“ဟာ....တကယ်လှတာဘဲဗျာ....”

ဟု ပါးစပ်မှ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဦးလှမင်းကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ မင်းသမီးကိုသာ ရှုန်းရှုန်းစားစား စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဝတ်စားဆင်ယင်ထားပုံကပင်လျှင် စိတ်ဝင်စားသူပင်အောင် နေပေသည်။

မေသက်ဝင်းသည် ခရမ်းရောင် ၂-ထပ်ဇာအင်္ကျီ၊ ခရမ်းနီရောင် နောက်ခံတွင် ငွေချည်ပန်းပွင့်ကြီးများ ဖော်ထုတ်သည့် ဖဲဘားကိတ်လုံချည်တို့ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း ခရမ်းရောင် ဒေလီယာပန်းပွင့်ကြီးတပွင့် ထိုးစိုက်ပန်တားလေရာ အလွန်ဖက်ရှင်ကျ “ရှိုး” လှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သည်လို ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ထား၍ ကြည့်ကောင်းအောင် လည်း သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အချိုးကျ လှပကြော့ရှင်း ပါပေသည်။

ဘရာဇီလီယံသမ္မတ ဇာဘော်လီပုံအဆန်းထွင် ဝတ်ထား သဖြင့် ပြည့်ဖြိုးမောက်ထွက်နေသော ရင်သားအစုံကို အပေါ်မှ ဇာအင်္ကျီက လုံအောင်မဖုံးကွယ်နိုင်ပေရာ ဤသည်ပင်လျှင် မြင့် ရသူ ဖိုသတ္တဝါ ယောက်ျားထု၏ စိတ်ဓာတ်ကို ချောက်ချားစေ နိုင်စွမ်း အပြည့်ရှိနေပေသည်။

စိတ်ထဲရှိသမျှ မျှီသိပ်မထားဘတ်သူ ဦးကျင်သောင်းသည် ဦးလှမင်းအား လက်ကုပ်ရင်း.....

“အင်း.....ဘတ်စိကြီးကတော့ ၃၇-လက်မထက် မငယ်ဘူး ထင်တယ်ဗျို.....”

ဟု ခပ်တိုးတိုးမှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ပြည့်ဖြိုးလွှားလှသော ရင်သားမှတစ်ဆင့် အောက်ဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ပါမူ သေးသွယ်သောခါးနှင့် ဖေါင်းအိပြီး ကားနေ သော တင်ပဆုံတိုက်လည်း မျက်စိအာရုံကို ဆွဲဆောင်လျက်ရှိ ပေသည်။

မေသက်ဝင်း၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် အချိုးအစား လှပမှုနှင့် တကွ သူ့နေရာနှင့်သူ ဖေါင်းဖေါင်းကြွကြွ အဖအထစ်များတို့ သည် ဆန်ကျင်ဘက် လိင်ယောက်ျားတို့အား စိတ်တွေဖောက် ပြား ချောက်ချာ အောင် ညှို့နိုင်စွမ်းရှိကြောင်းကား ယုံမှား ဘွယ်မရှိချေ။

စောစောက မေသက်ဝင်းလှပုံအကြောင်း၊ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့် ခဲ့သူ နိုင်လွန်စက်သူဌေး ဦးကျင်သောင်းပင်လျှင် ယခုတော့

ကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးစိုက် ကြည့်နေပဲ တော့သည်။

နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပီပီ မိတ်ကပ် အလှပြုပြင်နည်း ဦးလည်း ကျွမ်းကျင်သည့်အလျောက် နိုင်ငံခြားမိတ်ကပ်ပစ္စည်း များဖြင့် ခြယ်သွယ်ထားသော သူမ၏မျက်နှာကား ဘာမှဆိုဘွယ် ရှိ။ မျက်ခန်း၊ မျက်လုံး၊ နှာတန်တို့က ပင်ကိုယ်သဘာဝအား နှင့် လှပသည့်အပေါ်တွင် မိတ်ကပ်အစွမ်းဖြင့် ရှုမငြီးအောင် စွပကြည့်ကောင်းနေလေသည်။

မေသက်ဝင်း၏မျက်နှာမှ အစွမ်းအထက်ဆုံး လက်နက်များ အား အဘယ်နည်းဟု မေးလာလျှင် သူမမျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်း စင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

“ရွှေသမင်သူ မျက်လုံး သုံးပန်လှရယ်.....အလှရယ်.....” စသော စကားများကို သိချင်းအတိုင်း သမင်မပျို၏မျက်လုံးပမာ လှပသည် သာမက ထိုမျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ခြင်းခံရသူ ယောက်ျား တယောက်အဖို့ အသဲနှလုံးတိုင်အောင် ထိုးဖောက်ခြင်းခံရသလို ခြစ်သွားနိုင်ပေသည်။

မထူမပါး နီထွေးလှပသော နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် အမြဲလိုလို မပွင့် တပွင့်နေသည့် ပါးစပ်တို့သည်လည်း ဖိုသတ္တဝါတို့အား ဖိတ် ခေါ်နေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရပေသည်။

(နာမည်ကျော် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးထဲမှ အလားတူ နှုတ်ခမ်းမပွင့်တပွင့်နှင့် ယောက်ျားတွေကို ချောက်ချားစေခဲ့သူ များမှာ “ဘာဘရာစတင်းဝစ်နှင့်” နှင့် “မာရီလင်မွန်ရီး” တို့ဖြစ် ကြသည်။ ။စာရေးသူ)

မေသက်ဝင်းသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း ညွှဲသည် များရှိရာဘက်သို့ တချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ကြာသော ထိုအကြည့်ကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် ဦးလှမင်း၊ ဦးကျင် သောင်းတို့လူစုက သူမ၏မျက်လုံးအလှ စူးရှမှုနှင့် နှုတ်ခမ်းအလှ ဆွဲဆောင်မှုတို့ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်ကြပေသည်။

“အော်....မသက်.... ချက်ချင်းဘဲ ရောက်လာတာကိုး၊ ဒီမှာ တော့ အားလုံးအဆင်သင့်ပါဘဲ။ ထမင်းစားပြီးခဲ့ပါလား၊ ရှုတင် မစခင် တခုခုစားအုံးမလား၊ နန်မိဆင်းက ဘဲပေါင်းမှာပေးမယ် လေ....၊ အားနာစရာမရှိပါဘူး....ဟဲ....ဟဲ....”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်သည် မေသက်ဝင်းအားကုန်းကုန်း ကွဲကွဲနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုရင်းလောကွတ်ချော်နေလေရာ မောင်ထွန်း ဆိုသူသူငယ်က ဓါတ်ပုံဆရာ ကိုအုံးကြည်အား အသာလက်ကုတ် ရှိ ပါးစပ်မဲ့၍ပြလိုက်လေသည်။

“အေးပေါ့ကွာ.... နှစ်သောင်းကျော်ကြီးများ ပေးငှားရတဲ့ မင်းဘမီးကျတော့ နန်မိဆင်းက ဘဲပေါင်း စား အုံးမလားတဲ့၊ ခြောက်ပြားလောက်ရတဲ့ ဝို နေ့စားတွေကိုတော့ အမဲအူပြုတ် တခွက်တောင် မတိုက်ဘူး....”

မောင်ထွန်းသည် သူ့ ဝါသနာအတိုင်း နောက်သလို ပြောင် သလိုနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ကင်မရာမင်း ကိုအုံးကြည်က ညွှဲ သည်များရှိရာဘက်သို့ မေးငေါ့ပြုံး၊ ဆိတ်ဆိတ်နေရန်လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် ပြလိုက်လေသည်။

ဦးတုတ်ခိုင်က စေတနာရေစီးဘမ်းပြုလိုက်၍ ယောကွက်ချော် နေသော်လည်း မေသက်ဝင်း ကမူ ဘာမှ ပြန်မပြော။ ပြုံး၍

ခေါင်းခါပြုပြီး စတူဒီယိုအတွင်းဘက်ဆီသို့ ဆက် လျှောက် လာ လေသည်။

မေသက်ဝင်းနှင့်အတူ အဝတ်အစားနှင့် မိတ်ကပ် သေတ္တာ ကိုင် မိန်းကလေးတဦးလည်းပါလာလေရာ ရုပ်ရှင် ရိုက် ရာ တွင် မင်းသမီးအား လိုအပ်သောအကူအညီများကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရန် အပျိုတော် သို့မဟုတ် ရံရွှေတော်သဘောဖြစ်လေသည်။

ကင်မရာရှေ့ရောက်နေသော မင်းသမီးသည် မျက်နှာတွင် ချွေးထွက်နေသဖြင့် အလှပြုပြင်ရန် လိုအပ်ခဲ့သော် ရံရွှေတော် မလေးက ပေါင်ဒါ ပတ်(ဖိ)၊ မှန်၊ ဘီး စသည်တို့ကို ယူပေးရ လေသည်။

ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးရှိရာဘက်သို့လျှောက်သွားသူ မေသက် ဝင်းအား ကြည့်ရင်း ဦးကျင်သောင်းဆိုသူသည်....

“အင်း.... လမ်းလျှောက်သွားပုံကလဲ လှပါ့ဗျာ....”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပြန်လေသည်။

မိန်းမတို့၏အလှကို မြဲဆီဖော်ကျူးရာ၌ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဟန် အချိုးကျပြေပြစ်မှု၊ မျက်ခန်း၊ မျက်လုံး၊ နှာတံနှင့် မျက်နှာ၏ လှပ ချောမောမှုတို့အပြင် လမ်းသွားပုံ၊ ခြေလှမ်းလှမ်းပုံတို့၏ လှပမှု သည်လည်း အရေးပါသော အချက်တချက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ ပေသည်။

လမ်းလျှောက်သွားသည်ကို မြင်ရရုံနှင့် ယောကျ်ား တို့ နှစ် စိတ်ကို ယိုဖိတ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသူ မိန်းကလေးမျိုး ကား များများစားစားမရှိ။ တထောင်တွင် တယောက်တွေ့ရန် ခဲယဉ်းသည်ဟုလည်းဆိုကြ၏။

ကွယ်လွန်သူ ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မာရီ လင်မွန်ရိုး၏ လမ်းလျှောက်ပုံဟန်ကို ကြည့်ဘူးသူ များအဖို့ အထက်ပါလမ်းလျှောက်ပုံ လှပမှုအကြောင်း သဘောပေါက် ပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဦးလှမင်းဆိုသူမှာလည်း မင်းသမီးမေသက်ဝင်း လမ်းလျှော့ သွားပုံကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိလေသည်။

မေသက်ဝင်းသည် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးရှိရာဘက်သို့ ဆက် လျှောက်လာရာ ဦးတင်ထူးကလည်း ထိုင်ရာမှသလျက် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“အော်...မသက် ရောက်လာပလား၊ ဒီမှာတော့ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ ရိုက်လိုက်ကြရုံတဲ...”

(မေသက်ဝင်းသည် စကားပြောလျှင် သူ့ကိုယ်သူ “သက်” ဟုပြောတတ်ရာ ရုပ်ရှင်လောကမှ သူမအား “မသက်”ဟုခေါ် လေ့ရှိကြသည်။ ခြံတွင်းရှိ ကလက်ရိုက်၊ မှန်ထိုး၊ မီးသမား၊ ဓာတ်ပုံဆရာ လက်ထောက်စသော စတူဒီယိုအလုပ်သမားလူငယ် များကမူ “မမသက်”ဟု ခေါ်ကြသည်။)

မေသက်ဝင်းသည် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ရွှေရောင်စီးကရက် ပူးကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး စီးကရက်တလိပ် ယူ၍မီးညှိဖွာ နေလေသည်။

စီးကရက်အမျိုးအစားကတော့ မြန်မာပြည်တွင် အလွန်ရှား သော (၉၉၉) ရွှေရောင် ဖေါ့ပတ်နှင့် စီးကရက်ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ ကုန်သည်ပွဲစား သူဌေးကြီးများပင် မသောက်နိုင်သော (၉၉၉) စီးကရက်ကို ဘယ်ပုံသယ်နည်းနှင့်

ရသည်မသိ။ မင်းသမီး မေသက်ဝင်းကတော့ မပြတ်သောက်နိုင် ပေသည်။

စီးကရက်ကိုဖွာပြီး မီးခိုးတွေမှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း မေသက်ဝင်း သည် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးနှင့် စကားဆက်ပြောလေသည်။

“သက်ကလဲ ခြံထဲရောက်လာရင် ချက်ချင်း စ၊ ရိုက်နိုင်မှ သဘောကျတယ်ဆရာ၊ တချို့ကတော့ သက်ကိုကြီးကျယ်တယ် ဘာညာနဲ့ ပြောချင်ကြတယ်။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ရုပ်ရှင်လော ကမှာ ကားရိုက်တာကနဲ့နဲ့ အချိန်ဖြုန်းတာတွေက များနေ တယ်။ ဇာတ်ကောင်တွေအားလုံးရောက်ပြီးခါမှ ကင်မရာပစ္စည်း ရွာတာနဲ့၊ မီးလုံးတွေဆင်နေတာနဲ့ အချိန်အလဟဿကုန်နေတာ ကို သက်တို့က ထိုင်စောင့်နေရတာလောက်စိတ်ပျက်စရာကောင်း တာ မရှိဘူး...”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဆရာကိုယ်တိုင်ကလဲ အချိန်အလဟဿ ကုန်တာ မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကြိုတင်ပြီး အားလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထားခိုင်းတာပေါ့...”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရုပ်ကြည့်နေသူ ဦးလှမင်း၊ ဦးကျင်သောင်း နှင့် ညော်သည်တမျှော မေသက်ဝင်း၏ စကားပြောသံကို ကြားရ သောအခါ ရုပ်ချောသလောက် အသံကပါ သာယာလှကြောင်း သတိပြုမိကြလေသည်။

အချို့မိန်းကလေးများမှာ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော်လည်း ကောင်းပြောလိုက်သည့်အခါ အသံက သာယာနာပျော်ဘွယ်မရှိ ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုကြောင့်ပင်လျှင် ရုပ်ချော၊ အသံကောင်းသူ မိန်းကလေးများအား “မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား

သနားပါစေ” ဆုတောင်းနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြပေသည်။

မေသက်ဝင်း၏အသံကား နားထောင်ကောင်းရုံ သာယာနာ ပျော်ဘွယ်ရှိရုံမက ယောက်ျားများ၏ စိတ်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ညို့ဇာတ်တမျိုးပါရှိသဖြင့် ထူးခြားနေ၏။ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် လူ့ကိုမမြင်ရသေးဘဲ အသံကြားရရုံနှင့် ယောက်ျားများအဖို့ သူမအား ပြစ်မှားချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်ပေသည်။

သူမ၏အသံမှာ ရုပ်ရှင်အသံဖမ်းဆရာတို့ ကြိုက်သော အသံမျိုးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

(မေသက်ဝင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းများ အနက် သူမ၏အသံ ထူးခြားကောင်းမွန်မှုသည် အဓိကအချက် တချက်ဖြစ်ကြောင်း ရှေ့လာမည့်အခန်းများတွင် ပေါ်လွင်လာမည် ဖြစ်ပေသည်။)

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်သည် မင်းသမီး မေသက်ဝင်း ဧကန်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ပျာပျာသလဲဖြစ်နေလေသည်။ ဓါတ်ပုံဆရာ အသံဖမ်းဆရာများဆီပြေးလိုက်၊ ဓါတ်မီး သမားများကို သတိပေးဆော်ကြလိုက်၊ ဆက်တင် အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ထားသည်ကို ပြေးကြည့်လိုက်နှင့် ဗျာများနေပုံမှာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးကြောင့် မြင်ရသူများပင် စိတ်မောစရာဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုနောက် ဒါရိုက်တာနှင့် မင်းသမီး စကားပြောနေရာသို့ လာပြီး....

“ကိုင်း....ဆရာဦးတင်ထူး၊ ဆက်တင်၊ ကင်မရာ၊အသံ၊မီးတွေ တော့ အားလုံးအဆင်သင့်ပါဘဲ။ မသက်လာတာနဲ့ အတော်ဘဲ၊ ချက်ချင်းစချိန်နိုင်အောင် လုပ်ထားပါတယ်....ဟဲ....ဟဲ....”

ဟု ဒါရိုက်တာကို ပြောရင်းက မင်းသမီး မေသက်ဝင်း ကို ပါ မျက်နှာချိုသွေးနေလေသည်။

ဦးတင်ထူးသည် သူ၏ လက်ထောက်မှတ်တမ်းရေးသူမောင်ကို လေးအား အဆင်သင့်ပြင်ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက်....

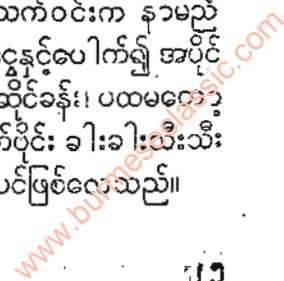
“ကိုင်း....ဒီလိုဆိုရင် ရိုက်လိုက်ကြည့်ဘိ၊ ရိုက်မဲ့အခန်းကတော့ မနေ့က ကြိုတင်ပြောထားတဲ့ အတိုင်းပေါ့၊ မသက်က အဓိက ဇာတ်ကောင်ဘဲ....”

ဟု မေသက်ဝင်းအား လှမ်းပြော၍ လူကုထံအိမ် ဧည့်ခန်း သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်ထားသည့် ဆက်တင်ရုံရာသို့ ထ၊ သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဦးလှမင်းတို့ကလဲ ကားရိုက်တာကြည့်ရအောင် ဟိုဘက်နားကိုကြည့်ပါ။ ကင်မရာနောက်နားက ကြည့်ရင် လွတ်ပါ တယ်....”

ဦးတုတ်ခိုင်က ဧည့်သည်များကို ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးလှမင်း တို့ လူသိုက်လည်း ဓာတ်ပုံဆရာနှင့်ကင်မရာရုံရာဘက်သို့ အသာ ထွက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေ့က ရိုက်ကူးသည့် အခန်းမှာ မေသက်ဝင်းက နာမည်ကျော်အဆိုတော်ဖြစ်နေချိန်တွင် သူမအားငွေနှင့်ပေါက်၍ အပိုင်စီးရန်ကြံသူ ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသူဌေးနှင့် ရင်ဆိုင်ခန်း၊ ပထမတော့ ချောသလိုလေသံပျော့နှင့် ပြောရာမှ နောက်ပိုင်း ခါးခါးသီးသီး ဘုပြောကာ အိမ်ပေါ်မှနှင့်ချသည့် အခန်းပင်ဖြစ်လေသည်။



ဓာတ်ပြားကုမ္ပဏီသူဌေးလုပ်သူ ဇာတ်ရုံ လူကြမ်း မင်းသား
ဦးညိုမောင်မှာလည်း အဆင်သင့် ဆက်တင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိနေ
ပေပြီ။

ပထမဆုံးစရိုက်မည့်ရိုက်ကွက်(ကပ်)နှင့် ဗတ်သက်၍ ဒါရိုက်
တာ ဦးတင်ထူးက အသေးစိတ်ညွှန်ကြားပြောဆိုပြီးနောက်!...

“ဆောင်းနဲ့ ကင်မရာ ရယ်ဒီဘ်နော်... ဒါဖြင့် ရိုက်မယ်...
အားလုံးတိတ်ကြပါခင်ဗျား...”

မှတ်တမ်းသမား မောင်ကိုလေးက အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့်
အော်လိုက်ရာ စတူဒီယိုတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပါတော့
သည်။

* * *

(၃)

ညွှန်ခန်းဆောင်အတွင်းရှိ အိစက်ညက်ညောသော ဆီဖါကြီး
ခေါ်တွင်ထိုင်နေသူ မေသက်ဝင်းအား “တူးကေ”ခေါ် ဝပ်
(၂၀၀၀)အား လျှပ်စစ်မီးလုံးကြီးများဖြင့် ထိုးလိုက်သောအခါ
သူမ၏အလှသည် ပို၍ပင် ပေါ်လွင်ကြားဝင့်လာသည်ဟု ထင်ရ
သည်။

ဓာတ်ပုံဆရာ၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် မီးအလင်းအမှောင်
ပေးထားပုံက တကယ်ပင်အနုပညာဆန်သဖြင့် ပင်ကိုယ်ကလှပြီး
သား မေသက်ဝင်း၏မျက်နှာကလေးမှာ လျှပ်စစ် မီးရောင်တွင်
ရွှေငြိုးအောင် ချောမောလှပနေပါတော့သည်။

“ဘဲနဲ့ လဲဗျာ။ ကျွန်တော် မင်းသမီးက မလှဘူးလား...”
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်က ကြားသလိုလို၊ ဂုဏ်ယူသလိုလို
နှင့် ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သောအခါ နိုင်လွန်စက်သူဌေးဦးကျင်
သောင်းက သူ၏ရွှေသွားများပေါ်အောင် ပြုံးလျက်...

“လှတယ်...လှတယ်...အားကြီးလှတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
အိပ်သဘောကျတယ်...”

ချစ်စဉ်းသမီး

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးလှမင်းအပါအဝင် အခြားညွှန်သည် များကား ဟန်အမူ အရာလုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေသူ မင်းသမီး မေသက်ဝင်းကိုသာ မျက် တောင်မခပ် ငေးစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“ရီဟာဇယ်”ခေါ် အစမ်းလေ့ကျင့်ပုံကို ဒါရိုက်တာက ကျေနပ် သဘောကျပြီး ဓာတ်ပုံဆရာ၊ အသံဖမ်းဆရာတို့က “ရယ်ဒီ”ဟု အော်ပြော၍ ဦးတင်ထူးက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက် သောအခါ လက်ထောက် မောင်ကိုလေးသည်ကျောက်သင်ပုန်း သဏ္ဍာန်နံပါတ်ပြားတခုကို ကင်မရာ ရွှေ့တည့်တည့်တွင် ထား လျက်....

“စင်း တွင်တီဝမ်း-အေ ကပ်ဝမ်း”

ဟု အော်ရင်း မြန်းကနဲ ကလက်ကိုရိုက်ချလိုက်လေသည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ကင်မရာနှင့်အသံဖမ်းစက်များ လှုပ်ရှား လည်ပတ်လာလေသည်။

မေသက်ဝင်းသည် ရွှေ့တည့်တည့်တွင်ထိုင်နေသူ ဦးညိုမောင် အား ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်ရင်း စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ ဖွာ နေလေသည်။

ကြည့်နေသော သူမ၏မျက်လုံးအစုံကား ညို၊ ဓာတ်အပြည့် ပါရှိလျက် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် ထွက်အောင် တောက်ပလျက်ရှိ လေသည်။

ကင်မရာနောက်နားမှ ရပ်ကြည့်နေသူ ဦးလှမင်းနှင့် ဦးကျင် သောင်းတို့လူစုမှာ မေသက်ဝင်းကို ရွှေ့တည့်တည့်မမြင်နေရလေ ရာ သူမ၏ မျက်လုံးများ မည်မျှစူးရှပြီး ဆွဲငင်ဓာတ် ပြင်းထန်ပုံကို ကောင်းစွာသိရပေသည်။

“အကိုးကြီးရဲ့ စေတနာကို နားလည်ပါတယ်။ အကိုးကြီးတို့ ခေတ်ပြားကမ္ဘာက ရှေ့ရှောက် တိုးတက်ကြီးပွားသို့ အလား အလာ၊ ဘယ်လောက်ကောင်းနေတယ်ဆိုတာလဲ ကျမသဘော ပေါက်ပါတယ်....

မေသက်ဝင်းက မျက်နှာထား ချိုစွာနှင့်ပင် ပြောလိုက်ရာ ခေတ်ပြားသူဌေးလုပ်သူ ဦးညိုမောင်ကလည်း ပြုံးပြုံးပြီးနှင့်....

“ဝမ်းသာပါတယ် မေရယ်။ အကိုးကြီး အနေနဲ့ က မေ အပေါ် အထူးစာလည် စေတနာထားတာကို သိတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်လှပါပြီ....”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပြီး မေသက်ဝင်းအနီးသို့ ခြေတလှမ်းတိုး ငိုက်ချိန်တွင် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးက အချက်ပြုလိုက်သဖြင့် မောင်ကိုလေးက “ပျပ်” သို့မဟုတ် ကလက်ဝင်ရိုက်ရာ ကင်မရာနှင့် အသံဖမ်းစက်များအားလုံးရပ်သွားလေသည်။

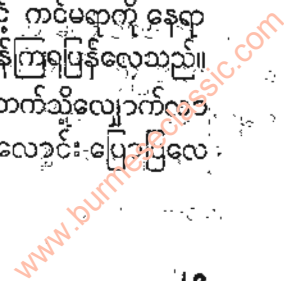
ဓာတ်ပုံဆရာ ကိုအုန်းကြည်က....

“မီးတွေအောက်လိုက်တော့ဟေ့....”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်ချိန်တွင် စောစောက တခန်းလုံးထိန်လင်း အောင် ထွန်းထားသော မီးလုံးကြီးများလည်း ချက်ချင်းမောင် ထူးသွားလေသည်။

ထိုနောက် ဒါရိုက်တာညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ကင်မရာကို နေရာ ရွှေ့ပြောင်းပြီး မီးလုံးကြီးများ အသစ်ပြန်ချိန်ကြာပြန်လေသည်။

ဆရာဦးတင်ထူးသည် ညွှန်ကြားချက်များရိုရာဘက်သို့လျှောက်လာ ပြီး မင်းသမီး မေသက်ဝင်းအကြောင်းထပ်လောင်းပြောပြလေ သည်။



“မင်းသမီးက အခကြေးငွေသူများထက်ပိုပေးရတာမှန်တယ်။ မာနကြီးတယ်၊ ဆက်ဆံရ ဘုကျတယ်ဆိုတာလဲ ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ကားရိုက်တဲ့ နေရာ ကျတော့ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့ တူအောင် တကယ်လုပ်တယ်ဗျ။ မှတ်ဉာဏ်ကလဲ အလွန်ကောင်း။ သူနဲ့ ကားရိုက်တုန်း စကားများတာတို့၊ မေ့လို့ ပြန်ရိုက်ရတာတို့ မရှိသလောက် နဲ့တယ်။ ဟန်အမူအရာဘက်ကလဲ ဒါရိုက်တာက သဘောလောက်ပြောပြရုံနဲ့ အကောင်းဆုံးအိတ်တင်ဖြစ်အောင် ကြီးကြီးစားစား သရုပ်ဆောင်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေက မေသက်ဝင်းဆိုရင် ဖူးဖူးမှုတ် အရေးပေးနေကြတာပေါ့။ မင်းသမီးထဲမှာတော့ တကယ်ရှားပါတယ်ဗျာ...”

စောစောက ရိုက်ကွက်တကွက်ကို မြင်လိုက်ရပြီးသူ ဦးလှမင်း တို့လူစုကား ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူး၏စကားတွင် အပိုတလုံးမှ မပါဘဲ အမှန်ချစ်ဖြစ်ကြောင်းသိပြီးဖြစ်နေပေသည်။

နောက်တကပ်(ရိုက်ကွက်)တွင် သူဌေးဦးညိုမောင်က ချိတ်တိတ်တိတ်စကားပြောနေခိုက် မေသက်ဝင်း မျက်နှာသားဟန် အမူအရာလှုပ်ရှားပုံကို အသားပေးဖော်ပြသည့် ရိုက်ကွက်ဖြစ်၍ ကင်မရာကို ဦးညိုမောင်၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ မင်းသမီး မျက်နှာကို ချိန်ထားလေသည်။

(ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွင် မင်းသမီးနာမည်ကို ခင်မေကြည်ဟု ပေးထားသဖြင့် ဦးညိုမောင်က ‘မေ့’ဟု ရင်ရင်းနှီးနှီးခေါ်ပြောရခြင်းဖြစ်လေသည်။)

“စင်း တွင်တီဝမ်း- ဘိ”
မောင်ကိုလေးက အော်ပြီး ကလက်ရိုက်ချလိုက်၍ စက္ကန့်ပိုင်း

အတွင်းမှာပင် ဦးညိုမောင်သည် ဆရာဦးတင်ထူးသင်ကြားထားသည့်အတိုင်း စကားစပြောလေသည်။

သူ၏ မျက်နှာအမူအရာကား မေသက်ဝင်းက ညှုတ်တုတ်ပြုံးနေသည်ကို သဘောကျ ပီတိဖြစ်ဟန်ရှိနေလေသည်။

“မေ့ကို အကိုကြီး ဒီစကားပြောမယ်ပြောမယ်နဲ့ကြံနေတာတော့ အတော်ကြာပါပြီ။ အခါအခွင့်မသင့်လို့ မပြောခဲ့ရဘူး။ ဒီနေ့တော့ အခုလို မေနှလွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ရတုန်း ကြုံကြိုက်လို့ ပြောရအုံးမယ်။ အကိုကြီးဟာ မေ့အပေါ်မှာ စေတနာရှိရုံမကဘူး။ မေတ္တာပါ တနေ့တခြား ပိုလို့လာပါတယ်။ မေ့ရဲ့ သီချင်းဆိုတဲ့ အသံရော ရုပ်ရည် အဆင်းလှပပုံကိုပါ အကိုကြီး စိတ်ထဲ အမြဲလိုလိုစွဲလန်းနေမိတယ်။ မေ့နဲ့ ဆက်ဆံရတာ ရိုးရိုး အဆိုတော်တယောက်နဲ့ ဓါတ်ပြား ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်တို့ အလုပ် သဘောဆက်ဆံရတာမျိုးနဲ့ မကျေနပ်အားမရလဲ ဖြစ်မိပါတယ်။ လိုရင်းကို ပြောရရင် အကိုကြီးနဲ့မေ့ကို အခုလို အလုပ်သဘော ဆက်ဆံတာထက် တဆင့်တိုးပြီး ရာသက်ပန် ရင်းရင်းနှီးနှီး...”

ဦးညိုမောင်သည် စကားကို တပိုင်းတစဖြတ်လျက် မေသက်ဝင်း၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

သူ့စကားပြောနေခိုက် မေသက်ဝင်း၏ မျက်နှာ အမူအရာ လှုပ်ရှားပုံ ပြောင်းလဲပုံများကို အသားပေး ဖော်ပြသည့် ရိုက်ကွက်(ကပ်)ဖြစ်သည့်အလျောက် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးနှင့်တကွ စတူဒီယိုတွင်းရှိ လူအားလုံးသည် သူမ၏မျက်နှာကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

မေသက်ဝင်းကလည်း မိမိ၏ သရုပ်ဆောင်မှု ဟန်အမူအရာ မည်မျှပိုင်နိုင်ကြောင်း သိသိသာသာ အစွမ်းပြ အိုက်တင် လုပ် သွားလေသည်။

ဦးညိုမောင်၏ စကားအစပိုင်းတွင် ဂရုမစိုက်သလို စီးကရက် ကို ဖွဲ့နေလိုက်၏။ နောက်တော့ သူမ၏ စူးရှလှပသော မျက်လုံး အစုံဖြင့် ဦးညိုမောင်ကို ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်နေလိုက်သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများ မပွင့်တပွင့်ဟကာ ပြုံး ယောင်သန်းလာသည်။ ဦးညိုမောင်က “မေတ္တာတွေ တနေ့ တခြားပိုလို့ လာပါတယ်” ဟူသော စကား ပြောနေချိန်တွင် မေသက်ဝင်းသည် သဘောကျသလိုလိုနှင့်သွားများပေါ်အောင် ပင် ပြုံးလိုက်ပါသေးသည်။ ပြီးတော့ လက်ကြားမှ စီးကရက် ကို အားရပါးရဖွဲ့လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကား ညို့ ဓါတ် အပြည့်အဝနှင့် ဦးညိုမောင်အား စိုက်ကြည့် လျက် ပင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ဦးညိုမောင်က....

“အလုပ်သဘော ဆက်ဆံရတာမျိုးနဲ့ မကျေနပ် အားမရ ဖြစ်မိပါတယ်....”

ဟု ပြောသောအခါ၌ဆိုလျှင် သူမသည် အပြုံး မပျက်ဘဲ နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ရာသက်ပန် ရင်းရင်းနီးနီး” ဟု ဦးညိုမောင်က စကားကို ဖြတ်ချလိုက်ချိန်တွင် မေသက်ဝင်းသည် စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက် ထဲပင်ချလိုက်ပြီးနောက် ခပ်ရဲရဲနှင့်ပင် ဦးညိုမောင် အနီးသို့ ခြေတလှမ်းတိုးကာ ခပ်မော့မော့ကလေး ပြုံး နေ လိုက် လေ သည်။

တင်မရာနောက်မှကြည့်၍ မြင်ရသောမြင်ကွင်းကား- နောက် တော့ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်၌ မြင် ရ မည့် အတိုင်း ဖြစ် သည့် အလျောက် ဦးလှမင်းနှင့် ဦးကျင်သောင်းတို့လူသိုက်မှာ မေသက် ဝင်း၏ ဟန်အမူအရာသရုပ်ဆောင်မှု မည်မျှကောင်းမွန်ကြောင်း သေချာစွာသိသွားကြလေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းမပွင့်တပွင့် နှင့်ပြုံးပုံတို့မှာ ဦးညိုမောင်အား ညို့ နေသလိုရှိသော်လည်း ဝေး ပရိသတ်အနေဖြင့် သရော်သလို၊ လှောင်နေသလိုအမူအရာ လုပ် နေသည်ဟုထင်ရအောင်လည်း မသိမသာ ပြနေပေသည်။

မေသက်ဝင်း၏ ဟန်အမူအရာ မျက်နှာပေးမှာ ပိုင်နိုင်ကောင်း မွန်အသက်ပါလှသည်ဟု ရဲဝံ့ စွာ အာမခံချက်ပေးနိုင်မည့် အခြေ အနေမျိုးဖြစ်နေပေသည်။

ကင်မရာ နောက်တည့်တည့်မှ ရပ်ကြည့်နေသူ နိုင်လွန်စက် သူဌေး ဦးကျင်သောင်းဆိုလျှင် မေသက်ဝင်း၏ မျက်လုံးများ မ ညို့ ဓာတ်ကြောင့် ကျောချမ်းသလို ကြက်သီးထချင်သလို ထွက် ပြေးချင်သလိုလို ဖြစ်မိသည်နှင့်အမျှ “ဟယ်...ဖြစ်ချင်တာဖြစ်” ဟူသော သဘောဖြင့် မေသက်ဝင်းအား အတင်းသိမ်းကျုံး ပေ့ ဖက်လိုက်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်မိလေသည်။

သူ့ အနေနှင့် မေသက်ဝင်း၏ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းများ ကို ကြည့်ရင်း အသက်ရှူကျပ်လာသလို ဖြစ်မိလေသည်။

ဦးလှမင်းကတော့ စောစောက ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးက... “မင်းသမီးထဲမှာတော့ ရှားပါတယ်ဗျာ....”

ဟု ပြောခဲ့သည်ကို ပြန်သတိရရင်း မင်းသမီး မေသက်ဝင်း၏ အစွမ်းကို စိတ်ထဲမှ ကျို တ်ချီးကျူးနေမိလေသည်။

မိန်းမတို့၏သဘာဝအကြောင်း တူထွီသုတ္တရကျမ်း ကျေသူ များအဖို့ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ၊ ကြည့်ရှုယဉ်သူ မိန်းကလေး များအပြင် ဖိုသတ္တဝါယောကျ်ားထုအား ဆွဲငင်နိုင်သည့် ညှို့ ဓါတ် (SEX APPEAL) သို့မဟုတ် ဖိုမုတ် ဖိုမုတ်ဆိုင်ရာ လိင်ဆွဲ ဆောင်မှုအစွမ်းရှိသူ ထူးခြားသော မိန်းမမျိုးလည်း ရှိ သေး ကြောင်း နားလည်ကြပေသည်။

မင်းသမီး မေသက်ဝင်းကား ယင်း ညှို့ ဓါတ်အစွမ်းကောင်း ကောင်းကြီးပြည့်စုံသူ မိန်းမတယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဦးလှမင်း၏ စိတ်ထဲ၌ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်မှတ်သားထားလိုက်ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

“အင်း.....မင်းသမီး မေသက်ဝင်းနာမည်ကြီးအာ ဒါကြောင့် ကိုး....”

ဟူ၍လည်း ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်လာမိပါ တော့သည်။

x x x

ထိုနောက် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးသည် ရိုက်စရာကျန်သည့် ရိုက်ကွက်များ တခုပြီးတခု ဆက်တိုက်ရိုက်သွားလေသည်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သူ ဇာတ်ကောင်က စကားများသွား၍ဖြစ်စေ၊ ဟန်အမူအရာလုပ်ပုံကို ဒါရိုက်တာက စိတ်တိုင်းမကျ၍ဖြစ်စေ၊ အသစ်တဖန် ပြန်ရိုက်ရသည်ဖြစ်ရာ မူလ ရိုက်ကွက်ကို ပယ်လိုက်ရသဖြင့် “ရီဂျက်ရှော့”ဟု ခေါ်လေ့ ရှိကြ သည်။

အမှန်အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို (REJECT) မကြိုက်၍ပယ်ခြင်း ကို ရုပ်ရှင်ဝေါဟာရအဖြစ် သုံးစွဲနေကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ယခု “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကားမှ မေသက်ဝင်းနှင့် ဦးညို မောင်တို့အခန်းကို ရိုက်သွားရာတွင် ရိုက်ကွက်တခု၌ စကားမဆို မိ ကင်မရာထဲ ဖလင်ကုန်သွား၍ နောက်ထပ် ပြန်ရိုက်ရသည်က လွဲ၍ “ရီဂျက်ရှော့”ခေါ် ပယ်ရသည့်ရိုက်ကွက်တခုမှ မရှိပေ။

ဖလင်ကုန်သက်သာ၊ အချိန်လည်း မလစ်ဟင်းသဖြင့် ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်က ဝမ်းသာကျေနပ်သကဲ့သို့ ဒါရိုက်တာမှ အစ ရုပ်ရှင်အလုပ်သမား အားလုံးကလည်း ယခုလို အဆင် ပြေစွာ ကားခိုက်နိုင်သည့်အခါ စိတ်ချမ်းသာကြလေသည်။

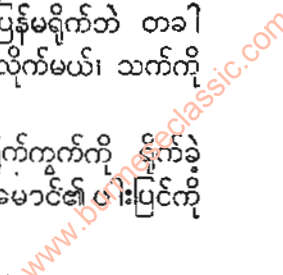
မေသက်ဝင်း၏ သရုပ်ဆောင်မှု ဟန်အမူအရာကတော့ ပြော စရာမရှိ။ ရိုက်ကွက်တိုင်းတွင် သဘာဝကျပြီး အသက် ပါ လှ ပေသည်။

သူမက မာယာဖြင့် ညှို့တုတုလုပ်ပြသည်ကို အဟုတ်မှတ်၍ ဓါတ်ပြားကုမ္ပဏီသွေးဦးညိုမောင်က အငမ်းမရပေ့ ဖက်နမ်းရှုပ် ရန် ကြံသောအခါ မေသက်ဝင်းက ပက်ပက်စက်စက် ပြောရုံ မက ဦးညိုမောင်အား ပါးရိုက်ပြီး အိမ်ပေါ် မှုနှင်ချခန်းဆိုလျှင် တော့ဒီလို အလုပ်သမားများပင် အံ့အား သင့် လောက် အောင် ကောင်းလှပေသည်။

ထိုရိုက်ကွက် ရိုက်ခါနီး မေသက်ဝင်းသည် ဦး ညို စံမောင် အား....

“ဦးလေး.....ကန်တော့နော်၊ နောက်တခါပြန်မရိုက်ဘဲ တခါ ထဲနဲ့ကံစုပြတ်အောင် သက်က ခပ်နာနာရိုက်လိုက်မယ်၊ သက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ....”

ဟုပြောပြောဆိုဆို ကန်တော့ပြီးမှ ထိုရိုက်ကွက်ကို ရိုက်ခဲ့ လေသည်။ ပြောသည့်အတိုင်းလည်း ဦးညိုမောင်၏ ပါးပြင်ကို



တအားလုံးရိုက်လိုက်ပုံကလည်းနုဘေးမှကြည့်သူများပင် ကြက်သီး
ထစရာ ကောင်းလှပေသည်။

ကားရိုက်ပြီး၍ စတူဒီယိုမှ ပြန်ခါနီး ဦးလှမင်းက....

“ခင်ဗျားရှဲ့ ‘မိုးနတ်ဒေဝီ’ ကားတော့ မုချစွဲပါတယ်ဗျာ!
ဒီနေ့ရိုက်တာ မြင်ရရုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်ယောက်ချင်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

ဟု ဦးတုတ်ခိုင်အား နှုတ်ဆက်ရင်းပြောခဲ့လေသည်။

* * *

(၄)

ရန်ကုန်မြို့ ရွှေတောင်ကြား ရပ်ကွက်နှင့် တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ
လမ်းအကြားတွင် တည်ရှိသော အင်းယားမြိုင် ရပ်ကွက်ကား
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး သည်ဘက်ခေတ်ကျမှ ဖြစ်ပေါ်လာ
သော ရပ်ကွက်သစ်တစ်ခုဖြစ်လင့်ကစား ခေတ်မှီ ခန့်ညားသော
ဝင်းခြံကျယ်ကျယ်နှင့် နေအိမ်တိုက်တာများ၊ သာယာလှသော
ပန်းဥယျာဉ်များဖြင့် တကယ်လူကုန်ထံရပ်ကွက်တခု ဖြစ်နေပေ
သည်။

ထိုရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ကြသူများကို လေ့လာကြည့်လိုက်
လျှင်လည်း နိုင်ငံခြားသံတမန်အဖွဲ့ ဝင် အရာရှိများ၊ အင်ပို့လိုင်
စင်ခေတ်ဟောင်းကိုမို့လိုက်၍ အကြီးအကျယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝ
လာသူ ကုန်သည် သူဌေးကြီးများ၊ နိုင်လွန်စက်၊ စောင်စက်၊
အထည်စက်ရုံများပိုင်ရှင် တစ်ရပ်ကပြား သူ ဌေး များ တို့ သာ
အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ အိမ်တိုင်းလိုလို တယ်လီဖုန်း ရှိ ရုံမက တအိမ်လျှင် မော်တော်ကား အနည်းဆုံး ၂-စီးတော့ရှိတတ်ကြ လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် ဤရပ်ကွက်မျိုး၌ လာရောက်နေ ထိုင်နိုင်ရန်မှာ တော်ရုံတန်ခိုးရုံချမ်းသာ၍ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုလေ့ရှိ ကြပေသည်။

သို့ရာတွင် နိုင်ငံခြားသံအဖွဲ့ဝင်လည်းမဟုတ်၊ ကုန်သည်သူဌေး စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်လည်း မဟုတ်ဘဲ အဆိုပါရပ်ကွက် အတွင်း လှပသပ်ယပ်သော တိုက်အိမ်တအိမ်၌ အဆင့်အတန်း မှီမီ နေနိုင်သူတဦးတော့ ရှိလေသည်။

အဆိုပါ ထူးခြားသော တိုက်အိမ်ပိုင်ရှင်ကား မလိုင်နှစ် ရောင် “ကာမင်ဂေဟာ” မော်တော်ကားကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သူ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေသက်ဝင်းပင်တည်း။

မူလတိုက်ပိုင်ရှင်ကား နိုင်ငံခြားသို့ ဆန်ထွက်ပစ္စည်းများ ရောင်းချရင်းဖြင့် အကြီးအကျယ် “ပွ”ခဲသူ တရပ်ကပြားသူဌေး တဦးဖြစ်သည်။ တိုက်ပုံစံကိုလည်း စင်္ကာပူမှ ဗိသုကာကျော် တဦးအား အထူးစပယ်ရှယ် တည်ဆောက်စေခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ တွင် ခေတ်အမှီဆုံး အလှဆုံးတိုက်တလုံးဖြစ်လေသည်။

ထိုတိုက်ကို မျက်စိကျသူ မေသက်ဝင်းက ဝယ်ယူရန် စကား ကမ်းလှမ်းပြောဆိုသောအခါ တိုက်ရှင်သူဌေးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တယောက်အပေါ် အဆင်သေးပြီး မိပေးနိုင်မည့်ဈေး တောင်း လိုက်မည်ဟုစိတ်ကူးကာ တိုက်ကို လေးသိန်းခွဲရလျှင် ရောင်းမည်၊ တပြားမျှမလျော့နိုင်ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောခဲ့လေသည်။

သို့သော် မေသက်ဝင်းက (၉၉၉) စီးကရက် အဖွာမပျက် ဘဲ....

“ဟုတ်ကဲ့....ပြောတဲ့ဈေးအဘိုင်း လေးသိန်းခွဲဘဲပေးဝယ်ပါ မယ်၊ နက်ဖြန်ဘဲ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ပြီး ငွေချေပါ မယ်....”

ဟု ပြောရုံမက နောက်ဘနေ့ တကယ်ပင် ဝတ်လုံတဦးနှင့် အတူ လာရောက်ငွေချေသွားသဖြင့် တိုက်ပိုင်ရှင်သူဌေးမင်းမှာ အလွန်အံ့အားသင့်ခဲ့ရလေသည်။

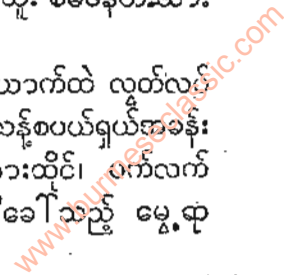
“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေသက်ဝင်းက အင်းယားမြိုင်ကတိုက်ကို လေးသိန်းခွဲ ပေးဝယ်လိုက်တယ်” ဟူသော သတင်းမှာလည်း ရန်ကုန်မြို့လူကုံထံရပ်ကွက်တွင် ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်သွားခဲ့လေ သည်။

ဤသို့လျှင် မေသက်ဝင်းသည် အင်းယားမြိုင်ရပ်ကွက်လူကုံထံ တို့၏ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

လေးသိန်းခွဲပေး၍ ဝယ်လိုက်ပြီးမှ ထိုတိုက်၏ အတွင်းခန်း များကို စိတ်တိုင်းကျ ထပ်မံပြုပြင်လိုက်ပါသေးသည်။

လျှပ်စစ်ဓီးများ တပ်ဆင်ထားပုံဆိုလျှင် မီးလုံး၊ သို့မဟုတ် ဓီးချောင်းများကို မမြင်ရအောင် နေရာဝှက်များ၌ ထားပြီး အလင်းရောင်ခပ်မှိန်မှိန်သာထွက်အောင် အထူး စီမံဖန်တီးထား ပေသည်။

အိပ်ခန်းအပြင် မေသက်ဝင်းအဖို့ တယောက်ထဲ လွတ်လပ် စွာ အပန်းဖြေအနားယူနိုင်ရန်အတွက် သီးသန့်စပယ်ရှယ်အခန်း တခန်းရှိပါသေးသည်။ စာရေးစာပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဝက်လက် ကုလားဆိုင်နှင့် အင်္ဂလိပ်လို “ကောက်ချ်”ခေါ်သည့် မွေ့ရာ



တပ်ဆင်ထားသော ကွပ်ပျစ်လိုလို ကုတင်လိုလို တံခွန်လည်းထား ရှိလေသည်။

ထိုအခန်းထဲမှ စာကြည့်ရန် မီးလုံး(၁၀၀)အားတလုံးမှလွဲ၍ ကျန်တစ်ခန်းရှိ အခန်းများတွင် မီးရောင်သည် မထင်မရှား ခပ်မှိန်မှိန်သာ လင်းအောင်စီစဉ်ထားလေသည်။

မေသက်ဝင်းကား အလင်းရောင်ကို မကြိုက်၊ အမှောင်ကြိုက် သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးပေတည်း။

x x x

ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာမှအပြန် မေသက်ဝင်း၏ “ကာမင်ဂေဟာ” မော်တော်ကား အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထိုးဆိုက်လာသော အခါ အချိန်မှာ ည၆-နာရီနီးပါးရှိနေပေပြီ။

သူမ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်သွားရာတွင် လိုက်ပါရသော မယ်တင်အမည် ရှိမိန်းကလေး အိမ်ပေါ်အပြင် မေသက်ဝင်းနှင့်အတူနေသူ ရင်ရင် အမည်ရှိ ပိုနီပိုနီပါးပါး အမျိုးသမီးတစ်ဦးရှိလေသည်။

အိမ်ပေါ်တွင် သူတို့သုံးဦးသာရှိပြီး နောက်ဖေးအစေခံတန်း လျားတွင်မူ ပန်းခြံကြည့်ရသူ မာလီကုလားနှင့် မော်တော်ကား ကို ရေဆေး ဆီထည့်ပြုပြင်ပေးရသူ စက်ပြင်ဆရာ ကိုနီတို့လင် မယား နေကြသည်။

ကားဆိုက် ဆိုက်ချင်းပင် ရင်ရင်က အိမ်ဝမှ ဆီးကြိုနေလေ သည်။

မျက်နှာပေါ်မှ မိတ်ကပ်များ မဖျက်ရသေးဘဲ ချွေးကလေး တစိုစိုနှင့် ပို၍ပင်လှပနေသည်ဟု ထင်ရသော မေသက်ဝင်းအား ရင်ရင်သည် လူပျိုက အမျိုးကြိုကြည့်သလို မျက်တောင်မခပ် ငေး စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

ရင်ရင် ဝတ်စားထားပုံကား ယောက်ျားဝတ် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ထမိကို ယောက်ျားလုံချည်သဖွယ် ဝတ်ထားလျက် ခါးတွင် လည်း ခါးပတ်၊ ပတ်ထားလေသည်။

ရင်ရင်ကား သာမန် မိန်းမတစ်ဦးမဟုတ်၊ ယောက်ျားစိတ် ပေါက်၍ မိန်းကလေး ချောချောလှလှကိုမှ “ငမ်း” ချင်သူ (LESBIAN) ခေါ် ယောက်ျားရှာတဦးပေတည်း။

(ရင်ရင်နှင့် မေသက်ဝင်းတို့၏ သီးခြားလျှို့ဝှက်ဇာတ်လမ်း တခုလည်းရှိသေးရာ နောက်ပိုင်းအခန်းများ၌ ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်သည်။ ။စာရေးသူ)။

“ဒီနေ့ သက် ထမင်းစောစော စားပါလားကွယ်၊ ငသ လောက်အရိုးနူးပေါင်းထားတယ်....”

အိမ်ပေါ်မယ်တင် အဝတ်အစားနှင့် မိတ်ကပ်ပစ္စည်းသေတ္တာ ကိုဆွဲ၍ အိမ်ထဲဝင်သွားချိန်တွင် ရင်ရင်က လှမ်းမေးလိုက်လေ သည်။

သို့သော် မေသက်ဝင်းက ခေါင်းခါလျက်....

“ထမင်းမစားချင်သေးပါဘူး ရင်ရင်ရယ်၊ ဒီနေ့ ကားရိုက်ရ တာ ပူအိုက်လွန်းလို့ ရေဝဝချိုးချင်သေးတယ်၊ ထမင်းတော့ အေးအေးဆေးဆေးမှတ် စားတော့မယ်....”

ဟုပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက် ဝင်သွားလေ သည်။

သူမ၏အိပ်ခန်းတွင် “အဲ ကွန်ဒစ်ရှင်း” လေအေးစက်တပ်ဆင် ထားသဖြင့် ဝင်ဝင်ချင်း အေးသွားလေသည်။

မေသက်ဝင်းရုပ်ရှင်ခြံထဲတုန်းက လျှပ်စစ်မီးလုံးကြီးများထိုး ၍ ဆက်တိုက်ကားရိုက်ခဲ့ရသောကြောင့် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဖြစ်

နေ၍ လေအေးစက်တပ်ထားသည့် အခန်းကိုပင် အိုက်သေးသည် ဟု ထင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်ထောက်ချင်းပင် “အိုက်လိုက် တာနော်” ဟု ပါးစပ်ကရေရွတ်ရင်း အဝတ်အစားများချွတ်လဲ လေသည်။

အဝတ်လဲသည်ဆိုရာ၌ အသစ်ချွတ်၍ အဟောင်းလဲဝတ်ခြင်း မဟုတ်၊ ဝတ်ထားသည့် အင်းကြီး၊ ဘော်လီ၊ လုံချည်၊ အတွင်းခံ အားလုံး တခုမကျန်ချွတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မေသက်ဝင်းသည် မိမိတိုင်း ဖမိတိုင်း ဗလာကျင်းနေ သော သူမ၏ ကိုယ်ကို အဝတ်ဘီရိမှ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရှေ့ တွင် ရုပ်ငြိုး ခေတ္တမျှကြည့်နေလိုက်သေးသည်။

ပန်းချီ ပန်းပု အနုပညာရှင်များအကြိုက်၊ ဖောင်းသည့်နေရာ ဖောင်း၊ သိမ်သည့်နေရာသိမ်လျက် အလွန်ပြည့်ဖြိုး လှပအချိုးကျ နှစ်သဘောကျဟန်ဖြင့်ဖြိုးဖြိုး ရေချိုးခန်းထဲဝင် သွားလေသည်။

ဤနေရာတွင် ပရိသတ်ကသိထားသင့်သော အချက်တချက် မှာ မေသက်ဝင်းသည် “အထီးဆို ယင်ဖိုမှ မနားရသေးသည့်” အပျိုစင်တယောက်မဟုတ်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“အပျိုမဟုတ်၍သာ ဤမျှရဲတင်း အရှက် ကင်းတာပေါ့” ဟုလည်း ဆိုချင်ဆီနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခုကိုယ်တုံးလုံး ရေချိုး နေသော သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို နီးနီးကပ်ကပ် စေ့စပ်စွာ ကြည့် ရမည်ဆိုလျှင် မည်သည့် မယ်ရွေးပွဲတွင်မဆို အပျိုစင် များနှင့် အလှချင်းယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် ကိုယ်လုံးမျိုးဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကြရ ပေလိမ့်မည်။

ဥပေပတိုက်မှ အချို့ ပန်းပုဆရာ၊ ကျောက်ဆစ် ဆရာတို့က အဝတ်မပါ ဗလာကျင်းလျက် ဣတ္ထိသဘာဝ အလှကိုဖော်ကျူး ထုလုပ်ရမည့် အရုပ်အတွက် ပုံစံကြည့်ရမည်ဆိုပါက အပျိုစင် ထက် အအိုမိန်းမလှတို့၏ ကိုယ်လုံးကမူ ပိုမိုပြည့်ပြည့်ဝဝ အချိုး ကျ လှပသည်ဟုဆိုတတ်ကြပေသည်။

ယခု မေသက်ဝင်း၏ကိုယ်လုံးကလည်း အဆိုပါ ဥပေပတိုက် မှ အနုပညာရှင်ကြီးများအကြိုက် ကိုယ်လုံးမျိုးနေသလော ဟူ၍ ကား မပြောတတ်ပေ။

မေသက်ဝင်းသည် ရေချိုးနေရင်း မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် အလှကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ကာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေလေသည်။

ရေချိုးခန်းနံရံတခုတွင် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီး တခုရှိရာ မေသက်ဝင်းသည် ရေချိုးနေရင်းတန်းလန်းမှ မှန်ရှေ့သို့သွား၍ သူ့ကိုယ်သူ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေပြန်လေသည်။

ဤခန္ဓာကိုယ်၏ သဘာဝအလှသည်ပင်လျှင် သူမ အနေဖြင့် ဖိုသတ္တဝါ ယောက်ျားထုအပေါ် လှမ်းမိုးအနိုင်ယူနိုင်သည့် အခက် လက်နက်ဖြစ်ကြောင်း မေသက်ဝင်းက ကောင်းစွာ သဘော ပေါက်မိလေသည်။

ယင်းသို့ အစွမ်းထက်မြက်လှသော လက်နက်ဖြစ်သည့် မိမိ၏ ခန္ဓာတိုယ်အလှ တနေ့ချွတ်ယွင်း အလှ ပျက်သွားမည် ကိုလည်း စိုးရိမ်မိလေသည်။ တနည်းအားဖြင့် အချိန်တန်လျှင် ဖရာထောင်း ၍ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးကျနုလှပမှုသည် ပုံပျက်ပမ်းပျက်ဖြစ်လာမည် ကို ကြောက်လေသည်။

လောလောဆယ်အားဖြင့် ကား အထူးစိုးရိမ်စရာ မရှိသေးပါ ချေ။ ယခု မေသက်ဝင်းသည် အပျိုစင် မဟုတ်တော့လင့်ကစား

အသားအရေ ချောမောလှပရုံမက ခန္ဓာကိုယ်၏ အဖေင်းအပ၊ အဖုအထစ်တို့သည် တင်းတင်းရင်းရင်းရှိနေပါသေးသည်။ ယောက်ျားတွေမြင်လိုက်လျှင် ရင်ဖိုပြီး အသက်ရှူမှားလောက်အောင်၊ စိတ်တွေလှုပ်ရှား တတ်ကြွလာအောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိနေပါသေးသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အလှအပနှင့် ယောက်ျားများအပေါ် ဆွဲဆောင်နိုင်မှု ညှို့ ခါတ်အစွမ်းသည် ရုတ်တရက် လျော့ပါးအားနည်းသွားလိမ့်မည်မဟုတ်သေးဟု စိတ်ချလောက်ပေသည်။

မေသက်ဝင်းသည် နာရီဝက်နီးပါးခန့်မျှ ရေကို ဝအောင် ချိုးပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

ထို့နောက် အင်္ကျီ လုံချည် မဝတ်သေးဘဲ “ပဂျာမာ” ခေါ် ညအိပ် ဝတ်ရုံအင်္ကျီရှည်ကြီး တတည် ကောက်ဝတ်ကာ သီးသန့်အနားယူအခန်းထဲရှိ ကွပ်မျစ်(ကောက်ချ်)ပေါ်တွင် အသာပက်လက်လှဲရင်း စီးကရက် သောက်နေလေသည်။

စင်စစ် သူမ ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံမှာ (ဂေါင်း)ခေါ် ရင်ခွဲအင်္ကျီရှည်ကြီးသာဖြစ်ရာ အတွင်း၌ ဘာမျှမရှိ ဗလာ နံတ္တိကိုယ်လုံးအပေါ်မှ လှမ်းခြုံရုံ ခြုံထားသကဲ့သို့ ရှိနေပေသည်။ ခါးတွင် ချည်ထားသော ခါးပတ် သို့မဟုတ် ခါးစည်းကြိုးကို ဖြေလိုက်ရုံနှင့် မိမိတိုင်း ဖမ္မေတိုင်း ဗလာကျင်းသွားနိုင်သည့် ဝတ်ရုံမျိုးလည်း ဖြစ်နေပေသည်။

“အော်...သက်ရေ...အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်၊ ဘာပြောလိုက်ရမလဲ....”

အပါးတော်မြဲသဖွယ် ဖြစ်သူ ရင်ရင်က အခန်းဝသို့လာပြီး ပြောရာ မေသက်ဝင်းသည် စီးကရက်အဖွာမပျက်ဘဲ ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်လား...ဘယ်သူများပါလိမ့်....”

“တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုဆန်နီပါ။ ဦးဘအေးကြီးရဲ့ တူထိုဆန်နီလေ....”

ဦးဘအေးဆိုသူကား - ရုပ်ရှင်လောကတွင် အတော်ပင်ဩဇာရှိသူ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူတဦးဖြစ်ပြီး မေသက်ဝင်းအပေါ် အထူးသိသောဇာတိရှိစွာဖြင့် ဇာတ်ကားအတော်များများ လက်ခံရိုက်ဆွဲရအောင် ကူညီပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ မေသက်ဝင်းနာမည်ကြီးစာအောင် မြေတောင်မြောက်ပေးခဲ့သူများထဲတွင်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

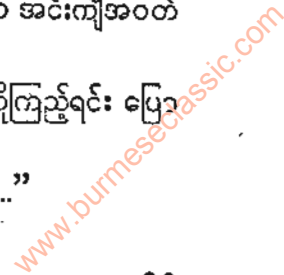
ဆန်နီကတော့ ဦးဘအေး၏တူ၊ နာမည်ကျော် ဘောလုံးသမား အားကစားသမား လူငယ်တဦးဖြစ်သည်။ ဦးဘအေး၏ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၍ မေသက်ဝင်းတို့အိမ်သို့ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝင်ထွက် သွားလာနေကျ ဖြစ်လေသည်။

“အော်...ကိုဆန်နီလား...၊ ဒီကိုဘဲခေါ်လာခဲ့ပါ....”

“ဒီအခန်းထဲ ခေါ်လာရမယ်ဆိုရင် သက်က အင်းကျီအဝတ်အစား လဲအုံးမလား....”

ရင်ရင်က မေသက်ဝင်း၏ ပဂျာမာဝတ်စုံကိုကြည့်ရင်း ပြောဆိုလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရင်ရင်၊ ဒီကိုသာခေါ်ခဲ့ပါ....”



သည်တော့မှ ရင်ရင်ကလည်း ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ဆန်နီ ဆိုသူကိုခေါ်လာလေသည်။

“အော်.... ကိုဆန်နီ.... လာပါ။ ဒီနားမှာဘဲ လာထိုင်ပါ။ သက်တော့အိုက်လွန်းလို့ အင်းကျီတောင်မဝတ်နိုင်တော့ဘူး....”

မေသက်ဝင်းသည် ကုတင်ဘေးနားရှိ ကုလားထိုင်တလုံးကို ညွှန်ပြရင်းပြောလိုက်လေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးများကတော့ ဆန်နီအား ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

အားကစားသမား တယောက်ပီပီ ရင်အုပ် ကျယ်ကျယ်နှင့် တောင့်တင်းသော ဆန်နီ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို မေသက်ဝင်းက စိတ်ဝင်စားနေပုံရလေသည်။

ဆန်နီမှာ လူပျိုတဦးဖြစ်ရာ ပဂျာမာအင်းကျီ အပေါ်ပိုင်းက ဟုနေ၍ မလုံတလုံပေါ်ထွက်နေသော မေသက်ဝင်း၏ရင်သားကို မြင်ပြီး ဒူးတုန်ချင်သလိုလို စိတ်ချောက်ချားသလိုဖြစ်နေလေသည်။

“ဆိုစမ်းပါအုံးရှင်- လာတဲ့ကိစ္စက....”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးက ကုမ္ပဏီအသစ် တခုနဲ့ စာချုပ်ဖို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသက်ကို နက်ဖြန်အလုပ်တိုက် ခဏ လာခဲ့ပါလို့ ပြောခိုင်းတာပါဘဲ....”

“အော်.... ဒီကိစ္စလား.... ဟုတ်ကဲ့ သက်လဲ သိပြီးပါပြီ။ နက်ဖြန် ၁၀နာရီလောက် လာခဲ့ပါ့မယ်....”

“ဟုတ်ကဲ့.... ကိစ္စကတော့ ဒါပါဘဲ။ ကျွန်တော်သွားတော့ မယ်နော်....”

ဆန်နီသည် မေသက်ဝင်းနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ကြာရှည်မနေဝံ့ ဟန်ဖြင့်နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်မည်ပြုလေသည်။

“နေပါအုံးရှင်။ ကိုဆန်နီကလဲ လောလိုက်တာ။ ဒါထက် ဦးလေးဘအေးကြီးက တခြားဘာများပြောလိုက်သေးလဲ....”

“တခြားတော့ ဘာမှမပြောလိုက်ပါဘူး....”

“ဟုတ်လား.... သက်စိတ်ထင်တော့ ရှင်ဦးလေးကြီးက ကျမနဲ့ တချီလောက် အိပ်ချင်နေပုံရတယ်....”

မေသက်ဝင်းသည် အပြုံးမပျက် ဆန်နီအား စေ့စေ့ကြည့်၍ ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

ဆန်နီမှာ “ဒီမိန်းမက အပြောရဲလှချည့်လား” ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိလိုက်ပြီး သူလည်း ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်ရန် စိတ်ကူးလျက်.... သူ့စိတ်ထဲရှိသူမျှကို ပြောချလိုက်သည်။

“အော် ဒါတော့ သက်လိုမိန်းခလေးမျိုးနဲ့ ဘယ်သူကမအိပ်ချင်ဘဲရှိပါ့မလား၊ ဦးလေးတင်မကဘူး မေသက်ဝင်းနဲ့ အတူ အိပ်ချင်တဲ့ယောက်ျားပေါင်း တသိန်းလောက်ရှိမယ်....”

“ဟုတ်ကဲ့လား.... အဲဒီယောက်ျား တသိန်းလောက်ထဲမှာ ကိုဆန်နီကော မပါဘူးလား-ဟင်....”

ဆန်နီနှင့် စကားပြောနေစဉ် အခန်းဝ၌ ရင်ရင်ရှိနေရာ မေသက်ဝင်းက လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ပြောချင်ရာ ခပ်ပြောင်ပြောင် ပင် ပြောနေလေသည်။

ဆန်နီမှာ ရှက်သွေးမုန်သလို မျက်နှာများ နီလျက်ရှိနေပေပြီ။ သို့သော် မေသက်ဝင်း၏ မပေါ်တပေါ် ကိုယ်လုံးနှင့် သူမပြောပုံဆိုပုံ ဟန်အမူအရာကြောင့် စိတ်တော့လှုပ်ရှားထကြွလျက် ရှိပေသည်။ ယောက်ျားတို့သဘာဝ မေသက်ဝင်း၏မျက်လုံးအမူ

အရာနှင့် မပွင့်တပွင့် နှုတ်ခမ်းများ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကိုလည်း ရိပ်မိသလို ရှိနေပေသည်။

“ဟာ.....ဘယ်မပါဘဲနေပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်လဲ ပါတာပေါ့ဗျ....”

“ခါဖြင့် ရှင်က တခါမှ ကျမကိုမပြောဘူးပါလား....”

“မပြောဝံ့လို့ မပြောတာဗျ။ တနေ့နေ့တော့ အရဲစွန်းပြီး ပြောအုံးမှာဘဲ....”

ဆန်နီက ရယ်မောနောက်ပြောင်သလို ပြောပြီး လှည့်ထွက်မည်အပြု မေသက်ဝင်းသည် လက်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

သူမ၏ မျက်လုံးများက ဆန်နီအား စိုက်ကြည့်လျက်ပင် တံခါးဝမှ ရင်ရင်အား....

“ကိုင်း ရင်ရင်....အခန်းတခါး ပိတ်ထားလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သွားနေလိုက်အုံးနော်....”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ရင်ရင်က စိတ်ထဲမကျေနပ်ဟန်ဖြင့်ထွက်သွားတော့မှ မေသက်ဝင်းသည် ဆန်နီအား ညှိ ဓါတ်ပါပါကြည့်ရင်းက....

“တနေ့နေ့ အရဲစွန်းပြောနေဘို့မလိုပါဘူး ကိုဆန်နီရယ်၊ အခုချက်ချင်းဘဲ ကိစ္စပြီးနိုင်ပါတယ်....”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပဂျာမာအင်းကျို၏ခါးစီးကြိုးကို ဖြေချလိုက်၍ သူမ၏ ကိုယ်လုံး ဗလာကျင်းသွားချိန်တွင် ရံတင်စွာပင် ဆန်နီအား အိပ်ရာပေါ်သို့ အတင်းဖက်လှဲ ဆွဲချလိုက်ပါတော့သတည်း။

* * *

(၅)

အချိန်ကာလ သုံးလမျှကြာသွားလေသည်။

မိုးတပြိုက်နှစ်ပြိုက် ရွာချပြီး အပူရှိန်လျော့လာသော ရန်ကုန်မြို့၏ ရာသီဥတုမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိလာသည်နှင့်အမျှ ရုပ်ရှင်သမားတို့ အယူအဆအရ ဇာတ်ကားသစ်ရုံတင်ပြု၍ အကောင်းဆုံး ရာသီဟုဆိုသော အချိန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤအချိန်ကာလကိုပင်ရွေး၍ လဗီမာန် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဦးတုတ်ခိုင်သည် သူ၏ “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကားကို ရုံတင်ပြုလေသည်။

ဇာတ်ကားမပြမီကပင် နာမည်ကြီး နေသည့်ပြင် အထူးပုံဖိတ်ကြားပြသပြီးနောက် သတင်းစာနှင့် ရုပ်ရှင်စာစောင် အသီးသီးတို့ကလည်း “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကားနှင့် တကွ အဓိကဇာတ်ဆောင်မင်းသမီး မေသက်ဝင်းအကြောင်း ချီးကျူး ရွေးစားပေးကြခြင်းကြောင့် ပရိသတ်က ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုကြောင့် စတင်ပြည်သည့် ရက်သတ္တတပတ်လုံးလုံး မြို့လယ် ရုံ ၂-ရုံနှင့် ဆင်ခြေဖုံးမှ ရုံ ၃-ရုံ စုစုပေါင်း ရုပ်ရှင် ၅ ရုံ စလုံး နေ့တိုင်း ပွဲတိုင်း “ရုံပြည့်ပြီ” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ရသည် အထိ “စွဲ” ခဲ့လေသည်။

“မေသက်ဝင် ဒီကားမှာ သိပ်ကောင်းတာဘဲဟေ့” ဟူသော ချီးကျူးသံက ပွဲကြည့်ပရိသတ်၏ ပါးစပ်ဖျားမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန် တမြို့လုံး ပဲတင်ရိုက်သွားတော့လေရာ ရန်ကုန်ရောက်နေသူ နယ်မှ ကားငှား ကိုယ်စားလှယ်များကလည်း “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကား ကို အလှအယက် ဈေးနှုန်းပိုပေး၍ ငှားကြသဖြင့် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်အဖို့ ဖျော်လို့ မဆုံး တပြုံးပြုံးဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဇာတ်ကားပြရာရုံရှေ့၌ တိုးဝှေ့ပြည့်ကျပ်နေသော ပရိသတ် နှင့် ကုမ္ပဏီအလုပ်တိုက်တွင် စည်ကားနေသော ကားငှား ကံထရိုက်များကြုံကြည့်ရင်း ဦးတုတ်ခိုင်၏စိတ်ဝယ် ယခင် ဇာတ် ကားရိုက်စဉ်က မင်းသမီးကိုချော့ရသမျှ အနှံ့အတာ ခံရသမျှ အားလုံး “ဖါး” ရကျိုးနပ်သည်ဟု ယူဆမိလေသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်သည် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်း ကောင်းခြင်း၊ ဝါရိုက်တာ၏ သရုပ်ဖော် တင်ပြနည်းဟန် ပီယိုသုပ်ယပ်ခြင်း စသောဇာတ်ကားကောင်းတို့၏ အင်္ဂါအချက်အလက်များထက် ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၊ မင်းသားတို့အပေါ် ပုဂ္ဂိုလ်စွဲသံယောဇဉ် ဖြင့် အားပေးကြည့်ရှုလိုစိတ်က ပိုများကြောင်း သိသာထင်ရှား လှပေသည်။

သူ့ခေတ်နှင့်သူ “စန်း” ထနေသော နာမည်ကြီးမင်းသမီးကို မရရအောင် ငှားရိုက်ပါက ဇာတ်ကား မုချ “စွဲ” တတ်သလိုပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ယခု “မိုးနတ်ဒေဝီ” လို မင်းသမီးနှင့် ဇာတ်လမ်း ကိုက်ညီ ဟပ်မိသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးဆိုလျှင်ကား အထူးဆိုဘယ်မရှိ၊ ရာ ခိုင်နှုန်းပြည့် ပရိသတ်အကြိုက်တွေ့ကာ ထူးထူးခြားခြားအောင် မြင်သော ဇာတ်ကားမျိုးဖြစ်လာရပေသည်။

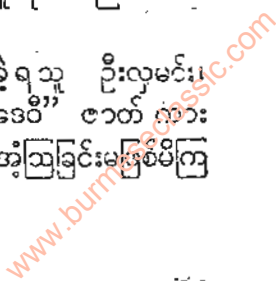
ဤသို့လျှင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်သည် သူ၏အောင်မြင် မှုအကြောင်း ပြန်လည်တွေးတောသုံးသပ်နေမိလေသည်။

သူဆင်ခြင်သုံးသပ်နေသော နေရာကား ရန်ကုန်မြို့ကမ်းနား လမ်း စထရင်းဟိုတယ် ခန်းမဆောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ် ကား အ ထူး အောင် မြင် ခြင်း ကို အကြောင်းပြု၍ ဝါရိုက်တာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ၊ သရုပ်ဆောင်သူ များကအစ ဓာတ်ပုံဆရာ အသံဖမ်းဆရာအဖွဲ့၊ ဖလင်အယ်ဒီတာ အဖွဲ့၊ ကားကူးကားဆေး အလုပ်သမားများပါမကျန် ကုမ္ပဏီ အနေဖြင့် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုညွှန်ခံပွဲတစ်ရပ်ကို စ ထ ရင်း ဟို တယ်၌ ပြုလုပ်စဉ် ဦးတုတ်ခိုင်သည် ပြင်ပညွှန်သည် မိတ်ဆွေများအား ခရီးဦးကြိုပြုရင်း သူ၏အောင်မြင်မှုအကြောင်းတွေးနေမိခြင်းဖြစ် လေသည်။

ထိုနေ့က သီးသန့်ဖိတ်ကြား၍ လာရောက်သူ ညွှန်သည်များ တွင် ဦးတုတ်ခိုင်၏မိတ်ဆွေရင်းများဖြစ်သူ ကုန်သည်ဦးလှမင်း နှင့် နိုင်လွန်စက်သူဌေး ဦးကျင်သောင်းတို့လူသိုက်လည်းပါဝင် လေသည်။

ရုပ်ရှင်စင် ဒီယိုထဲကားရိုက်စဉ် ကြည့် ခဲ့ရသူ ဦးလှမင်း၊ ဦးကျင်သောင်းတို့အနေနှင့်ကား “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ် ကား အထူးလှကြိုက်များပြီး အောင်မြင်ခြင်းကို အံ့ဩခြင်းမဖြစ်မိကြ ချေ။



သူတို့သည် မင်းသမီး မေသက်ဝင်း၏ ညို ဓာတ်အစမ်းနှင့် သရုပ်ဆောင်မှု အရည်အချင်းများကို အကဲခတ်မိခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ဇာတ်ကားရိုက်ကွက် တစ်စိတ်တဒေသမြင်ခဲ့ရရှိနှင့် “မိုးနတ်ဒေဝီ” သည် ကေန့်မုချ “စွံ” ရမည်ဟု တထစ်ချတွက်ထားကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ တွက်ခဲ့သည့် အတိုင်းလည်း ယခု “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကားသည် အကြီးအကျယ် “စွံ” နေပေပြီ။

ဦးတုတ်ခိုင်သည် ရောက်လာသူ ဧည့်သည်များအား ဖော်ပြရန် စွာ နှုတ်ဆက်နေရာမှ တစ်စုံတယောက်ကို လှမ်းမြင် လိုက်သဖြင့် ကပျာကယာ အခန်းအဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။

သူ့အနေနှင့် ပျာပျာသလဲ ပြေးထွက် ကြိုရလောက်အောင် ကြီးကျယ်သော ဧည့်သည်တော် တဦးပေလားဟု မေးစရာရှိပေသည်။

ကြီးကျယ်သော ဧည့်သည်ဟုတ်မဟုတ်ကား မပြောတတ်ပါ။ ဦးတုတ်ခိုင် ပျာပျာသလဲ ထွက်ကြိုသူကတော့ “မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကားမှ မင်းသမီးမေသက်ဝင်း ပေတည်း။

ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိ နေနှင့် ကြည့် အား လုံးသည် မေသက်ဝင်းဝင်လာရာဘက်ဆီသို့ အာရုံစိုက် ကြည့်နေကြလေသည်။

ယနေ့အဖို့ တခုထူးခြားသည်ကား မေသက်ဝင်းသည် ခါတိုင်းလို တယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ အဖော်တဦးနှင့်အတူ တွဲဝင်လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မေသက်ဝင်းနှင့်အတူ တွဲလာသူကတော့ စွန့်စား လှုပ်ရှားခန်းများ အထူးကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသူ စတန့် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးကို ဇော်ဟိန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

မင်းသားဇော်ဟိန်းဆိုလျှင် အသက်ပုံဖျား စွန့်စားခန်းများ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်ငံ့သူအဖြစ် လူငယ် ရုပ်ရှင်ပရိသတ်က အထူးနှစ်သက် သဘောကျကြပေသည်။ အချို့သောစွန့်စားခန်း “စတန့်” များ၌ ခါတ်ပုံဆရာနှင့် ဒါရိုက်တာတို့ပင်လျှင် ကောင်းကောင်း မကြည့်ရဲလောက်အောင် အသဲထိတ် ရင်ဖိုနေသည့် ကြားက ဇော်ဟိန်းက ခပ်အေးအေး လုပ်သွားတတ်လေသည်။

သူ၏ စွန့်စားခန်းများမှာ အသက်ပေးနှင့် နီးလွန်းသဖြင့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတခုက ဇော်ဟိန်းအတွက် အသက်အာမခံ ထားရန် စီစဉ်ရာ သက်ဆိုင်ရာ အာမခံကုမ္ပဏီက လက်သင့်မခံဟု သိရပေသည်။

ယခုမူ ဇော်ဟိန်းသည် အသက်အနည်းငယ် ကြီးလာပြီဖြစ်၍ စတန့်မင်းသားမလုပ်တော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ကားများတွင် လူကြီးခန်းမှ ရံဖန်ရံခါ ပါဝင် သရုပ်ဆောင်နေလေသည်။ အဓိက အလုပ်အား ဖြင့်ကား- ရုပ်ရှင်ကားများ ဖြန့်ချိရေးလုပ်ငန်းတခုကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ယနေ့ ဧည့်ခံပွဲသို့ ဇော်ဟိန်းနှင့် မေသက်ဝင်းတို့ တွဲလာသည်ကို အချို့က ဆန်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း အကြောင်း သိသူများအဖို့မှာမူ အံ့ဩခြင်းမဖြစ်ကြချေ။

ဇော်ဟိန်းသည် မေသက်ဝင်းအား ရုပ်ရှင်လောကထဲသို့ မရောက်မီကပင် သိကျွမ်းခဲ့ရုံမက တအိမ်ထဲ အတူနေခဲ့ဘူးသူ ဖြစ်လေသည်။

မေ့သက်ဝင်းနှင့် ဇော်ဟိန်းတို့သည် တယောက်အကြောင်း တယောက် အတွင်းရေးကအစ သိပြီးသူများဖြစ်ကြသည်ဟုလည်း အကြောင်းသိသူများက ဆိုကြလေသည်။

“ကြပါခင်ဗျား၊ ကြပါ... ဦးဇော်ဟိန်းကိုယ်တိုင် အခုလို လာချီးမြှင့်တာ အထူး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မသက်ကလဲ ဒီလို ရိုးရိုးကလေးဝတ်ထားတော့ တချိုးလှတာဘဲ...ဟဲ...ဟဲ...”

ဦးတုတ်ခိုင်သည် ဇော်ဟိန်းနှင့်မေသက်ဝင်းတို့အား ရောနှော နှုတ်ဆက်ရင်း ခန်းမဆောင်၏ အတွင်းဘက် ထိပ်ဆုံးစားပွဲဆီသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ဥဒုဆပတိုက်သားဝတ်စုံဝတ်လာသူဇော်ဟိန်းမှာ ယောကျ်ား ပီသပြီး ကာယဗလတောင့်တင်းသူဖြစ်၍ ယခု အရွယ်အတော် ကြီးလာသည့် တိုင်အောင် ဖျတ်လတ် ကြည့်ကောင်း နေဆဲပင် ဖြစ်လေသည်။

ညွှန်သည်များစုံလောက်ပြုဖြစ်၍ ဦးတုတ်ခိုင်က အချက်ပေး လိုက်သည်တွင် စားစရာ သောက်စရာများ ရောက်လာကာ အားလုံး တပျော်တပါး စားလိုက်သောက်လိုက် ရယ်စရာ မော စရာ ကောင်းတွေ့ပြောလိုက်နှင့် ပျော်နေကြလေသည်။

“ဒီမယ်- ဦးတုတ်ခိုင် - ခင်ဗျားမင်းသမီးကတော့ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်မလိမ်းဘဲနဲ့လဲ ကြည့်လို့ လှနေတာဘဲနော်...”

နိုင်လွန်စက်သူဌေးဦးကျင်သောင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိမေသက် ဝင်းကိုကြည့်ရင်းချီးကျူးလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က မေသက်ဝင်းသည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင်သုံးသည့် မိတ် ကပ် ခြယ်မသားဘဲ “ကရင် (မိ)ပတ်ဖ်” ခေါ် တို့ပတ်သာလျှင် မျက်နှာပေါ် ခပ်ပါးပါး ရိုက်၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ပင်ကိုယ် အသားအရည်က လှပချောမွတ်နေသဖြင့် မိတ်ကပ်မပါလင့်ကစား ကြည့်ကောင်းနေလေသည်။

“ဟာ...လူတာတော့မပြောနဲ့ ဦးကျင်သောင်းရေ မေသက် ဝင်းက အချိန်မရွေး၊ အခါမရွေး၊မိတ်ကပ်လိမ်းလိမ်း၊ မလိမ်းလိမ်း၊ အဝတ်အစား ပါပါ၊မပါပါ၊ ကြည့် မဝအောင်လှတဲ့မင်းသမီး ကိုးဗျ...”

ဝိစကီအရက် ၂ ခွက်ချသောက်ထားပြီး၍ အာသွက်လျှာသွက် ဖြစ်နေသူ ဦးတုတ်ခိုင်က ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောလိုက်ရာ အနီးရှိ ယောက်ျားပရိသတ်အသိုက်တွင် ပွဲကျသွားလေသည်။

“ဒါထက်-မေသက်ဝင်းနဲ့ မင်းသားဇော်ဟိန်းနဲ့က ဘယ်လို လဲဗျ။ သူတို့ကြည့်ရတာတော့ အတော်ရင်းနှီးပုံရတယ်...”

ဦးလှမင်းက မေးလိုက်၍ ဦးတုတ်ခိုင်က ပြန်မဖြေရသေးမီ အနီးရှိ ဒါရိုက်တာဦးတင်ထူးက....

“ရင်းနှီးဆို...ဇော်ဟိန်းက တချိန်တုန်းက မေသက်ဝင်းနဲ့ အတူကို နေခဲ့ဘူးတာကိုးဗျ။ မေသက်ဝင်းရဲ့ ပထမဆုံးဗိမိ ထောင် သူဌေးကြီးရှိစဉ်က ဇော်ဟိန်းက သူတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ် ခဲ့ဘူးတယ်လို့ ပြောတာဘဲ...”

ဟု ဝင်ဖြေလိုက်လေသည်။

“နောက်ပြီး... မေသက်ဝင်း ရုပ်ရှင်ထဲရောက်လာတာဟာလဲ ဇော်ဟိန်းကိုအကြောင်းပြုပြီး ရောက်လာတယ်ဆိုရင် မမှားဘူး။ ဇော်ဟိန်းက ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်နေလို့ အတော်ကြာမှ မေသက် ဝင်းက ရောက်လာတယ်။ သူတို့ချင်းလဲ နဂိုကရင်းနှီးပြီးအားဖြစ် ကြတယ်...”

“အော်.....ဟုတ်လား..... ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့၊ မေသက်ဝင်းက ဇော်ဟိန်းကို အတော်ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပုံရတယ်....”

ဦးလှမင်းနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးတို့ ပြောနေကြချိန်တွင် မေသက်ဝင်းနှင့် မင်းသားကြီး ဇော်ဟိန်းတို့သည်လည်း ခန်းမဆောင်တဖက်အစွန်၌ စကားလက်ဆုံကျနေလေသည်။

လူချင်းမတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ ပြောစရာ စကားတွေ မကုန်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏စိတ်ဝယ် ကြံစည်တွေးတောခြင်းမရှိဘဲလျက် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် သတိရနေကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် မေသက်ဝင်းအဖို့ အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချထားခဲ့ပါပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ ဆိုလေ့ရှိသော်လည်း စထရင်းဟော်တယ် ညှော်ခဲပုံမှပြန်သွားပြီးနောက် အိမ်ပြန်ရောက်၍ အိပ်ရာထဲပစ်လွဲရင်း အတိတ်ကာလအကြောင်း ပြန်ပြောင်း၍ တွေးတောနေမိပါတော့သတည်း။

* * *

အပိုင်း (၂)

(၁)

“ဇင်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း” ဟူသော ထယ်ဝါခန့်ညားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတခုသည် ရန်ကုန်-အင်းစိန်လမ်း၊ သမိုင်းလမ်းဆုံ ဘေးကမ်းခြားတနေရာတွင် ဖြတ်သန်းသွားသူများ သတိမပြုမိဘဲ နေနိုင်လောက်အောင် ထင်ရှားစွာ တည်ရှိလေသည်။

စက်မှုလက်မှုဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်၍ သာမန် တွင်ခဲ့၊ သို့မဟုတ် စက်ပြင်ဝပ်ရှော့တခုသာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါမူ တက်တက် ငေါ် လွှဲပေလိမ့်မည်။

အကြောင်းမူကား “ဇင်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း” သည် မြန်မာ နိုင်ငံတွင် အကြီးအကျယ်ဆုံး နိုင်ငံခြားစံချိန်မှီ တကယ် စက်ရုံ ကြီးတခုဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

မော်တော်ယာဉ် အပိုပစ္စည်းများက အစ သဘော စက် ယန္တရား အစိတ်အပိုင်းများအထိ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ထုတ် လုပ်နိုင်သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဝိလျံ ဂျက်၊ မက်ဆင့်ကုမ္ပဏီ စသော နိုင်ငံခြားစက်ပစ္စည်း ကုမ္ပဏီကြီးများကပင် အံ့ဩ ချီးကျူးရ လောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သဖြင့် “ဇင်” ဟူသော အမည်မှာ

မြန်မာနိုင်ငံ စီးပွားကုန်သွယ်ရေးနှင့် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းနှင့် များရပ်ကွက်တွင် အလွန်ထင်ရှား ကျော်ကြားလျက် ရှိပေသည်။

အဆိုပါ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းကြီး ဤမျှ တိုးတက်ကြီးပွား လာခြင်းမှာ တဦးတည်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးဘဇင်၏ ကြိုးစားမှုနှင့် တီထွင်မှုအစွမ်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဦးဘဇင်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီက စက်မှုလက်မှု ထွန်းကားတိုးတက်နေသော ဂျပန်နိုင်ငံများသို့ သွား ရောက်လည်ပတ်ရင်း နိုင်ငံခြားသားတို့၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ ကိုလေ့လာခဲ့ရာမှ အားကျစိတ် ဖြစ်ပေါ်ပြီး စစ်ပြီး ခေတ်တွင် ကိုယ်ပိုင် စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းတခု တည်ထောင်လုပ်ကိုင်ရာမှ သူ၏ကြိုးစားမှု တီထွင်မှု အစွမ်းကြောင့်၎င်း၊ အစိုးရကလည်း အားပေးမှုကြောင့်၎င်း၊ တနေ့တခြား တိုးတက် ကြီးပွားလာခဲ့ ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အစိုးရကအားပေးသည်ဆိုရာ၌ ဦးဘဇင်၏ စက်ရုံမှ တီထွင် ထုတ်လုပ်နိုင်သော စက်ကိရိယာ အပိုပစ္စည်းမျိုးဆိုလျှင် နိုင်ငံ ခြားမှ မှာယူတင်သွင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ သွင်းကုန်လိုင်စင် ပိတ် သည်အထိ တိုင်းရင်းသားလုပ်ငန်းကို အားပေးရမည် ဟူသော မူအရ ကူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဦးဘဇင်မှာ တနေ့တခြား ကြီးပွားချမ်း သာလာခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြွယ်ဝဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တဦး ဖြစ်လာ လေသည်။

အမေရိကန်တွင် ဒေါ်လာငွေ တသန်း(၁၀-သိန်း)ကျော် ချမ်းသာသူများကို မီလျံနာသူဌေးကြီးများဟု ခေါ်လေ့ရှိရာ ဒေါ်လာ မဟုတ်သော်လည်း ကျပ်ငွေ အားဖြင့် သန်းကျော်

သူဌေး မြန်မာမီလျံနာရှိပါသလားဟုမေးပါက ရှိသည်ဟုဆိုပြီး သူဌေးဦးဘဇင်ကို ညွှန်ပြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

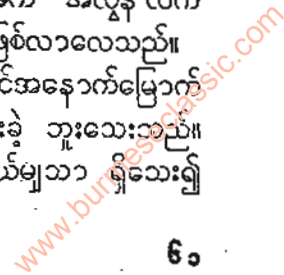
ဦးဘဇင်မှာ စီးပွားရေးတခုတည်းကိုသာ အာရုံစိုက် လုပ် ကိုင်နေရင်း ဇနီးကွယ်လွန်ပြီး မှုဆိုးဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ သားသွီး ဆုံရွှံလည်း မောင်မျိုးဇင်အမည်ရှိ သားယောက်ျား တဦးသာ ရှိလေသည်။

ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင် ကွယ်လွန်သွားချိန်၌ မောင်မျိုးဇင်မှာ အသက် ၁၀-နှစ်သားအရွယ်မျှသာရှိသေး၏။ ထိုအချိန်လောက် တွင်ပင် ဦးဘဇင်သည် အလွန်အားကိုးစိတ်ချရသော တပည့်လူဟု ဘော်တဦး ရရှိခဲ့လေသည်။

သူကတော့ တနေ့ မြန်မာရုပ်ရှင်နယ်တွင် စတန့်မင်းသား အဖြစ် နာမည်ကြီးလာမည့် ဇော်ဟိန်းဆိုသူပင်ဖြစ်လေသည်။

ဇော်ဟိန်းမှာ ဖအေ မြန်မာ၊ မအေ ရှမ်းမပေါက်ဖွားလာသူ တိုင်းရင်းသားကပြားတဦးဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများကွယ် လွန်ပြီး ညောင်ရွှေမြို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တကျောင်းတွင် ကြီး ပြင်းလာခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဖျတ်လတ် သန်စွမ်းပြီး ဒါးသိုင်း-လှံသိုင်း၊ ဗန်တိုး-ဗန်ရှည် ကိုယ်ခံပညာ များ၊ ဂျမ်းတားပညာများ ထူးချွန်စွာတတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။ ချမ်းပြည်ဘက် ရောက်လာသူ သစ်တောအရာရှိ တဦးနောက် တပည့်အဖြစ်လိုက်ရင်းက သေနတ်ပစ်တတ်ရုံမက အလွန် လက် ဘဏ္ဍသော သေနတ်ပစ်သမားတဦးလည်း ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုနောက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲတွင်အနောက်မြောက် တိုင်းတနေရာတွင် ရှုတ်ရှုတ် ချွံချွံ အမှုထမ်းခဲ့ ဘူးသေးသည်။ စစ်ပြီးသွားသောအခါ ၁၉-နှစ်သား အရွယ်မျှသာ ရှိသေး၍



ရန်ကုန်မြို့သို့ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရန် ထွက်လာရင်း ဘာရယ်လို့ မဟုတ်၊ အလုပ်ရလိုရငြားသဘောထား၍ ဦးဘဇင်ထံ ရောက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဦးဘဇင်မှာ ဇနီးမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း၌ သားလူမမယ် မောင်မျိုးဇင်အတွက် အဖော်ကောင်းတယောက် ရှာနေခိုက်နှင့်ကြုံနေလေသည်။ သူလိုချင်သောအဖော်ကလည်း မောင်မျိုးဇင်အားယောက်ျားပီသအောင် လေ့ကျင့်နည်းပြနိုင်ရုံ မက မိမိတို့၏ အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကိုပါ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်မည့် လူယုံတော် သက်တော်စောင့်တဦး သဖွယ်လည်း အားကိုးရလောက်မည့် လူငယ်တဦးဖြစ်နေရာ အထက်ပါ အရည်အချင်းများနှင့်ပြည့်စုံနေသူ ဇော်ဟိန်းအား တွေ့သည်တွင် ဦးဘဇင်အဖို့ အကြိုက်တွေ့သွားလေသည်။

ဇော်ဟိန်းရောက်လာသောနေ့က ဦးဘဇင်သည် သူ၏ လိုင်စင်ရခြောက်လုံးပြုးသေနတ်ကို ခါးတွင်ချိတ်ထားရာ ဇော်ဟိန်းက သေနတ်ကို ခေတ္တတောင်းကြည့်သဖြင့် အံ့အား သင့်မိလေသည်။

“ဘာလဲ...မင်းက သေနတ်ပစ်တတ်လို့လားကွ...”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် တော်တော်လေးကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ ဦးမယ့်ရင် စမ်းကြည့်ပါလား...”ဟု ပြောပြော ဆိုဆို ခြောက်လုံးပြုးသေနတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ဦးဘဇင်အား အနီးရှိ နို့ဆီဗူးခွဲ အလွတ် ၂-လုံးကို မြှောက်ခိုင်းလေသည်။

ဦးဘဇင်ကလည်း မယုံတဝက်၊ ယုံတဝက်နှင့် နို့ဆီဗူးခွဲများကို ကောင်းကင်သို့မြှောက်ပစ်လိုက်ရာ ဇော်ဟိန်းသည် လျှပ်

ထပြက် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် သေနတ်ကိုဆွဲ၍ ၂-ချက်ဆင့် ဖစ်လိုက်လေသည်။

နို့ဆီဗူးခွဲ ၂-လုံးလုံး မြေသို့ပြန်မကျမီ သေနတ်ကျည်ဆံ အချက်စီ တည့်တည့်မတ်မတ်ထိမှန်သွားလေသည်။

သည်လို သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်ပုံမျိုးကို အမေခိုကန် ကောင်းဘွဲ့ရှင် ရုပ်ရှင်ကားများ၌သာ မြင်ဘူးသဖြင့် ဦးဘဇင်မှာ အထူးဖင် အံ့သားသင့်သွားလျက်...

“ကိုင်း...မင်းရဲ့အစွမ်းကိုတော့ကြိုက်ပြီ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ်ဝင်ပေတော့...”

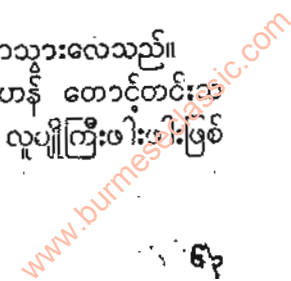
ဟု ချက်ချင်းပင် အလုပ်ခန့်လိုက်လေသည်။

နောက်များမကြာမီ ဇော်ဟိန်းအား သေနတ်ကိုင်ဆောင်ခွင့်လိုင်စင်ပါ တရားဝင်ယူပေးပြီး ခြောက်လုံးပြုး သေနတ်တလက်ပါ ဝယ်ပေးထားလေသည်။

ဦးဘဇင်အဖို့ သား မောင်မျိုးဇင်အတွက် အဖော်ကောင်းဖြစ်ရုံမက ငိုမိတို့အတွက် အရေးကြုံလျှင် အားကိုးရမည့် လူယုံတော်ကောင်းတဦး ရသွားပေပြီ။

ဇော်ဟိန်းနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေရသဖြင့် မောင်မျိုးဇင်မှာလည်း ဗန်တို-ဗန်ရည် ကိုယ်ခံသိုင်းပညာနှင့် ရေကူး၊ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်ကာ ယောက်ျားပီသသော လူငယ်တဦး ဖြစ်လာလေသည်။

သို့နှင့်ပင် အချိန်ကာလ ၈-နှစ်ခန့် ကြာသွားလေသည်။ မောင်မျိုးဇင်မှာလည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် တောင့်တင်းသလောက် ရုပ်ရည်ခန့်ညား ချောမောသော လူပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လာပေပြီ။



ဥစ္စာပေါ်ရုပ်ချော ဟူသော စာဆိုနှင့်အညီ ဖခင်က ကျိကျိ တက်ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး တသက်တာ ဖြုန်းမကုန်အောင် ငွေကြေးပေါများသူ လူပျိုချောတယောက်အနေဖြင့် မိန်းကလေးများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလွန်ခေတ်စား “ပေါ်ပြူလာ” ဖြစ်လာလေသည်။

ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ မိဘများ၏ သားသမီးများထက် လူချမ်းသာ သားသမီးများက ပိုပျက်စီးလွယ်သည် ဟူသော စကားမှာ မောင်မျိုးဇင် အတွက် တိုက်ရိုက်မှန်သလို ဖြစ်နေပေသည်။

မျိုးဇင်သည် ပညာလည်းတော်၏။ အားကစား ဘက်တွင်လည်း ထူးချွန်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိန်းမပျို ချောချောလှလှ များ၏ အရေးပေးခြင်း၊ ငမ်းငမ်းတက် ဝိုင်းခြင်းဒဏ်ကိုမူ မခံနိုင်ရှာပေ။

သူ့တွင် ဖခင်ကြီးထံမှ အမွေရထားသည့်အလား ခေါင်းမာခြင်း၊ လုပ်ချင်တာ တခုခုရှိလျှင် လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်ခြင်း တည်းဟူသော ညာဉ်ရှိလေသည်။

သူတက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ “အမ်ဂျီ” အမျိုးအစား တံခါး နှစ်ပေါက်နှင့် မော်တော်ကားကလေးကို ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ကျောင်းတက်လေ့ရှိရာ ကျောင်းမှအပြန် သူ့ကားနှင့် ကားကြိုလိုက် ပြန်ချင်သူ ကောလိပ် ကျောင်းသူတွေ ကလည်း ပေါ်လှသည်။ ဧည့်ခံပွဲ၊ မွေးနေ့ပါတီ၊ ဒန့်စံကပွဲ (ပွတ်သဘင်) ပါတီများသို့ ဖိတ်ချင်သူတွေလည်း အလွန်များလှပေသည်။

ယင်းသို့သော အခြေအနေ အသိုင်းအဝိုင်းကြားဝယ် မျိုးဇင်သည် “မ” နှင့် ပတ်သက်၍ ရှောင်နိုင်စွမ်း မရှိရာမှ သူ၏ တဦးတည်း

ထိုး လုပ်တတ်သော ညာဉ်ကြောင့် “ရမ်း” စ၊ ပြုလာပေသည်။

မိန်းကလေးများ ကိုယ်တိုင်က လိုက်လိုက် လျောလျော ရှိသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထားလာသည်။ သူ့တွင် မော်တော်ကား ကိုယ်ပိုင် ရှိသည့်ပြင် ခေတ်အလျောက် မိန်းကလေးများ လွတ်လပ်စွာ တယောက်တည်း သွားလာနိုင်ခွင့် ရှိသဖြင့် မျိုးဇင်အဖို့ ရည်းစားထားပြီး နှစ်ယောက်ချင်း ချိန်းတွေ့ရန် လွယ်ကူ နေလေရာ ရံဖန်ရံခါ “ပါတီ” မှ အပြန် သူ၏ ရည်းစား မိန်းကလေးကို တိုက်ရိုက် အိမ်ပြန်မပို့ဘဲ အင်းယားကန်စောင်းလို ချောင်ကောင်းကောင်း နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ချစ်တင်းနှီးနှောပြီးမှ ပြန်ပို့တတ်လေသည်။

သူ ချစ်တင်းနှီးနှောပုံကား ရိုးရိုးတန်းတန်း ချစ်တင်းဆိုခြင်း မျိုးမဟုတ်။ မိန်းကလေးအဖို့ အပျိုရည်ပျက်အောင် လွန်လွန် ကျူးကျူး “ချစ်” ပစ်လိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးများ အနေနှင့်ကား ကိုယ် အပြစ်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်၍ တကြောင်း၊ လူသိမည်ကို ရှက်၍ တကြောင်း၊ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ ကျိတ်၍ ခံတတ်ကြလေသည်။

မျိုးဇင်ကား ကောင်းမွန်းသိ သာအိတစို ဖြစ်ကာ မိန်းကလေးတယောက်က နှစ်ယောက် စသဖြင့် ရည်းစားလဲပြီး အခြေအနေအရ လစ်လျင် လစ်သလို “စား” ခဲ့ပေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် သူ့ဌေးသား မျိုးဇင်သည် “လူသားစား” တတ်သူ တယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

သူ့အနေနှင့် ငွေကို ခေလို ပြုန်းနိုင်သည့် အခြေအနေက
လည်း ရှိသဖြင့် မိန်းကလေးများအား အဝတ်အစား၊ ရေမေး၊
အလှကုန် စသော အဖိုးတန် လက်ဆောင်များ ဝယ်ပေးခြင်း
အားဖြင့် သူ၏ ရမ်းကားမှုကို ဖုံးကွယ်ထားနိုင်လေသည်။

သို့ရာတွင် တခါတရံ လက်ဆောင် ပစ္စည်းဖြင့် ဖုံးကွယ်မရ
သည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံတတ်ပုံကား သူ၏ လွန်လွန် ကျူးကျူး
“ချစ်” မှုကြောင့် မိန်းကလေးတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာတတ်ခြင်းပင်
ဖြစ်၏။

သည်လိုအခါမျိုးတွင် မျိုးဇင်သည် သူ့ဖခင် ဦးတင်အား
ဖွင့်ပြော၍ ငွေအမြောက်အမြား ကုန်ကျခံပြီး မိန်းကလေး၏
ကိုယ်ဝန်ကို တိတ်တိတ်ပုန်း ဖျက်ချလိုက်တတ်လေသည်။

အမှန်အားဖြင့် မျိုးဇင်အနေနှင့် သူနှင့် ရည်းစားဖြစ်သော
မိန်းကလေးများအား လက်ထပ်ယူရန် လုံးဝ မရည်ရွယ်ပေ။
သူ့အဖို့ သွေးသားသောင်းကျန်းမှု (ဝါ) ရာဂစိတ် ပြေငြိမ်းမှု
ရရှိရုံ အပျော်ဆက်သက် ကြံခြင်းသာဖြစ်၏။ တနည်းအားဖြင့်
သူ၏ နေအင်အားကို ခုတုံးလုပ်ကာ ပြည့်တန်ဆာ မှုများထဲ
သွားမည့်အစား မိကောင်းဖခင် သမီးပျိုကလေးများနှင့် “ပျော်
ပါး” နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အနေနှင့် တကယ်တမ်း စွဲစွဲ လန်းလန်း ချစ်ချင်သည့်
မိန်းကလေး မတွေ့သေး၍သာ ဤသို့ ပြုမှု နေခြင်းပေ လောဟု
တွေးစရာရှိပေသည်။

သည်လို နေလာရင်းနှင့်ပင် တနေ့ မျိုးဇင်သည် စိတ်ထဲ
ထူးထူး ခြားခြား လှုပ်ရှားကာ သဘောကျမိသူ မိန်းကလေး
တဦးကို ပါတီတခု၌ ဆုံတွေ့မိလေသည်။

မိန်းကလေး၏အမည်က “သက်သက်” ဖြစ်ပြီး ရင်ကုန်မြို့
အပင်အလှပြုပြင်ရေး ဆိုင်ကြီးတဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်သည်ဟု သိရ
သည်။

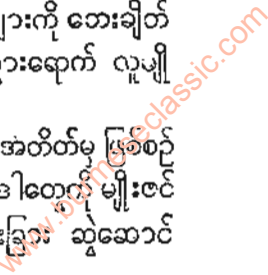
သက်သက်သည် ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စား အလှ ပြုပြင်တတ်
မို့ကေ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် ရုပ်ရည်ကလည်း ထူးထူးခြားခြား
ထူး ကြော့ရှင်းသူ မိန်းကလေး တဦး ဖြစ်သည်။ အကူးသဖြင့်
သူမ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများနှင့် မထူမပါး နီထွေးထွေး နှုတ်
ခမ်းများက ယောက်ျားတို့၏ စိတ်ကို အလိုလို ဆွဲဆောင်နိုင်
သော ညှို့ ဓာတ် အစွမ်း ရှိလေရာ ယင်းညှို့ ဓာတ်ကပင်လျှင်
သူ့ငွေးသား လူလည် မျိုးဇင်အား တွေ့တွေ့ချင်းပင် သံလိုက်
ဓာတ်လို ဆွဲငင် လိုက်ပါတော့သည်။

မည်မျှလောက် အထိ ဆွဲငင်နိုင်ပါသနည်း ဟူမူ မျိုးဇင်၏
စိတ်ထဲ၌ သက်သက်ကို မြင်မြင်ချင်းပင် မရရအောင် ယူမည့်ဟု
စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်အထိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ငယ်စဉ်က စ၍ လိုချင်တာရှိလျှင် မရရအောင် လုပ်တတ်သူ
မိ မျိုးဇင်သည် ချက်ချင်းပင် အသိ မိန်းကလေးတဦး၏ အကူ
အညီဖြင့် သက်သက်နှင့် မိတ်ဆက် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့လိုက်လေ
သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း အခြား မိန်းကလေးများကို တေးချိတ်
အသက်သက်၏ အိမ်သို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သွားရောက် လှူပျို
တတ်လေသည်။

စင်စစ် သက်သက်၏ မျိုးရိုးဇာတိနှင့် တကွ အတိတ်မှ ဖြစ်စဉ်
များအကြောင်း သူလုံးဝမသိချေ။ သို့သော် ဒါတွေကို မျိုးဇင်
အနေနှင့် ဂရုမစိုက်၊ မိမိ၏စိတ်ကို ထူးထူးခြားခြား ဆွဲဆောင်



နိုင်သည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ခြင်းကိုပင် ကျေနပ်ကာ လက်ထပ် ယူမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။

အခု ထူးခြားသည်ကား မျိုးဇင်သည် သက်သက်နှင့် ရင်းနှီး လာပြီးနောက် အခြား သူ၏ ရည်းစားများကဲ့သို့ လွန်လွန် ကျူးကျူး “လူသာစား” ရန် မကြိုးစားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူ့အနေနှင့် သက်သက်အပေါ် တန်ဖိုးထားကာ လက်ထပ် ပြီးသည့် အချိန်အထိ စောင့်စည်းလိုသော သဘောထားမျိုး ရှိဟန်တူပေသည်။

သက်သက်၏ ဆက်သံပုံကား မျိုးဇင်ကို ကောင်းမွန်စွာ လက်သင့်ခံနေသော်လည်း သူမ၏ လှပသော မျက်လုံးကြီးများ နှင့် ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းမပွင့်တပွင့်ဟု ကာ ညှုတုတု လုပ်နေရုံမှ တပေါ် ချစ်ကြိုက်ပါသည် ဟူ၍ မပြောချေ။

သည်လို လုပ်နေခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် မိန်းမမျိုးတွေ အဝိုင်း ခံနေရသည့် သူ့ဌေးသား တယောက် အနေနှင့် မျိုးဇင်မှာ စိတ်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် တနေ့ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှ သက်သက်အား ပြော ကြည့်လေသည်။

“ဒီမယ်သက်သက်....ကိုမျိုးဇင်အနေနဲ့ သက်သက်ကို လက် ထပ် ယူချင်တယ် ဘဲနဲ့လဲ....”

သည်လို ဒဲ့ခိုးကြီး ပြောလိုက်သောအခါ၌မူ သက်သက်က အငြိုးပယျက်ဘဲ....

“ရှင်အဖေကြီးကို ပြောကြည့်ပါအုံးလေ....သူက သက်သက် မိန်းခလေးတယောက်နဲ့ သဘောတူတယ်ဆိုရင်တော့ သက်သက် က ဘာငြင်းစရာ ရှိလဲ....”

ဟုပင် ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

ခြေမြန်လက်မြန်ရှိသူ မျိုးဇင်သည် နောက်တနေ့ ဆက်သက် အား ဖခင် ဦးဘဇင်ကြီးထံ ခေါ်သွား၍....

“ဖေဖေ....ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထပ် ယူချင်တယ်....”

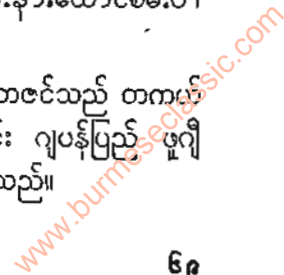
ဟု ဖြောပတော့သည်။

ဦးဘဇင်သည် သက်သက်အား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး သေချာ စွာ ကြည့်ပြီးနောက် စကားကို မရုပ်မလွန် ပြောကာ ပြန်လွှတ် လိုက်လေသည်။

သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့မှ အဖိုးကြီးက သူ၏ သဘောထားကိုပြောပြလေသည်။

“ဒီမယ်ငါ့သား....မင်းမိန်းခလေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုဘဲ ရှုပ်ရှုပ် ဖေဖေတာပြောခဲ့သလဲ၊ ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်လို့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ တဲ့ကိစ္စမျိုးတွေတောင်မှ ဖေဖေကဝင်ကူညီ ဖြေရှင်းခဲ့သေးထယ် မဟုတ်လား။ ငါ့သား တရားဝင်လက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဘို့က တော့ စောသေးတယ်ထင်ပါတယ်။ ခဏနေလိုက်ပါအုံး သား ရယ်။ နောက်ပြီး ရှေ့အပတ်ထဲမှာဘဲ သားကို ဂျပန်ပြည်ကို အကြီးစား စက်မှုလုပ်ငန်းလေ့လာဘို့အတွက် လွှတ်မလို့ ဖေဖေ စီစဉ်ထားတယ်။ ဒီတခါတော့ ဖေဖေ စကားနားထောင်စမ်းပါ သားရယ်....”

ယင်းသို့ ဖျောင်းဖျေပြောပြီးနောက် ဦးဘဇင်သည် တကမ္ဘာ ပင် မျိုးဇင်အား ရက်သတ္တ တပတ်အတွင်း ဂျပန်ပြည် ဖူဂျီ သံမဏိကုမ္ပဏီကြီးသို့ ပညာသင်လွှတ်ခဲ့လေသည်။



မျိုးဇင် ဂျပန်ပြည်ထောင်စု ပြီး ၂-လမျှအကြာတွင် ဦးဘဇင် ထံမှ စာတစောင်လက်ခံရရှိသောအခါ မယုံကြည် နိုင်လောက် အောင်ပင် အံ့အားသင့်သွားမိတော့သည်။

အကြောင်းမူကား ထိုစာတွင် သူ၏ ဖခင် ဦးဘဇင်နှင့် သက်သက်တို့ ရန်ကုန်မြို့ တရားရုံးတခု၌ သဘောတူလက်ထပ် ထိမ်းမြားလိုက်ပြီဟူ၍ ပါရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

* * *

(၂)

သူသဘောကျတပ်မက်၍ လက်ထပ်ယူရန်ကြံခဲ့သူ သက်သက် သည် ယခုတော့ သူ့ဖခင်ကြီး၏ဇနီး၊ သူ့မိထွေး၊ သို့မဟုတ် “အမေ” ဖြစ်သွားလေပြီ။

မျိုးဇင်သည် တိုကျိုမြို့ အိုတာနိုဟော်တယ် အောက်သပ်ရုံ “ဘား” တွင် ဘီယာတလုံးမှာသောက်ရင်း၊ ဝိုင်နေမိလေသည်။

သူရန်ကုန်မှ ထွက်လာခါနီး ရက်သတ္တပတ်အတွင်းက အဖြစ် အပျက်များအကြောင်းကိုလည်း ပြန်ပြောင်း တွေးတောမိလေ သည်။

သက်သက်ကို ဖခင်ကြီးထံ ခေါ်သွားပြီး လက်ထပ်ယူချင် ကြောင်းပြောစဉ်က ဦးဘဇင်က အိမ်ထောင်မပြုသေးရန် ပြော သည်ကိုမနာခံဘဲ ဇွတ်အတင်းပင် သူ့ သဘောနှင့်သူ လက်ထပ်ယူ ရန် စိတ်ကူးခဲ့မိပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် မိမိအပေါ် တသက်လုံး အလိုလိုက်ခဲ့သူ ဖခင်ကြီး အား ရုတ်တရက် အတိုက်အခံ မပြုလိုသည်တကြောင်း၊ သူငယ် ချင်းလို့ အကိုကြီးအရင်းလိုနေသော ကိုဇော်ဟိန်း၏ ဖျောင်းဖျ

ပြောဆိုချက်ကြောင့်တကြောင်း၊ မျိုးဇင်သည် ဖခင်ကြီး စီစဉ်ချက်အတိုင်း ဂျပန်သို့သွားရန် လက်ခံသဘောတူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အဖိုးကြီး ဒီတချို့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် အလိုမလိုက်တာလဲမသိပါဘူး ကိုဇော်ရာ၊ ကျွန်တော်က မသက်သက်ကို တကယ်စွဲနေတာပျ၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ယူချင်တယ် ပြောတာပေါ့...”

မျိုးဇင်က ညဘက်တွင် ဇော်ဟိန်းနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းပြောသောအခါ ကိုဇော်ဟိန်းက လေသံခပ်အေးအေးနှင့်ပင်....

“ဒါတော့ မင်၊အတွက် သူ့ မှာ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ပြီးသား ရှိနေတုန်း အိမ်ထောင်ပြုပေးလိုက်ရင် သူ့ အစီအစဉ်တွေ ပျက်ကုန်မှာစိုးလို့ နဲ့တူပါတယ်ကွာ။ မင့် အဖိုးကြီးက မင့်အတွက် အကျိုးရှိမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ပေးခဲ့သားဘဲ မဟုတ်လား။ အိမ်ထောင်ပြုတို့ကိစ္စကတော့ သူ့ စိတ်ထဲ အချိန်နဲ့နဲ့ စောသေးတယ်လို့ ယူဆနေပုံရပါတယ်။ သူ့ပြောသလိုခဏဆိုင်လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်။ တနေ့ မင်းသဘောကျတဲ့ မိန်းခလေး ရမှစာပါတဲ့၊ စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ သူ့ဂျပန်ပြည်ရောက်၍ ၂-လမျှ ရှိသေးချိန်တွင် သူ့အလွန်လိုချင်တပ်မက်ခဲ့သော သက်သက်အား ဖခင်ကြီးက လက်ထပ်ယူလိုက်ပေပြီ။

သူ့ ဖခင်ကြီးသည် တဦးတည်းသော သားအဖြစ် သူ့အား အလွန်ချစ်ခဲ့သည်ဟု ကိုဇော်ဟိန်း မကြာမကြာ ပြောခဲ့သည်မှာ ဟုတ်မှန်ပါလေစဟုပင် သံသယ ဖြစ်မိလေသည်။

သူ့ ကိုချစ်သည်ဆိုလျှင် သူ့အလွန်မက်မောသော မိန်းကလေး ထို့အဖိုးကြီးက သေခါနီးအရွယ်ကျမှ ဘာကြောင့် လုယူရလေသနည်း။

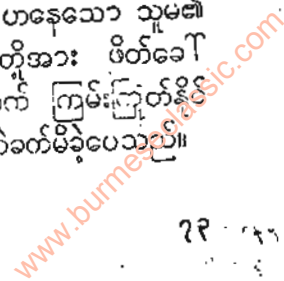
မျိုးဇင်၏ စိတ်ထဲတွင် သူ့အလွန်မြတ်နိုး နှစ်သက်နေသော စာစားစရာအရုပ်ကလေးတခုကို သူ့တပားက အတင်းလုယူခြင်း ခံလိုက်ရသည့် ကလေးငယ်တဦးပမာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရလေသည်။

ထို့ကြောင့်ထိုနေ့ညကစိတ်ပျက်ပျက်နှင့်အရက်တွေဖိသောက်နေပါတော့သည်။



စင်စစ် ဦးဘဇင်သည် သူ့ သား မျိုးဇင် လက်ထပ်ယူချင်ပါသည်ဆိုသော “သက်သက်” အမည်ရှိ မိန်းကလေးအား ရှုတ်တချက် ယူလိုက်ခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပေသည်။

မျိုးဇင်ခေါ်လာ၍ သက်သက်အား မြင်မြင်ချင်း သူသည် ကလေးမ၏ အင်္ဂါရုပ်နှင့်တကွ စိတ်နေဝိတ်ထားကို သေချာစွာဂရုစိုက်အကဲခတ်ကြည့်ခဲ့၏။ သက်သက်၏ တပ်မက်ချင်စဘွယ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ရင်သားတင်သား အဖေအထစ်တို့သည် မည်မျှ ဆွဲဆောင်မှု အင်အားရှိသည်ကို၎င်း၊ သူမ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများမှ ညို ဓာတ်ကို၎င်း၊ အမြဲလို မပွင့်တပွင့် ဟနေသော သူမ၏ ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းများသည် ယောကျ်ားတို့အား ဖိတ်ခေါ်သလို နေသော်လည်း အရေးကြုံလျှင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်နိုင်သည့် အစွမ်းရှိသည်ကို၎င်း၊ ချက်ချင်း အကဲခတ်မိခဲ့ပေသည်။



ဦးဘဇင်အဖို့ ဇနီးသည် ဒေါ်ခင်ခင်ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် အချိန်မှ စ၍ သူ၏ နှလုံးသားထဲ၌ အချစ်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့ပေ။ တဦးတည်းသောသား မောင်မျိုးဇင်ကိုသာ ပုံ၍ ချစ်ခဲ့ပေသည်။

မျိုးဇင်က လူငယ်ဘာဝ မိန်းကလေးများနှင့် “ရွယ်” ခြင်း ပွေ့ခြင်းကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်။ မျိုးဇင် အနေဖြင့် မည်သည့် မိန်းကလေး အပေါ်ကိုမှ လေးလေး နက်နက် သဘောမထား တတ်ကြောင်းလည်း သူသိထားလေသည်။

သို့ရာတွင် ယခု “သက်သက်” အမည်ရှိ သူငယ်မကို မြင်ရသောအခါ၌မူ ဦးဘဇင်မှာ သား အတွက် စိုးရိမ်မိလေသည်။ မိန်းကလေးများကို ကစားစရာသဖွယ် သဘောထားခဲ့သူ မျိုးဇင်သည် သက်သက်နှင့် နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့ရလျှင် “မြင်းကောင်း ခွာလိပ်” ဖြစ်သွားနိုင်သည်ဟု တွေးမိလာသည်။

မိန်းကလေး ချောချောလှလှ အတော် များများ အပေါ် “ဗိုလ်ကျ” နိုင်ခဲ့သူ မျိုးဇင်သည် သက်သက်၏ ညှို့ ဓာတ် အစွမ်း အောက်ဝယ် ကျေးကျွန်သဖွယ် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု စိတ်ပူမိလေသည်။

လောလောဆယ် မိမိက စီစဉ်၍ ဂျပန်ပြည်သို့ သွားသော်လည်း တနေ့ ဂျပန်မှ ပြန်လာသည့်အခါ မျိုးဇင်သည် သက်သက်ကိုပင် စွဲမက်ဦးမည်ဟု ခန့်မှန်း တွက်ဆ မိသဖြင့် ၎င်းအဖြစ်ကို ကာကွယ် တားဆီးရန် တခုတည်းသော နည်းလမ်းကို စိတ်ကူးမိလေသည်။

ထိုနည်းကတော့ သားဖြစ်သူ အလွန် လိုချင် မက်မောသော သက်သက်အား သူ့ကိုယ်တိုင် အပိုင် သိမ်းယူလိုက်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

လက်ထပ် ယူလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မိမိ၏ စည်းစိမ် ချမ်းသာ တစ်ဝတ်တဒေသကို သက်သက်က တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ရရှိသွားမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပစ္စည်းအရ ခြင်းက ကိစ္စမရှိ။ သူ ချစ်သောသား မျိုးဇင် အနေဖြင့် ဤမိန်းကလေး ဩဇာခံမဖြစ်လျှင် တော်လှပြီဟု သဘောရမိရာမှ ဦးဘဇင်သည် သက်သက်နှင့် ရင်းနှီးအောင် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

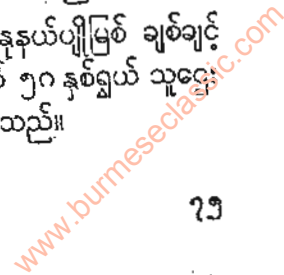
မိန်းကလေးများ အကြိုက် အဝတ်အစား၊ အလှကုန် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တောင်လိုပုံအောင် ဝယ်ခြမ်းပေးခြင်း၊ ဖော်တယ်ကြီးများသို့ ထမင်းစားဖိတ်၊ ရုပ်ရှင်ပြုဘုရားဖူးခေါ် စသည်ဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ချဉ်းကပ်နည်းများ ကျင့်သုံးပြီးနောက် တလအတွင်းပင် ဦးဘဇင်သည် သက်သက်အား လက်ထပ် ယူလိုကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့လေသည်။

သက်သက် အနေနှင့်ကား အဖိုးကြီးက ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကြံစည်သည်ကို ရှည်ရှည် ဝေးဝေး မတွေးတော့ဘဲ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြွယ်ဝလုံး သူဌေးတဦးနှင့် လက်ထပ်ခြင်းအားဖြင့် ရွှေငွေ ဥစ္စာ ပစ္စည်း တသက်တာ အတွက် ဖူလုံအောင် ရရန် သေချာသည်ဟုသာ တွက်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့.... အကိုကြီး စိတ်ဆုံးဖြတ် ပြီးရင်တော့ သက်အနေနဲ့ ငြင်းစရာ မရှိပါဘူး....”

ဟု လိုက်လိုက်လျှောလျှောပင် ပြောခဲ့လေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် အသက် ၁၉ နှစ်ရွယ် နုနယ်ပျိုမြစ် ချစ်ချင့်စဖွယ် မိန်းကလေး သက်သက်သည် အသက် ၅၀ နှစ်ရွယ် သူဌေးဦးဘဇင်၏ တရားဝင် ဇနီး ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။



ဦးဘဇင်၏ အပြုအမူကို တောက်လျှောက် ဘာမှ မပြောဘဲ အကဲခတ်ကြည့်နေခဲ့သူကတော့ လူယုံတော် ဇော်ဟိန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည်လည်း “သက်သက်” အမည်ရှိ မိန်းကလေးကို မြင်မြင်ချင်း....

“အင်း... ဒီမိန်းမတော့ ယောက်ျားတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ဖုက္ခပေးနိုင်မဲ့ မိန်းမဘဲ...”

ဟု အကဲခတ်မိရုံမက သူ ကျေးဇူးရှင် ဆရာသမား အဖိုးကြီးက သက်သက်အား လျင်မြန်စွာ လက်ထပ် ယူလိုက်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုပါ ရိပ်စားမိခဲ့လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် မျိုးဇင်အတွက် ရန်အေးတာဘဲလေဟုသာ သဘောထားကာ သက်သက် အားလည်း တကဲ့ ဆရာကတော်၊ သူဌေးကတော်အဖြစ် လေးစားစွာ ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

ရဲဖန်ရဲခါ နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံသည့် အခါ သက်သက်က ဇော်ဟိန်း၏ ရင်အုပ် ကျယ်ကျယ် ကိုယ်လုံးကြီးကို ကြည့်ရင်း ညုတုတု စကားပြောတတ်ရာ အတော် ကြောက်စရာ ကောင်းလေသည်။

သည် မိန်းမမျိုးနား ကြာကြာ နေလျှင် ဗို အား (၃၀၀၀) ရှိ လျှပ်စစ်ဓာတ်ကြိုးလို အန္တရာယ် ကြီးလှသည်ဟု တွေးကြောက်ကာ ဇော်ဟိန်းသည် ခပ်သုတ်သုတ် ရှောင်ထွက် သွားတတ်လေသည်။

သို့သော် သူ့အနေနှင့် သက်သက်အား မိတ်ဆွေသဘော ရိုးရိုး ခင်မင်စွာဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဆံပင်ကောက်ဆိုင်မှ ရိုးရိုးလခစား အလုပ် သမကလေး သက်သက်သည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ဇင် စက်မှုလက်မှ လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးဘဇင်၏ ဇနီး သူဌေးကတော် အဖြစ် ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

ဦးဘဇင်မှာ အစစအရာရာ စည်းကမ်းစနစ်ကျနစွာ စီမံခန့်ခွဲ တတ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် သူလက်ထပ်ပြီးသည့်နောက် နေရေး ထိုင်ရေးကိုပါ တမျိုးစီစဉ်လေသည်။

မူလက သူတို့ အားလုံး အတူနေကြသော သမိုင်း စက်ရုံအတွင်းမှ တိုက်အိမ်ကြီးကို ဇော်ဟိန်းနှင့်မျိုးဇင်တို့နေရန်ထားပြီး သူနှင့် သက်သက်တို့ကတော့ ကမ္ဘာအေးလမ်းရှိ တိုက်တလုံးကို ဝယ်၍ ပြောင်းရွှေ့နေလေသည်။

တနည်းအားဖြင့် ဇနီး သက်သက်နှင့် သား မျိုးဇင်တို့ နီးနီး ကပ်ကပ်မနေရအောင် ဖန်တီး စီစဉ်ခြင်းလည်းဖြစ်ပေသည်။

တချိန်က တပည့် လူရုံ ဇော်ဟိန်းမှာ ယခုအခါ စက်ရုံတွင် အစုရှင်ဘဦး ဖြစ်လာပေပြီ။ ဦးဘဇင်ကိုယ်တိုင်က ဇော်ဟိန်းအား အစုရှယ်ယာ ခွဲပေးကာ အလုပ်သမားများအား ကြီးကြပ်သည့် တာဝန်ပေးထားလေသည်။

သက်သက်နှင့် ဦးဘဇင်တို့လက်ထပ်လိုက်သည့်အတွက် မျိုးဇင်အဖို့ မည်မျှ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်ကိုလည်း ဇော်ဟိန်းက တွေးမိပေသည်။ သို့သော် နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်နေချိန်တွင် အခြားပျော်စရာ ပါးစရာ (ဥပမာ လှပန်သူ လှပျိုဖြူများ) ရှိမည်ဖြစ်၍ စိတ်ပြေစရာ ကောင်းရဲ့ဟု ယူဆမိလေသည်။ အကယ်၍ မျိုးဇင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း မိမိအနေဖြင့် အကျိုးသင့်

အကြောင်းသင့် ရှင်းပြ ဖျောင်းဖျာပြောမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားလေသည်။

ခြောက်လမျှကြာသော် မျိုးဇင်သည် ဂျပန်ပြည်၌ သံဃေစက်ရုံလုပ်ငန်းလေ့လာပြီးစီး၍ ရန်ကုန်မြို့သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ပြန်ရောက် ရောက်ချင်းပင် သူ့အား ဦးဘဇင်က စက်ရုံ တခုလုံး ဦးစီးကွပ်ကဲရသည့်အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ရာထူးဖြင့် တာဝန်လွှဲပေးလေသည်။

ဖခင်ကြီးက စက်ရုံ ဝင်းထဲရှိ အိမ်ကြီးတွင် မနေတော့ဘဲ ကမ္ဘာအေးလမ်းအိမ်သို့ ပြောင်းနေခြင်းကြောင့် သက်သက်အား နေ့စဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့ဆုံခြင်းကပင်လျှင် မျိုးဇင်အဖို့ စိတ်သက်သာရာ ရစေလေသည်။

မ၊ နှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏စိတ်ထိခိုက်မှုကို တစ်တံတဒေသပုံးကွယ် မေ့ပျောက်စေသည့် နောက် အကြောင်း တရပ်ကလည်း ဖခင်ဦးဘဇင်တွင် နှလုံးထောင့် ဝါဒီသည်ဟူ၍ သိရခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အသက် ၆၀ နီးပါးအရွယ် လူကြီးတစ်ဦးတွင် နှလုံးထောင့် ဝါဒီပြုဆိုလျှင် မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်း မျိုးဇင်ကိုယ်ထိုင် နားလည်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သ၍ ဖခင်ကြီး စိတ်မချမ်းသာ မဖြစ်စေရအောင် ကြိုးစားသတိထားရုံမက စက်ရုံတွင်းရှိ လုပ်ငန်းများကိုပင် ဦးဘဇင်အား အချိန်ပြည့် မလုပ်ဘဲ သက်သက်သာသာနေရန်နှင့် နေ့စဉ်မှန်မှန် စက်ရုံသို့မလာရန်ပင် တိုက်တွန်းပြောဆိုခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် အဖိုးကြီးမှာ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန် သလောက် ခေါင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်၍ သားဖြစ်သူ၏စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဇွတ်အောင်းပင် နေ့စဉ်အလုပ်ဆင်းမြဲ ဆင်းနေလေသည်။

တညသ၍ မျိုးဇင်နှင့် ဇော်ဟိန်းတို့သည် ဖခင်ကြီးနှင့် သက်သက်တို့အကြောင်း စကားစပ် ပြောဆိုနေကြလေသည်။ စကားသေ့ကတော့ ဇော်ဟိန်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ မျိုးဇင်...မင်းအဖိုးကြီး နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ...ဘာ ပြဿနာမှလဲ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တနေ့ သားသမီးတွေဘာတွေ ရလာရင် မင်းနဲ့နောက်အိမ်ထောင်က ခလေးတွေနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်မလာနိုင် ဘူးလား...”

“ဟာ...ကိုဇော်ဟိန်း ကလဲဗျာ။ ဖေဖေ အကြောင်း ကျွန်တော်သိတာပေါ့။ သူ့အခု မိန်းမထပ်ယူပေမဲ့ သားသမီး မရနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ကို မွေးပြီးမကြာခင်ဘဲ သူ့မှာ ဆီးရောဂါ အဆန်းတခုဖြစ်လို့ ခွဲစိတ်ကုရင်း အကြောဖြတ်လိုက်ရတယ်။ နောက်ထပ် သားသမီး ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေလဲ ကျွန်တော် မွေးပြီးတော့ နောက်ထပ်သားသမီး မရခဲ့တာပေါ့။ အခုလဲ ကြည့်လေ ... သက်သက်နဲ့ လက်ထပ်တာ ဒါလောက်ကြာသွားမှ ခလေးရစရာရှိရင် ခင်ဗျာ သက်သက်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလောက်ပြီ မဟုတ်လား...”

“ဟ...အမာ၊ ဘယ်ကလာ ငါ့သက်သက်ရမှာလဲ။ မင်းအဖိုးကြီးရဲ့သက်သက်လို့ ပြောစမ်းပါ။ ငါတော့ ဒီမိန်းမကို မျက်လုံး မြင်ရုံနဲ့ ကျောချမ်းတယ်...”

ဇော်ဟိန်းသည် မျိုးဇင်၏စကားကို စဉ်းစားကြည့်ရာ ယုတ္တိရှိကြောင်း တွေးမိလေသည်။ သက်သက်နှင့် ဦးဘဇင် လက်ထပ်သည့် အချိန်ကာလနှင့် တွက်ကြည့်လျှင် ကိုယ်ဝန် ရှိလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိ ဘာသံမှမကြားရခြင်းကြောင့် ဦးဘဇင်

သည် နောက်ထပ် ကလေးမရနိုင် တော့အောင် အကြောဖြတ် ထားသည်ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သက်သက်အကြောင်း စကားစပ် ပြောလိုက်လျှင် မျိုးဇင်၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင် လျှမ်းကာ စိတ် ထိခိုက်လာပုံ ရသဖြင့် ဇော်ဟိန်းလည်း နောက်ထပ် သက်သက်နှင့် ပတ်သက်၍ လုံးဝ ဆွေးနွေး ပြောဆိုခြင်းမပြုတော့ပေ။

မျိုးဇင်လို စိတ်တက်ကြွတတ်သည့်အရွယ် လူငယ် မဆိုထား နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သက်သက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိ သည့်အခါများ၌ သူမ၏ ရူပါရုံညို ခါတ်အစွမ်းဒဏ်ကို ခံရတတ် လေရာ ဇော်ဟိန်း အနေနှင့် မျိုးဇင်အား ကိုယ်ချင်းစာ ကရုဏာ သက်မိလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ဇော်ဟိန်းသည် ကမာရွတ်မုမီးရထား အလုပ်သမားကြီးတဦး၏ သမီး မခင်အေးအမည်ရှိ မိန်းကလေး တဦးနှင့်အသိအကျွမ်း ဖြစ်လေသည်။

မခင်အေးမှာ အသက် ၁၇-နှစ်ရွယ်ခန့်မျှသာ ရှိသေးသော် လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အလွန်ထွားကြွင်းပြီး ယောကျ်ား များအဖို့ မက်မောချင်စဖွယ် တောင်တင်း လှပသူကလေး ဖြစ် သည်။ မျက်နှာကလေးကလည်း ယဉ်စစ်နှင့် ချစ်စရာကောင်းလှ ပေရာ ဤမိန်းကလေးနှင့်ဆက်ပေးလိုက်လျှင် မျိုးဇင်အဖို့ အာရုံ ပြောင်း အာရုံလွဲသဘော စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိလာလိမ့် မည်ဟု တွေးမိလေသည်။

ရက်များမကြာမီ ဇော်ဟိန်း၏မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် မျိုးဇင်နှင့် မခင်အေးတို့ သိကျွမ်းသွားကြတော့သည်။

မခင်အေး မှာ ရုပ်ချောသလောက် စကားပြောရာမှာလည်း အလွန်သက်လက်လှပေရာ မျိုးဇင်အနေဖြင့်ချက်ချင်းပင်သဘော ကျသွားမိလေသည်။

များမကြာမီ မျိုးဇင်၏ မော်တော်ကားကလေးသည် မခင် အေးတို့အိမ်မှာချည်းရောက်နေကာ နှစ်ယောက်သားအတူ ရုပ်ရှင် ကြည့်လိုက်၊ ဟော်တယ်တက် စားသောက်လိုက်နှင့် တတဲတဲဖြစ် လာလေသည်။

ဤကား အံ့ဩစရာမရှိချေ။ မျိုးဇင်လို ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ သူဌေးသား လူပျိုတယောက်အား မခင်အေး၏ မိဘများ ကိုယ် တိုင်က လိုက်လိုက်လျော့လျော့ရှိကြသည့်ပြင် မခင်အေးကိုယ်တိုင် ကလည်း မျိုးဇင်ကအဆက်မပြတ်ဝယ်ပေးသော အဖိုးတန်လက် ဆောင်ပစ္စည်းများကြောင့် သာယာ မက်မောနေကာ “မဆွတ် ခင်ကညွတ်ချင်”သည့် ပန်းပမာဖြစ်နေလေသည်။

ထိုကြောင့် မျိုးဇင်က တညရုပ်ရှင်ကြည့်ရာမှအပြန် ချစ်ရေး ဆိုစကားပြောသောအခါ မခင်အေးမှာ မျိုးဇင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရောက်နေပါတော့သည်။

မခင်အေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ဖိုသတ္တဝါ ယောကျ်ားများ အား “စားချင် ဝါးချင်”စိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် လှုံ့ဆော်ဘိ သကဲ့သို့ ပြည့်ဖို့လှပနေသည်ဖြစ်နေရာ စားနေကျကြောင်ဖါး မျိုးဇင်သည် ထုံးစံအတိုင်း “လူသားစား”ချင်စိတ် ပေါ်လာ လေသည်။

နောက်ပိုင်း မျိုးဇင်နှင့် မခင်အေးတို့ချိန်းတွေ့ကြသော အခါ မိုးရိုး ချစ်တင်းစကားဆိုရုံသာမဟုတ်ဘဲ လင်မယားလို မီးကုန်

ယမ်းကုန် “ချစ်” ကြသည်အထိ ခြေလှန်လက်လှန် ပြုကြပါတော့
သည်။

ဇော်ဟိန်းအနေနှင့်ကား သူ့ဆက်ပေးလိုက်သော မခင်အေး
နှင့်မျိုးဇင်တို့ “ဖြစ်” နေကြကြောင်း သိရသည်တွင် မျိုးဇင်
တယောက် သက်သက်အပေါ် မေ့နေကောင်းရဲ့ဟုတေးပြီး ကျေ
နှပ် နေမိလေသည်။

မျိုးဇင်သည် တခုတော့ သတိထားလေသည်။ ယခင်ကလို
သူနှင့်ရည်းစားဖြစ်သောမိန်းကလေးတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားခြင်းကို
မလိုလားသဖြင့် သူ၏ရာဂစိတ် ပြေငြိမ်းမှုအတွက် ခြေလှန်လက်
လှန်ပြုသော်လည်း ပဋိသန္ဓေ တားဆီးသည့် အကာအကွယ်ကို
အသုံးပြုတတ်လေသည်။ သူ အသုံးပြုသည့် သန္ဓေတားနည်းက
တော့ ယောက်ျားများကာလသားရောဂါ မဖြစ်အောင် ကြိုတင်
ကာကွယ်ရာ၌ သုံးလေ့ရှိသော “အက်ဖ်အယ်လ်” ခေါ် သားရေ
အစုပ်ကလေးစွပ်ပြီးမှ သွားလာနည်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤနည်းကို မခင်အေးကတော့ သဘောမကျလှချေ။ သွေး
သားဆူပြီးစအရွယ် ကျန်းမာ သန်စမ်းသော မိန်းကလေးတ
ယောက်အနေနှင့် လင်မယားလို “ချစ်” ရာတွင် ရာဂစိတ် ပြေငြိမ်း
မှု(ဝါ) အာသာအပြေ အပြည့်အဝမရရှိသလို မျိုးဇင်နှင့် “ချစ်”
ပြီးတိုင်း စိတ်ထဲ မချင့်မရဲ တမျိုးကြီး ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

ယင်းသို့ မခင်အေးက မချင့်မရဲ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည်
ပင်လျှင် သူမ၏တဝကြံမှာကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက်စေသော
အကြောင်းတရပ် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

* * *

(၃)

သမတရုံမှ ည ၉-နာရီခွဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပြန်ကြသည့် ညက
ဖြစ်လေသည်။

မျိုးဇင်သည် မိန်းကလေးများနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းလွတ်လွတ်
လပ်လပ် ချိန်း “တွေ့” ခိုင်ရန် အတွက် ၆-မိုင်ခွဲရှိ ချောင်ကျကျ
ခြံတခုအတွင်း၌ စက်ရုံအလုပ်သမား ယုံကြည်ရသူ တပည့်တဦး
အား အိမ်ငှားပေးထားပြီး ထိုအိမ်၏အခန်းတခုကို သူ့အတွက်
“လောဂျင်း” သို့မဟုတ် ချစ်မြူဟာခင်းရန် အဆောင် ပြုလုပ်
ထားလေသည်။ အခန်းတွင်း၌လည်း နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီး
တလုံးနှင့် အိစက်ညက်ညောသော မွေ့ရာကြီး ထားရှိလေသည်။

ထိုညက မျိုးဇင်သည် မခင်အေးအား သူ၏ “လောဂျင်း”
အဆောင်သို့ခေါ် သွားပြီး “ချစ်” ရန်ပြင်ဆင်လေသည်။

မခင်အေး အဖို့မှာကား ပထမဆုံးအကြိမ် မဟုတ်သဖြင့်
ကြောက်ခြင်း၊ ရင်တုန်ခြင်းများမရှိတော့ဘဲ ကုတင်ပေါ်၌ ပက်
လက်လှန်လှဲကာ မျိုးဇင်အား ခပ်ပြုံးပြုံးပင် ကြည့်နေလေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

အကျီအဝတ်အစား ကြေမှုကုန်မည် စိုးသဖြင့် သူမသည် အတွင်းခံလာဘော်လီနှင့် အကျီကိုချွတ်ပြီး ထမီကိုသာ ရင်ရှား ထားလေသည်။

မျိုးဇင်က ထုံးစံအတိုင်း ပဋိသန္ဓေ ကာကွယ်ရန် “အက်ဖ် အယ်လ်” သားရေစုပ်ကလေးကို အကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက် သောအခါ မခင်အေးသည် သဘောမကျဟန်ဖြင့်....

“အဲဒါကြီးယူမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုမျိုးရယ်၊ အေးဖြင့် နဲ့နဲ့မှ သဘောမကျဘူး။ ဒါမပါဘဲ ချစ်ကြရအောင်၊ ဒီတော့မှသာ အေးနဲ့ကိုမျိုးနဲ့ တယောက်တယောက် အသဲချင်း တိထားသလို နေမှာပေါ့နော် ကိုမျိုး၊ ဒီဘခါတော့ သဘာဝကျကျ အားရ ပါးရ ချစ်ကြရအောင်နော်.... လာပါကိုမျိုးရယ်.... ဟိုဟာကြီး ဖယ်ထားလိုက်စမ်းပါ....”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကုတင်ပေါ်မှထ၍ မျိုးဇင်အနီးသို့ လာ ရန်ပြင်လိုက်ရာ ခပ်လျော့လျော့ဆီးထားသော ထမီရင်ရှားသည် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

မခင်အေး၏ ပြည့်ဖြိုးလှပသော ကိုယ်လုံးအား မိမိတိုင်း ဖမ်းတိုင်းမြင်လိုက်ရသူ မျိုးဇင်မှာလည်း လူပျို ရိုင်းကလေး ဟုတ်လင့်ကစား စိတ်တွေ တက်ကြွ ဖေါက်ပြန် လာလျက် အားလေ....တခါလောက်နဲ့တော့ ကိစ္စမရှိနိုင်ဘူး” ဟု သူ့ကိုယ် သူနှစ်သိမ့်ရင်းသားရေစုပ်ကလေးကိုလှည့်ပစ် လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် မခင်အေး၏ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းကို အားရ ပါးရ စုတ်နမ်းလျက် ဗလာကိုယ်လုံးကို ကုတင်ပေါ်သို့ ပွေ့တင် လိုက်လေသည်။

x x x

ထိုညက သူတို့ နှစ်ယောက် “ချစ်” ကြရသည်မှာ မခင်အေး အိမ် ကျေနပ်အားရ တင်းတိမ်သက်သို့ မျိုးဇင်မှာလည်း အရ သာ ထူးကဲသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

နောက် နှစ်ရက်မျှအကြာတွင် မျိုးဇင်သည် သူတို့ကုမ္ပဏီမှ စက်ပစ္စည်းများအထက်မြန်မာပြည် ကိုယ်စားလှယ်နှင့် ဖြန့်ချိရေး စိစစ်ပတ်သက်ပြီး မန္တလေးသို့ ခရီးထွက်သွားရလေသည်။

မန္တလေးမှ တဆင့် ကျောက်မဲ-သီပေါ-လားရှိုးဘက်သို့၎င်း၊ ရွှေဘို-ပုဂံဘက်သို့၎င်း၊ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရသဖြင့် တလနီးပါး ကြာသွားလေသည်။

သူ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပင် မခင်အေးထံသွားရာ သူငယ်မမှာ မျက်နှာ မသာမသာ ဖြစ်နေ သဖြင့် အကျိုး အကြောင်း မေးကြည့်လေသည်။

မခင်အေး ပြောပြသော အကြောင်းကို သိရသောအခါ မျိုးဇင်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့် တုန်လှုပ် သွားမိပါတော့ သည်။

မခင်အေးက တခွန်းချင်း ပြောလိုက်သော စကားကတော့.... “ကိုမျိုး....အေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ....”

ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါ သတည်း။

“ဘာပြောတယ်....ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ....ဟုတ်ကဲ့လား....”

မျိုးဇင်က မယုံကြည်သလို ထပ်၍ မေးကြည့်တော့လည်း မခင်အေးက....

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမျိုးရယ်....သေချာလို့ ပြောတာပါ။ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် မျိုးဇင်တွင် ငိုငိုသွားမိလေသည်။

မှတ်မှတ်ရရ မခင်အေးနှင့် အကာအကွယ်မပါဘဲ လင်မယား
လို “ချစ်” ခဲ့သည်မှာ ၆-မိုင်ခွဲ ခြံထဲ၌ တကြိမ်တခါသာရှိသည်။
တကြိမ်တခါလောက်နှင့်တော့ ကိုယ်ဝန် မရှိတန်ရာဟု သူ့ကိုယ်
တိုင် ထင်မိခဲ့သည်။ ယခုတော့ တခါခါတခါ မိဆိုသလို မခင်အေး
တွင် ကိုယ်ဝန် ရှိသွားပေပြီ။

မျိုးဇင်သည် ရုတ်တရက် ကြံရာမရသဖြင့် ချက်ချင်း နှုတ်ဆက်
ပြီး ပြန်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဇော်ဟိန်းအား ဖွင့်ပြော အကြံ
ဉာဏ် တောင်းမည် စိတ်ကူးပြီးကာမှ ရှက်သလို ဖြစ်လာသဖြင့်
မပြောတော့ဘဲ သူ့ ဟာသူ့ဘယောက်တည်း ကျိတ်စဉ်းစားအကြံ
ထုတ်လေသည်။

မခင်အေးအား ယခု ချက်ချင်း လက်ထပ် ယူလိုက်လျှင်ကား
ကိစ္စပြီးသွားနိုင်ပါ၏။ သို့သော် မျိုးဇင်သည် တကယ် အတည်
ယူချင်စိတ် မရှိချေ။ သူ့ အနေနှင့် မခင်အေး အပေါ် တပ်မက်
ခြင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ် သွေးသား သောင်းကျန်းမှုကြောင့်သာ
ဖြစ်ပြီး အသက်ထက်ဆုံး ပေါင်းသင်း သွားချင်လောက်အောင်
စွဲလန်းသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ မဟုတ်သေးကြောင်းကိုလည်း သူ
ကိုယ်တိုင် အသိဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ကိစ္စကို ဖခင်ကြီး သိသွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိလေ
သည်။ ဦးဘဇင်တွင် နှလုံးရောဂါ ရှိနေမှန်း သိလျက်နှင့် စိတ်
မချမ်းသာ ဖြစ်စရာဘာအကြောင်းကိစ္စမှမဖြစ်ပေါ် စေချင်ပေ။

ယခင်က မိန်းကလေးအချို့နှင့် အလားတူ ကိစ္စမျိုးဖြစ်ခဲ့
ဘူးရာတွင် ဖခင်ကြီးက ပဋိသန္ဓေ ဖျက်ချခြင်း၏ အန္တရာယ်
ရှိတတ်ပုံကို ပြောခဲ့ဘူး၏။

“ယောကျ်ားချင်း ပြောချင်တော့...မိန်းခလေး ဗိုက်မကြီး
အောင် ကြည့်လုပ်ပေးကြာ” ဟု လည်း အကြံပေးခဲ့ဘူးသည်။

ထိုကြောင့် ယခု ကိစ္စတွင် မျိုးဇင်အနေဖြင့် ဖခင်ကြီးအား
လုံးဝအသိမပေးချင်ပေ။

ကြံရာမရသည့် အဆုံး၌ မခင်အေးအား ကိုယ်ဝန် နုနေစဉ်
ချက်ချင်းရန်ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

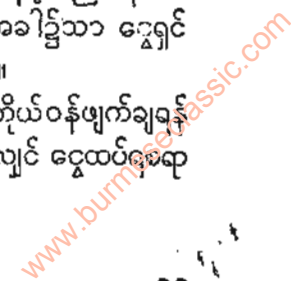
နောက်တနေ့ နံနက် မျိုးဇင်သည် ဘဏ်မှ ငွေတထောင်
ထုတ်ယူပြီး မခင်အေးတို့အိမ် သွားပေးရင်း အခြေအနေအရ
ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ခိုင်းလေသည်။

မျိုးဇင်၏အကြံကား ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချပြီးလျှင် “ဈေးသုံး” ဘို့
နောက်ထပ်ငွေတထောင်ခန့်ပေး၍ မခင်အေးထံ မသွားတော့ဘဲ
အသက်ဖြတ်ပစ်ရန်ပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် သူကြံသည့်အတိုင်းမဖြစ်မြောက်အောင် ကံကြမ္မာ
ကတမျိုးတဖုံ ဖန်တီးလိုက်ပြန်လေသည်။

မခင်အေး၏မိခင် ဒေါ်အေးမေကား အလွန် ငွေမက်သော
မိန်းမကြီးတဦးဖြစ်လေသည်။ သမီးဖြစ်သူမခင်အေး ကိုယ်ဝန်ရှိ
စားခြင်းကိုပင်လျှင် သူ့ဌေးသား မျိုးဇင်အား အပိုင်ဖမ်းရန်
အကွက်ကောင်းဟုယူဆကာ ကျိတ်ချွမ်းသာနေခဲ့သည်။ နောက်
ပိုင်း မျိုးဇင်က လက်ထပ်ယူပုံ မပေါက်သောအခါ၌သာ ငွေရှင်
ကြေးရှင်နှင့်မရင်ဆိုင်ဝံ့ ၍ ငြိမ်နေခဲ့ရလေသည်။

သမီးမခင်အေးအဆိုအရ လတ်တလော ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရန်
ရိတ်ငွေတထောင်အပြင် နောက်ပိုင်းကိစ္စပြီးလျှင် ငွေထပ်ရန်ရာ
မို့သေးသည်ဟုဆို၏။



မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ငွေမက်သုဒ္ဓေါ်အေးမေအနေဖြင့် ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချရေးကိစ္စအတွက် ဆရာဝန်ကိုပေးရမှာ နှမြောမိလေသည်။
ဈေးနှုန်းသက်သက်သာသာနှင့်မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု လိုက်လံစုံစမ်း ရင်း ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှ ဝမ်းဆွဲဆရာမကြီးတဦးနှင့် သွားတွေ့လေ သည်။

ဆရာမကြီးက ငွေသုံးရာမျှနှင့် ကိစ္စပြီးအောင် လုပ်ပေးမည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ကြီးများလို ကျွမ်းကျင် နားလည်သည်။ ဘယ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး၊ ဘယ်အဆုရှိကတော်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် လျှို့ ဝှက်စွာဖျက်ချပေးဘူးသည် စသဖြင့်ပြောရာ ဒေါ်အေးမေမှာ သဘောကျသွားလေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ငွေတထောင်အနက်မှ သုံးရာသာကုန်ပြီး ခုနစ်ရာလုံးလုံး အသားတင်ကျန်မည် မဟုတ်ပါလော။

လောဘ ဇောကြောင့် အန္တရာယ်ကို လုံးဝ မတွေးမိသူ ဒေါ်အေးမေသည် ငွေသုံးရာနှင့်အတူ သမီး မခင်အေးအား ရန်ကုန်ထဲရှိ ဆရာမကြီး၏အိမ်သို့ ပို့ လိုက်လေသည်။

“ယောက်ျားဖေါင်စီး-မိန်းမမီးနေ” ဟူသော မြန်မာစကား မှာ သားသမီးမွေးဖွားချိန်၌ မိန်းမတို့အဖို့ မည်မျှ အသက်ဘေး ရန်နှင့်နီးကြောင်း သတိပေးဖော်ပြသည့် သဘောပင် ဖြစ်၏။ တဖန် သဘာဝအလျောက် မီးဖွားခြင်းထက် ပဋိသန္ဓေကိုအဘင်း ဖျက်ချခြင်းက ပို၍ပင် အန္တရာယ်ကြီးမားလှကြောင်း ဆရာဝန် များ ပြောလေ့ ရှိကြပေသည်။

ယင်းအန္တရာယ်သည် မည်မျှ ကြောက်စရာကောင်းသည်ကို ဒေါ်အေးမေနှင့်တကွ သမီးမခင်အေးဘို့ကကောင်းစွာ သဘော ပေါက်ကြဟန် မတူချေ။

ဒေါ်အေးမေသည် သမီးဖြစ်သူအား ဝမ်းဆွဲဆရာမအိမ် ပို့ ထားပြီးနောက် ငွေ ၇၀၀ ကို ပိုက်ချို နောက်ထပ် မျိုးဇင်ထံမှ ရဦးမည့်ငွေနှင့်ဆိုလျှင် ဝယ်ချင်တာတွေ ဝယ်နိုင်တော့မည်ဟု ခိတ်ကူးယဉ်နေခိုက်မှာပင် ဆရာမအိမ်မှ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး တယောက် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နှင့် ပေါက်သာလေသည်။

“အဒေါ်...အဒေါ်... ဆရာမကြီးက လွတ်လိုက်ပါတယ်။ အဒေါ်အခုချက်ချင်း အမြန်လိုက်လာခဲ့ပါတဲ့...”

“ဟင်...ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲ... မခင်အေးကော...”

“အဒေါ် သမီး သွေးတွေ့သွန်တာ မရပ်တော့ဘူး ဖြစ်နေ တယ်။ အဲဒါ အဒေါ်လိုက်လာပြီး ဂျင်မခါနာဆေးရုံ အမြန်တင် ဘို့လုပ်ရမယ်တဲ့...”

သည်တော့မှ ဒေါ်အေးမေသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်ကာ ကလေးမနှင့်အတူ ကပျာကယာ ထ,လိုက် သွားလေ သည်။

ကမာရွတ်မှရန်ကုန်ထဲသို့ ဘတ်စ်ကားနှင့်လာရသည့်အချိန်က အတော်ကြာသွားလေရာ ဝမ်းဆွဲ ဆရာမကြီးအိမ်သို့ ဒေါ်အေး မေရောက်သွားချိန်တွင် ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင်က အိမ်ရှေ့ခန်း၌ မျက်ရည်လည်ပြီး ထိုင်ငိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဆရာမ...ဆရာမ...သမီးကော...ဘယ် နဲ့ နေသေးသလဲ...”

ဒေါ်အေးမေက စိုးရိမ်တကြီးနှင့်မေးသောအခါ ဆရာမက....

“မပြောချင်ပါဘူးရှင်၊ ကျမလဲ ခါတိုင်းလို လုပ်တာပါ။ သူ့ ကျမ သွေးတွေဒလဟောဆင်းပြီး လုံးလုံးမရပ်တော့ဘဲ ဖြစ် လာတယ်။ ကျမကိုယ်တိုင် တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြိုးစား လုပ် ပေမဲ့ ခပ်စောစောကတဲ မခင်အေးဆိုးသွားရှာတယ်...”

“ဟင်...သမီးသေပြီ...ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျမတောင် ဆိုင်ရာက အရေးယူခံရလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒုက္ခပါဘဲရှင်...”

သည်တော့မှ ဒေါ်အေးမေလည်း အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားမိပါတော့သည်။

အမှန်တော့ ဝမ်းဆွဲဆရာမ လုပ်သည့်နည်းက ကိုယ်ဝန်ရှိသူ မိန်းကလေး၏ အင်္ဂါဇာတ်ထဲသို့ ဖန်ပြန်သဏ္ဍာန် ကိရိယာတစ်ခု ထိုးထည့်သားပြီး သန္ဓေကို အတင်းဖျက်ချသည့်နည်းပင် ဖြစ်၏။ တနည်းအားဖြင့် သန္ဓေတည်ဆဲ မမွေးသေးသော ကလေးငယ် အား သတ်ပစ်သည်နှင့်မခြား သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် နည်း မျိုးဖြစ်လေသည်။ ဖန်ပြန်ကိရိယာ အစားထိုးထည့်ထားခြင်း၏ ဒဏ်ကြောင့် ကာယကံရှင် မိန်းကလေးမှာလည်း ပြင်းစွာသော ဝေဒနာကို မချိမဆန့် ခံစားရတတ်လေသည်။

ယင်းနည်းဖြင့် ဖြစ်မြောက်သွားသည် တိုင်အောင် မိန်းကလေးအနေနှင့် နောက်ပိုင်း တကဲ့လူမမာကြီးတယောက်လို အား အင်ချိနဲ့ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တတ်ပါသေးသည်။

ယခု မခင်အေးအဖို့ကား ဝမ်းဆွဲဆရာမက အစိုးရိရိလွန်ပြီး လုပ်နည်းကိုင်နည်း မှားသွား၍ဘဲလား မပြောတတ်။ သားအိမ် အတွင်းမှ သန္ဓေကိုဖျက်ချရာတွင် သွေးတွေ ဒလဟောကျဆင်းရာ မှာ ဘယ်လိုလုပ်လို့ မျှ မရပ်တော့ဘဲ နောက်ဆုံး သွေးလွန်သည့် အချိန်ဖြင့်ပင် အသက်ပါ ပျောက်သွားရခြင်းဖြစ်လေသည်။

x x x

နောက်တနေ့နံနက် ၈-နာရီခွဲခန့်တွင် မျိုးဇင်သည် စက်ရုံဝင်း အတွင်းရှိ သူ့ ဖခင်ရုံးခန်းသို့ရောက်နေလေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ၈-နာရီခွဲ ၁၀-နာရီခန့်မှ လာလေ့ရှိသော်လည်း ယနေ့အဖို့ သင်္ဘောစောစောရောက်နေခြင်းမှာ အစိုးရဌာနတခုသို့ စက်ကိရိယာ အသိပညာများ ပေးသွင်းရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကံထရိုက်စာချုပ် ချုပ်ရန် ကိစ္စ ရှိသောကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

သက်ဆိုင်ရာအစိုးရရုံးသို့ သူ့ ဖခင် ဦးဘဇင်နှင့်အတူ လိုက်ပါ သွားရန်ရှိ၍ သူတို့၏ရှေ့ နေ့ဖြစ်သူ ဝတ်လုံ ဦးသိန်းမောင်ကိုပါ တင်ချိန်းထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

မျိုးဇင်သည် ဦးဘဇင်၏ ရုံးခန်းဝအနီးသို့ ရောက်လျှင်ပင် အတွင်းမှဖခင်ကြီးနှင့် မိန်းမတဦး အချီအချ စကားပြောနေသံ ကြားမိသဖြင့် ဂရုစိုက် နားထောင်ကြည့်ရာ မခင်အေး၏ မိခင် ဒေါ်အေးမေ၏အသံဖြစ်ကြောင်းသိရသဖြင့် အံ့အား သင့်သွား လေသည်။

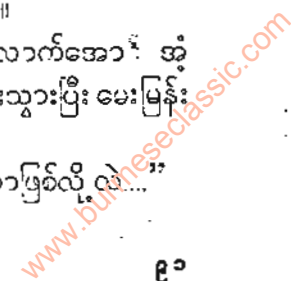
ဒီမိန်းမကြီးဘာကြောင့် ဒီကိရိယာကိရိယာရတာပါလိမ့်ဟု သိလို သဖြင့် မျိုးဇင်က အခန်းတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းဝင် ကြည့်စဉ်မှာပင် ဒေါ်အေးမေက ငိုသံပါနှင့်....

“ကျမသမီးကလေး မခင်အေး အခုလို ရေတိမ်နစ်ရတာဟာ သူ့ဌေးမင်းသား သတ်ပစ်ဘာနဲ့အတူတူပါဘဲ သူ့ဌေးမင်းရယ်...”

ဟု ပြောနေခိုက်နှင့် ကြူကြိုက်နေလေသည်။

မျိုးဇင်သည် ရုတ်တရက် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ အားသင့်သွားပြီးမှ ဒေါ်အေးမေအနားသို့တိုးသွားပြီး မေးမြန်း သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဒေါ်...မခင်အေး ဘာဖြစ်လို့လဲ...”



“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မောင်ရင်၊ မောင်ရင် ကောင်းမှုကြောင့် မခင်အေး ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရင်း သွေးလွန်လို့ သေသွားပြီလေ။ အဒေါ် သမီးလေး သေသွားပါပကော မောင်ရင်ရဲ့...”

ဟု အစချီကာ ဒေါ်အေးမေက မခင်အေး ဝမ်းဆွဲဆရာမနှင့် ကျိတ်ပြုံး ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရာမှ ရေတိမ်နှစ်ရပ်ကို မျက်ရည်စက် လက်နှင့် ပြောပြလေသည်။

အမှန်တော့ ငွေမက်မောလှသူ ဒေါ်အေးမေသည် သမီး သေဆုံးခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ သူဌေးဦးဘဇင်ဆံ့မှ ရသလောက် ငွေညှစ်ယူရန်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကြောင့် သမီးဖြစ်သူ နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သူ မျိုးဇင်ထံ မလာဘဲ သူဌေးဦးဘဇင်ထံ တိုက်ရိုက်ဝင် ငိုချင်းချနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မျိုးဇင်သည် စိတ်ထဲ နောက်ကျိ သွားရင်းက ဖခင်ကြီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဦးဘဇင်မှာ မျက်နှာကြီး နီမြန်းလျက် စိတ် ထိခိုက်ဟန် ဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

မျိုးဇင်ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဦးဘဇင်သည် ဒေါ်အေးမေအား....

“ကောင်းပြီလေ....နက်ဖြန် မနက်မှ တခေါက်လာခဲ့မာ။ ဒီခန့် ကျုပ်တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ စာချုပ်ကိစ္စ ရှိနေတယ်။ နက်ဖြန် ဒီအချိန်လောက်ဘဲလာခဲ့...”

ဟု ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်အေးမေလည်း ထွက် သွားလေသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် အဖိုးကြီးထံမှ လျော်ကြေးငွေရရန် သေချာပြီဟု ယုံကြည်မိလေသည်။

သည်တော့မှ ဦးဘဇင်သည် သားဖြစ်သူအား ဆူပူကြိမ်း မောင်းလေသည်။

“ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင် ပြုပြီးတဲ့ အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဇင်း ဒါမျိုးဖြစ်တာတော့ သဘောမကျနိုင်ဘူး။ အရင်တုန်းက ဆိုရင် ဖေဖေ ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ အခုတော့ မင်းဟာက တော် တော် အရုပ်ဆိုးတယ်။ ဒီမိန်းမကြီးကလဲ ပါးစပ်က ဟောင်ဘွဲ့ ဟောင်ဘွဲ့နဲ့ လူ့ဘကသိအောင် ပါးစပ်မောင်း သတင်းဖြန့် ဆော် မိန်းမကြီးမျိုးကွ။ ဒါကြောင့် မင်း လှပန်က ပြန်လာ လာချင်း မိန်းမ ရှုပ်ချင် ရှုပ်ပါ။ မိန်းမလေး ဗိုက်ကြီးတဲ့ ပြဿနာ တော့ မပေါ်ပါစေနဲ့လို့ ဖေဖေ သတိပေးခဲ့ဘူးတယ် မဟုတ် လား...”

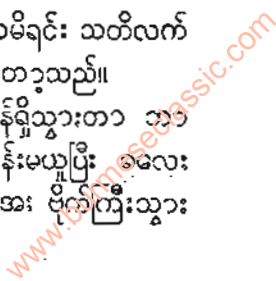
“ဒါတော့ ကျွန်တော်လဲ တတ်နိုင်သလောက် သတိထား တာပါတဲ့၊ အခုမခင်အေးကိစ္စမှာ မမြော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားတာ ပါ...”

“ဟာ....ဘယ် နဲ့ မမြော်လင့်ရမှာလဲကွ။ မိန်းမလေးတယောက် ကို လွန်လွန် ကျူးကျူး လုပ်ရင် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားနိုင်တဲ့ အန္တရာယ် ဆိုတာ ရှိတာချည်းဘဲပေါ့....”

ဦးဘဇင်သည် ဒေါသ ခက်ထန် လာဟန်ဖြင့် ပြောလေရာ မျိုးဇင်တွင် နဂိုက ဦးကျောက်ခြောက်နေခိုက် ဖခင်ကြီး၏ အပြစ် တင်မှုကြောင့် စိတ်ထဲ ထောင်းကနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

တချိန်တည်းမှာပင် သူ့အလွန် တပ်မက်သော သက်သက် အားလှယူခဲ့သူ ဟူ၍ ဖခင်ကြီးအပေါ် မြင်လာမိချင်း သတိလက် လွတ်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြန်ပြောမိပါတော့သည်။

“မိန်းမလေးတယောက်နဲ့ ဖြစ်လို့ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတာ သာ ဆန်းသလဲ။ ဖေဖေသာ ဒီအရှယ်ကြီးကျမှ မိန်းမယူပြီး ခလေး မရနိုင်တာ။ အခု ကျွန်တော် ကြောင့် မခင်အေး ဗိုက်ကြီးသွား



တာ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော် ယောက်ျားပီသ
ကြောင်း သက်သေ အထောက်အထားဘဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်
တော်တို့ အမျိုးထဲမှ ဖေဖေလို လူညွန့်မတုံးသေးတဲ့ ယောက်ျား
တယောက် ရှိပါသေးတယ်လို့ ဂုဏ်ယူစရာတောင် ကောင်းသေး
တယ်....”

တသက်ပတ်လုံး ရင့်ရင့် သီးသီး မိမိအား ပြန်မပြောခဲ့သူ
သားက ယခု ရင့်ရင့် သီးသီး စကားတွေ ပြောရုံမက မိမိကိုပင်
ထိခိုက် ပုတ်ခတ် ပြောဆိုလာသည်ကို ဦးဘဇင်အဖို့ မခံမရပ်နိုင်
ဖြစ်ကာ စိတ်တွေ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်ဒေါသထွက်လာလျက်
မျိုးဇင်အား ထိုးကြိတ် သတ်ပုတ်တော့မည့် ဟန်ဖြင့် ရှေ့သို့
တိုးလာရင်း....

“မင်းနော်....မင်း....ခွေးစကား မပြောနဲ့၊ မင်းကို ငါ....”

ဟု ပါးစပ်က ပြောရာမှ ရုတ်တရက် သတိလစ်သလို ဖြစ်
သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျ သွားရှာပါ
တော့သည်။

မျိုးဇင်မှာ ဖခင်ကြီးကြည့်ရင်း ကြက်သေသေဖြစ်ပြီး ငိုနေ
မိစဉ် ဇော်ဟိန်းနှင့် ဝတ်လုံ ဦးသိန်းမောင် ပြေးဝင်လာကြလေ
သည်။

ဦးသိန်းမောင်က တစုံတခုကို သတိရဟန်ဖြင့် မျိုးဇင်အား....

“ဟေ့ မောင်မျိုးဇင်....ဆရာဝန်ကို ဖုံးဆက် ခေါ်လိုက်လေ
ခပ်မြန်မြန် လုပ်ပါ....”

ဟု ပြော၍ မျိုးဇင်ကလည်း စာရေးစားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီ
ဖုံးဆီသို့ခသွား၊ ဦးဘဇင်အား ပေ့ထူနေသူ ဇော်ဟိန်းက....

“ဆရာဝန် ခေါ်ချင်လဲ ခေါ်လေ၊ သိပ်တော့ အကြောင်း
မထူးပါဘူး၊ ဦးက အသက်မရှိတော့ဘူး....”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် မျိုးဇင်ရော၊ ဦးသိန်းမောင်ပါ
တုန်လှုပ် သွားမိပါတော့သည်။

နဂိုက နှလုံးရောဂါ ရှိသူဖြစ်၍ သူ့အလွန် ချစ်ခဲ့သည့် တဦး
တည်းသော သားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်ခြင်း
ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ဦးဘဇင်မှာ နှလုံးရောဂါသည်တို့ဘာဝ
လျှပ်တပြက်အတွင်း ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်
လေသည်။

* * *

(၄)

မျိုးဇင်က ဖုံးဆက်ခေါ်၍ သူတို့မိသားစု ဆရာဝန် ဖြစ်သူ ဒေါက်တာ သောင်းဟန်ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးကြည့်၍ ဦးဘဇင်သည် နှလုံးရောဂါကြောင့် စိတ်ထိခိုက်တုန်လှုပ်ရာမှ သွေးကြောပြတ်ကာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြု ပြောဆိုလေသည်။

ပင်ကိုယ်သဘာဝအားဖြင့် စိတ်တုန်လှုပ်မှုနည်းပြီး လက်တွေ့ပြဿနာ ဖြေရှင်းရန်သာ ခေါင်းအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားတတ်သူ ဇော်ဟိန်းသည် ဦးဘဇင်၏ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်ရင်း....

“အရေးကြီးတာက ဒီနေ့ချုပ်ရမဲ့ စာချုပ်တွေ ဘယ်သူ လက်မှတ်ထိုးမှာလဲ....

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မျိုးဇင်သည် ဝတ်လုံ ဦးသိန်းမောင်အား တချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဦး သိန်း မောင် က ခေါင်း ညိတ် ပြ လိုက် သဖြင့်....

“ကျုပ် ထိုးမယ်၊ ကျုပ်က ကုမ္ပဏီရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာ ဆဲ....”

ဟု မျိုးဇင်ကပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် စာချုပ်ကိစ္စ ပြတ်သွားလေ သည်။

ဖခင်ကြီး ယခုလိုရွတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားခြင်းကြောင့် “ဇင် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း” ကြီးတခုလုံးအပေါ် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲ အုပ် ချုပ်သွားရမည့်တာဝန်အရပ်ရပ်သည် မိမိ၏ပခုံးပေါ်သို့ ရောက် လာချေပြီဟု မျိုးဇင်ကတွေးနေမိစဉ်....

“ဦးဘဇင်ရဲ့ဇနီးကိုလဲ အကြောင်းကြားဖို့ ကောင်းတယ် ထင်တယ်....”

ဟု ဒေါက်တာသောင်းဟန် ကပြောလိုက်လေသည်။

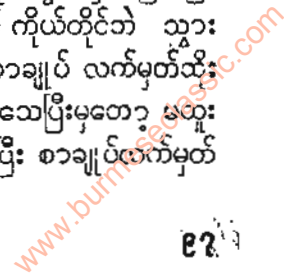
မျိုးဇင်က တယ်လီဖုန်းရုံရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာ ဝတ်လုံ ဦးသိန်း မောင်က....

“ဒီကိစ္စမျိုးကို ဖုံးနဲ့ လှမ်းပြောဖို့ မကောင်းဘူး ထင်ပါ တယ်....”

ဟု အကြံပေးလေသည်။

ဤတွင် ဇော်ဟိန်းကပါ ဝင်ထောက်ခံလျက်....

“ဟုတ်တယ်....ဖုံးနဲ့ မပြောဘဲ လူကိုယ်တိုင် သွားပြီး ဖြေးဖြေး ဆေးဆေး ပြောမှတော်မယ်။ မောင်မျိုးဇင် ကိုယ်တိုင်ဘဲ သွား ပြောလိုက်ပါကွာ။ ဒါထက် ဒီနေ့ ရုံးမှာ စာချုပ် လက်မှတ်ထိုး ဘို့ ၉ နာရီခွဲ ချိန်းထားတယ်မဟုတ်လား။ သေပြီးမှတော့ မထူး ပါဘူး၊ ဦးသိန်းမောင်နဲ့ ရုံးကို အရင်သွားပြီး စာချုပ်လက်မှတ်



ထိုးစရာရှိတာ ထိုးလိုက်ပါ။ ပြီးတော့မှ ကမ္ဘာအေး အိမ်ကို သွားပြောတာပေါ့....”

ဟု ပြောသဖြင့် ဇော်ဟိန်း အကြံပေးသလိုပင် လိုက်နာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။



ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းရှိ ဦးဘဇင်နှင့် သက်သက်တို့ နေသည့် တိုက်သို့ မျိုးဇင် ရောက်သွားသောအခါ အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲခန့် ရှိနေပေပြီ။

မော်တော်ကား ဆိုက်ဆိုက်ချင်းပင် မျိုးဇင်ကို သိနေသူ အိမ်ဖော်မကလေးက သံ ဆွဲတခါးကို ဖွင့်ပေးလေသည်။

“နင့် မမသက်ကော....အိပ်ရာက နိုးပလား....”

မနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထလေ့မရှိဘဲ ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီ လောက်အထိ အိပ်တတ်သော သက်သက် အကြောင်းကို သိ၍ မျိုးဇင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့....စောစောကဘဲ နိုးလို့ ကျမ ကော်ဖီပီ ပေးခဲ့ရပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ရှိပါတယ်....”

“ဟုတ်လား....ဒါဖြင့် နေပါ။ ငါ အပေါ် တက်တွေ့လိုက်မယ်....”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို မျိုးဇင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေသည်။

အောက်ထပ်တွင် ညွှန်ခန်းရှိသော်လည်း အိမ်ပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်တွင်လည်း ဆိုဖာ ကုလားထိုင်များ ခင်းလျက် သီးသန့်

ညွှန်ခန်း တခု ရှိလေသည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ လာလျှင်၎င်း၊ အရေးကြီးသော အလုပ်ကိစ္စများကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ဆရာရှိလျှင်၎င်း ဦးဘဇင်သည် အိမ်ပေါ်ထပ်ညွှန်ခန်းတွင် စကားလက်ခံပြောလေ့ ရှိသည်။

နောက် စည်းကမ်းတခုကား ထိုအိမ်တွင် ထမင်းချက်၊ စပွဲထိုး အိမ်ဖော် စသော အလုပ်သမားအားလုံးသည် နောက်ဖေးဘက် အစေခံ တန်းလျားတွင် နေကြရ၏။ အိမ်ပေါ်မှ အလိမ္မာသော လျှပ်စစ် ခေါင်းလောင်းတီးခေါ်လျှင် လာကြရပေသည်။

အောက်ထပ် ညွှန်ခန်း တံခါးဝတွင်မူ အိမ်ဖော်မကလေး တယောက် လာနေရပြီး တယ်လီဖုန်းလာလျှင် ဖြေခြင်း၊ ညွှန်သည် လာလျှင် စကားပြောဆို မေးမြန်းခြင်းတို့တာဝန်ယူရလေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ် ညွှန်ခန်းတွင် ဦးဘဇင်၏ညွှန်သည်၊ သို့မဟုတ် သက်သက်၏ ညွှန်သည်များ ရှိနေလျှင် ကလေးမက အိမ်ပေါ်သို့ လုံးဝတက်ခွင့်မရှိ။ သူဌေး၊ သို့မဟုတ် သူဌေးကတော်က ခိုင်းစရာ ရှိ၍ ခေါ်မှသာ အပေါ်သို့ တက်ရလေသည်။

ထိုကြောင့် ယခုမျိုးဇင်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသောအခါ အိမ်ဖော်မကလေးမသည် လိုက်တက်မလာဘဲ ညွှန်ခန်းဝရှိ သူ ထိုင်နေကျ နေရာတွင် ပြန်ထိုင်နေလိုက်လေသည်။

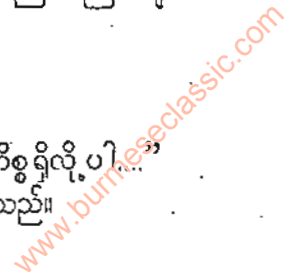
လှေကားမှ တက်လာသော ခြေသံကို ကြား ကြားချင်းပင် သက်သက်သည် အိပ်ခန်းထဲမှနေ၍....

“ဘယ်သူလဲ....”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့်....

“ကျုပ်ပါ။ မျိုးဇင်ရယ်....ပြောစရာ ကိစ္စ ရှိလို့ပါ...”

ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။



“အော်...လူပျိုကြီး ကိုမျိုးဇင်လား... မလာစဖူး အလာထူး လို့ ကိစ္စ အရေးကြီးတယ်နဲ့ တူပါတယ် နော်...”

သက်သက်၏အသံမှာ လှောင်ပြောင် သရော်သလို၊ ညှုတ်တုတ် ပြောသလို ဖြစ်နေရာ မျိုးဇင်တွင် စိတ်ထဲ တမျိုး ဖြစ်သွားမိလေ သည်။

ထိုအခိုက် အိပ်ခန်းထဲမှ သက်သက်က....

“ကိုမျိုးဇင် ခဏလေးနော်...သက်က ရေချိုးတော့မဲ့ ဆဲဆဲ ဖြစ်နေလို့ပါ။ မကြာပါဘူး ခုတုန်း နှစ်ပုံး လောင်းရုံပါဘဲ။ ပြင်ဘက်မှာ စောင့်ရတာပြင်းရင် ဒီထဲလာ ထိုင်နေပါလားရှင်။ အခန်းထဲမှာ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တွေလဲ ရှိပါတယ်...”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင် ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေလောင်းချိုးသံ ကြားနေရလေသည်။

သက်သက်သည် ရေချိုးခန်းထဲ ရေမျိုးနေပုံက မြန်မာ မိန်း ကလေးများ သမရိုးကျချိုးထွက်သို့ ထမိဝတ်ချိုးခြင်းမဟုတ်ဘဲ အဝတ်မပါ ဗလာနတ္ထိ ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် ရေကို အားရပါးရ ချိုး နေကြောင်းကိုကား မျိုးဇင်က မသိချေ။

မျိုးဇင်သည် လှေကားထိပ်ရှိ ညှော်ခန်း ကုလားထိုင်တလုံးတွင် ထိုင်နေရာမှ ဘာရယ်လို့ မဟုတ် ရည်ရွယ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ သက်သက်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ လျှောက်ဝင်သွားမိ လေသည်။

အိပ်ခန်းအတွင်းရှိ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတ်ကြီးပေါ်တွင် “ဒန်း လော့ ပီလို” ခေါ် နောက်ဆုံးပေါ် (FOAM) ရော်ဘာမေ့ရာ ကြီး တခုခင်းထားသည်မှာ မြင်လိုက်ရရှိနှင့် တက်အိပ်ချင်စတွယ် ကောင်းလှပေသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင်ကား သက်သက်၏လုံချည်၊ အင်္ကျီနှင့်အတွင်းခံ ဘရာဇီယာတို့ ဖရုံဖရုံ ပစ်တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မျိုးဇင်

က “အင်း...မချောက ကိုယ်တုံးလုံး ဂျပန်လို ရေချိုးနေတာ များသား” ဟု တွေးမိပြီး အိပ်ခန်း ပြင်ဘက်သို့ ထွက်စောင့်ရ ကောင်းနိုးနိုးနှင့် ချိန်ဆနေစဉ်မှာပင် ရေချိုးခန်းတံခါး ပွင့်လာ ဖြစ် သက်သက်သည် ထွက်လာလေသည်။

ရေချိုးခန်းဆိုသော်လည်း ယခုခေတ် ဥရောပတိုက်သားများ ခံအိမ်များလို အိပ်ခန်းနှင့်တဆက်တည်းလုပ်ထားသော ရေချိုး ခန်းဖြစ်လေသည်။

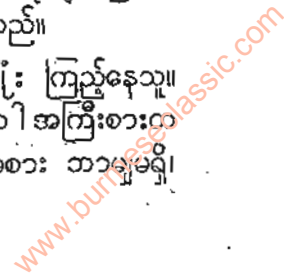
အိပ်ခန်းတံခါးကလည်း ခေတ်မှီ စပရိန်တပ် တံခါးမျိုး ဖြစ်၍ ဖွင့်ပြီးလျှင် အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားသော တံခါး ဖြစ်လေသည်။

မျိုးဇင်မှာ သက်သက်၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် ချောက်နေရုံမက တံခါးအလုံပိတ်ထားသော ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာ၌ မိန်းကလေး တဦးနှင့်နှစ်ယောက်တည်း ချောင်ပိတ်မိသလို ဖြစ်နေလေသည်

“ဘယ်နဲ့လဲ လူပျိုကြီးရဲ့ နေကောင်းရဲ့နော်...”

သက်သက်က ညှုတ်တုတ် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် မျိုးဇင် လည်း လှည့်ကြည့်မိသောအခါ ရုတ်တရက် မျက်လုံးများ ပြာသ လို့ တကိုယ်လုံးထူပူသွားသလို ဖြစ်မိပါတော့သည်။

ရေချိုးခန်းတံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေသူ။ သက်သက်မှာ ကိုယ်သုတ်သည့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ အကြီးစားက ထည်ကို လှမ်းခြုံထားရုံမှလွဲ၍ အခြား အဝတ်အစား ဘာမျှမရှိ၊ ဗလာနတ္ထိဖြစ်နေလေသည်။



မျက်နှာသုတ်ပုဝါခွဲထားသည်ဆိုသော်လည်း လက္ခဏာ
ပခုံးပေါ်တွင်တင်ထားခြင်းသာဖြစ်၍ ဘယ်ဘက်ဘာခြမ်းတက်
လုံး လှပဖြိုးမောက်သော ရင်သားမှအစ ခြေမျက်စိအထိ ဗလာ
ကျင်းနေလေသည်။ ပြုံးပြုံးပွေးပွေးနှင့် အချိုးကျနေသော ပေါင်
တံကလည်း မျိုးဇင်အဖို့ မမြင်ချင်မှအဆုံး မယ်ရွေးပွဲ၌ ကိုယ်ဟန်
ပြပုံကို အနီးကပ်ကြည့်ရသလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဖခင်ကြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း သတင်းပြော
ရန်လာခဲ့သူ မျိုးဇင်မှာ မိမိလာရခြင်းကိစ္စ အကြောင်းကိုပင်
မပြောနိုင်ဘဲ အသက်ရှူကျပ်ချင်သလို ထွက်ပြေးချင်သလို စိတ်
တွေ ချောက်ချားနေလေသည်။

မိန်းမနှင့် မတွေ့ဘူးသူ လူပျိုရိုင်းကလေး တယောက် မဟုတ်
တော့ပါဘဲလျက် မိမိ၏စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်တက်ကြွလာအောင်
ဖန်တီးနိုင်သူ သက်သက်သည် ယောက်ျားတို့၏စိတ်ကို ဆွဲငင်နိုင်
သည့် သို့မဟုတ် အစွမ်း မည်မျှထက်မြက်လှကြောင်း သိသာ ထင်
ရှားနေပေသည်။

မျိုးဇင်က ရုတ်တရက် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ မျက်တောင်မခပ်
ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်ကိုပင် သက်သက်မှာ သဘောကျဟန်ဖြင့်
သူမ၏ နှုတ်ခမ်းမပွင့်တပွင့်နှင့် ပြုံးနေလိုက်ပါသေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကုမျိုးဇင်ရဲ့... သက်သက်ကိုယ်လုံးက ကြည့်ပျော်
ရှုပျော်ရှိပါသေးတယ်နော်...”

ညို့ ခေါ်အပြည့်ပါသော မျက်လုံးဖြင့် ဝူးစိုက် ကြည့်ရင်း
သက်သက်ကပြောလိုက်ပုံမှာ တဖက်သားကို “စားလှည့် ဝါး
လှည့်ပါလော့” ဟု ဖိတ်မန္တကပြုသကဲ့သို့ ထင်ရပေသည်။

ကိုယ်တခြမ်းပေါ်တွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ မလုံ တလျှံခြံထား
ရုံအပ အဝတ်မပါ ဗလာ ကျင်းနေခိုက် မိမိ အိပ်ခန်းထဲ
သောက်ျားတယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရသည်ကိုလည်း ရှက်
ကြောက် တုန်လှုပ်ပုံမရ၊ ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပင် ဣန္ဒြေ
မပျက် ရှိလှသည်။

သက်သက်ကား အလွန်ပင် ပွင့်လင်း ရဲတင်းလှသော မိန်းက
လေးတဦးပေတည်း။

မျိုးဇင်က မျက်စိကျွတ်ကျတော့မလို စူးစိုက် ကြည့်နေခြင်း
မှာ ရာဂစိတ်တက်ကြွပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်သောဟန်ဖြင့် ကြည့်
နည်းမျိုးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူမ အနေနှင့် အကဲခတ်မိပုံ
ရလေသည်။

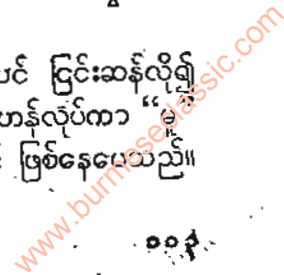
တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသော မျိုးဇင်၏စိတ်ရိုင်းများမှာ ချွန်း
အုပ်၍မရသော မုန်ယိုဆင်ကဲ့သို့ သောင်းကျန်းချင်နေပြီ ဖြစ်
လေသည်။

ထိုကြောင့် သက်သက်ရပ်နေရာဘက်သို့ တိုးသွားလေသည်။

ပါးစပ်က ဘာမျှမပြောသော်လည်း မျိုးဇင် ဘာလုပ်တော့
မည်ဟု ရိပ်မိသူ သက်သက်သည် ကပျာကယာ မျက်နှာသုတ်
ပုဝါဖြင့် ရင်သားနှစ်ဖက်စလုံးကို ဖုံးအုပ်လိုက်ရင်း မျိုးဇင်အား
ကြောက်သလို ခြေဘလုံး နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

“အို...ကိုမျိုးဇင်ကလဲ သတိထားမှပေး၊ သက်ကလွတ်လပ်
တဲ့အပျိုမှ မဟုတ်တော့ဘဲ...”

သက်သက်ပြောလိုက်ပုံကတော့ ဘကယ်ပင် ငြင်းဆန်လို၍
ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် မိန်းမမာယာဖြင့် ဟန်လှုပ်ကာ “မို့
နေခြင်းပေလောဟူ၍ ဝေခွဲမရနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေပေသည်။



မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မျိုးဇင်၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်မသွားဘဲ ရှေ့ သို့သာတိုးရင်း သက်သက်အနီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သက်သက်အဖို့မှာလည်း နောက်ဆုတ်ရန် နေရာမရှိတော့ဘဲ အခန်းနံရံနှင့်ကျော ထိနေပြီဖြစ်လေသည်။

“မတော်ဘူးထင်ပါတယ် ကိုမျိုးဇင်....”

ဟု ပြောရင်း သက်သက်သည် အိပ်ခန်းတံခါးဝံ့ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မျိုးဇင်လည်း တစုတခုကိုသတိရဟန်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ တံခါးဘက်လျှောက်သွားပြီး အတွင်းမှ လျက်ထိုး ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုနောက် သက်သက်အနီးသို့ ချဉ်းကပ် လာပြန်သည့် မျိုးဇင်၏ မျက်နှာကား တစုံတခုကို စိတ် ပိုင်းဖြတ်ထားပြီး သူတယောက်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

သက်သက်လည်း ကြောက်သလိုဖြစ်ကာ ရှောင်ထွက်ရန် အခန်း တဖက်သို့ သွားမည် အပြု မျိုးဇင်က လျင်မြန်စွာ လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ ပခုံးပေါ်မှ မျက်နှာသုတ် ပုဝါကို ဆွဲမိသဖြင့် သက်သက်မှာ လုံးလုံး ဝတ်လစ်စလစ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သို့နှင့် ကုတင်ပေါ်ရှိ လုံချည်တထည်ကို ပြေးယူ ဝတ်မည် ကြံစဉ်မှာပင် မျိုးဇင်က လျင်မြန်စွာ ဝင်၍ လှမ်းဖက်ပြန်လေသည်။

သက်သက်က သူမ၏ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ရှောင်ထွက်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း မျိုးဇင်၏ ညာဘက်လက်က သက်သက်၏ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှ ဖောင်းအိ နူးညံ့သော အသားဆိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားလေသည်။

မျိုးဇင်သည် သက်သက်၏ ရင်အုံသားကို မလွှတ်တော့ဘဲ ခပ်တင်းတင်းပင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဘယ်ဘက်လက်နှင့် တကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ် သိမ်းဖက်လိုက်လေသည်။ သူ၏ ပါးစပ်ကလည်း သက်သက်၏ နှုတ်ခမ်းကို နှမ်းရန် ကြိုးစားလေသည်။

“လွှတ်ပါကို မျိုးဇင်....သက်တောင်းပန်ပါတယ်၊ လွှတ်ပါ”

ပါးစပ်က ပြောရင်းနှင့် သက်သက်သည် ကြိုးစား ရုန်းကန်ပါသေးလည်။

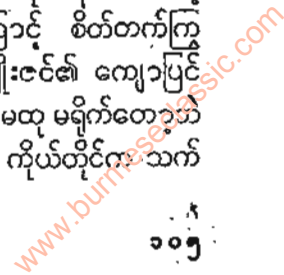
“မကြံသင့်တာ မကြံပါနဲ့ရှင်....သက် အသားတွေလဲ နှာလှပါပြီ....လွှတ်ပါရှင် အို...အင်း....”

သက်သက်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ မျိုးဇင်၏ ပါးစပ်က တည့်တည့် မတ်မတ်ကြီး ကျရောက်လာသဖြင့် နောက်ထပ် စကား မပြောနိုင်အောင် နှုတ်ပိတ် လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ဘယ်လိုမှ ချုပ်ထိန်း၍ မရတော့အောင် စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်တက်ကြွနေသူ မျိုးဇင်က သက်သက်၏ နှုတ်ခမ်းကို အတင်းတော့ စုတ် နှမ်းရှုပ်နေစဉ်တွင် သက်သက်သည် မျိုးဇင်၏ ကျောငြင်ကို လက်ဖြင့် ထုရိုက် ကန့်ကွက်လျက် ရှိနေပါသေးသည်။

ဤအချိန်တွင်ကား သက်သက်သည် ကုတင်ပေါ်တွင် လဲကျနေပြီး မျိုးဇင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးက အပေါ်မှ ဖိထားခြင်းကို ခံနေရပေပြီ။

အမှန်တော့ သက်သက်ကိုယ်တိုင်က မျိုးဇင်လို သန်မာတောင့်တင်းသော ယောကျ်ား၏ “အတွေ့” ကြောင့် စိတ်တက်ကြွဖောက်ပြန်နေပြီဖြစ်လေသည်။ ထိုကြောင့် မျိုးဇင်၏ ကျောပြင်ကို ထုရိုက်နေသော သူမ၏လက်များသည် မထု မရိုက်တော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ဤအချက်ကို မျိုးဇင် ကိုယ်တိုင်က သက်



သက်၏ နှုပ်ခမ်းနှင့်လျှာတို့ လှုပ်ရှားလာပုံအရ သိနှင့်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

“ကိုမျိုးဇင်.... ကိုမျိုးဇင် ခလေးရအောင် လုပ်ပါနော်.... သက် ခလေး သိပ်လိုချင်တာဘဲ နော်.... ကိုမျိုးဇင်.... ကိုယ်ဝန် ရှိသွားအောင် လုပ်ပါနော်....”

ဤသို့ပင်လျှင် မရွက်မကြောက် ရဲတင်းစွာပြောပြီး သက်သက်သည် မျိုးဇင်၏ လည်ပင်းကို တအား ဖြစ်ညှစ် သိမ်းဖက်လိုက်လေသည်။

မျိုးဇင်အဖို့ကား ရာဂစိတ် ပြင်းထန် ထူပူ နေခြင်းကြောင့် ခပ်စောစောကပင် ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ကို၎င်း၊ မိမိသည် ဖခင်ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းပြောရန် လာသည်ကို၎င်း၊ ယခု မိမိ အဓမ္မ သံဝါဒ ပြုချင်သလိုပြုနေသူ သက်သက်သည် ဖခင် ဦးဘဇင်၏ ဇနီး၊ သို့မဟုတ် မိမိ၏ မိထွေးပင် ဖြစ်သည်ကို၎င်း လုံးဝ သတိမေ့လျော့သလိုဖြစ်ကာ လတ်တလော ရာဂအိလူးစီးနေသူတဦး ဖြစ်နေပါတော့သတည်း။

* * *

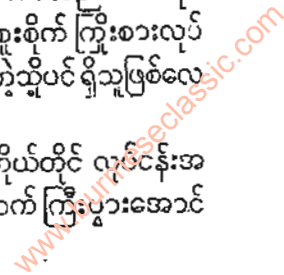
(၅)

မုက်သတ္တ တပတ်ပြည့်၍ ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဇင်အတွက် ရက်လည် သပိတ်သုတ် ဆွမ်းကပ်လှူပြီးသည့် နောက်တနေ့ မှာပင် မျိုးဇင်၊ ဇော်ဟိန်းနှင့် သက်သက်တို့ သုံးယောက်သားသည် စက်ရုံဝင်းအတွင်း ဦးဘဇင်၏ သီးသန့်ရုံးခန်း၌ အစည်းအဝေး သဘော တွေ့ဆုံဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြလေသည်။

တကယ်တော့လည်း ဦးဘဇင် မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်း၌ သား မျိုးဇင်၊ ဇနီး သက်သက်နှင့် အစုရှယ်ယာဝင် ဇော်ဟိန်းတို့ သုံးဦးသာလျှင် “ဇင် စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း” တခုလုံး အတွက် တာဝန်ရှိလာကြပေသည်။

မျိုးဇင်သည် မိန်းမကိစ္စ ရှုပ်ပွေသည်မှန်သော်လည်း အလုပ်ကို လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် မဖြစ်မနေ အာရုံစူးစိုက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လိုသော ဇွဲသတ္တိကတော့ ဖခင် ဦးဘဇင်ကဲ့သို့ပင် ရှိသူဖြစ်လေသည်။

ယခု ဖခင်ကြီး မရှိတော့သည့်အခါ မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်ကို ဦးစီးကွပ်ကဲ၍ ဆထက်ထံပိုး တိုးထက် ကြီးပွားအောင်



လုပ်ကိုင်သွားရန် ဆန္ဒ ပြင်းထန်လာလေသည်။ သူ ဂျပန်ပြည်၌
လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့သော ပညာရပ်များနှင့် နောက်ဆုံးပေါ်
ခေတ်မှီ နည်းစနစ်များကိုလည်း အသုံးချ၍ မိမိတို့ကုမ္ပဏီကိုမြန်မာ
ပြည်တွင်းသာမက ပြည်ပ ဈေးကွက် ဝင်တိုးနိုင်မည့် အခြေအနေ
သို့ရောက်အောင်ပင် ကြိုးစားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်
လေသည်။

ဇော်ဟိန်းအနေနှင့်ကား ဖခင်ကြီးအပေါ် သံယောဇဉ် ကြီး
သည့်ပြင် မိမိနှင့်လည်း ညီရင်းအကိုကဲ့သို့ ခင်မင်နေပြီဖြစ်၍ ပြဿ
နာမရှိ။ သက်သက် တယောက်သာ လူစိမ်း ဖြစ်နေသည့်ပြင်
ဦးဘဇင်၏ ဇနီးအဖြစ် တရာဝင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေသဖြင့် အလုပ်
ထဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ခွင့် ရှိနေပေသည်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်
၍ မျိုးဇင်၏အစီအစဉ်များကို သဘော တူနိုင်သလို ကွန်ကရစ်
ခွင့်လည်း ရှိနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် “ခုရုပ်မှ နောင်ရှင်” ဆိုသလို လုပ်ငန်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ပြတ်ပြတ်သားသားရှိစေရန် ရည်ရွယ်လျက် ကာယကံ
ရှင်သုံးဦး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်သည့် အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့နံနက်က ဇော်ဟိန်းမှာ သူ့ကျေးဇူးရှင် ဦးဘဇင်
မမြော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန်သွားသည့် အတွက် အတော်ပင် စိတ်ထိ
ခိုက် ဝမ်းနည်းနေပုံရလေသည်။ မသက်သက်ကမူ လင်ယောက်ျား
သေဆုံး၍ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသော မုဆိုးမတယောက်နှင့်
လုံးဝမတူ၊ ပူပုပ်နန်းရုပ် အလျင်းမရှိဘဲ ကြော့နေအောင် ဖီးလိမ်း
ဝတ်စားထားပုံက မင်္ဂလာ ပွဲထိုင်လာသည့် ရုပ်ရှင် မင်းသမီး
တယောက်လားဟု ထင်ရပေသည်။

သက်သက်ကိုကြည့်ရင်း မျိုးဇင်နှင့် ဇော်ဟိန်းတို့မှာ “ဒီမိန်းမ
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးပါလိမ့်” ဟု စဉ်းစားရ ခက်နေကြလေသည်။

အမှန်အားဖြင့်လည်း သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးအနေနှင့် သက်သက်
သည် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးဖြစ်၍ မည်သို့သောစိတ်သဘောထားမျိုး
ရှိကြောင်း ကောင်းစွာမသိကြချေ။

သက်သက်ကား အတွင်းသဘော စိတ်နေစိတ်ထား အလွန်
အကဲခတ်ရခက်သော မိန်းမတဦးပေတည်း။

မျိုးဇင်မှာ ဦးဘဇင်ဆုံးသည့်နေ့နံနက်က ကမ္ဘာအေး ဘုရား
ထမ်း တိုက်အိမ်အပေါ် ထပ်အခန်းထဲ၌ သက်သက်နှင့်မိမိတို့ လွန်
လွန်ကျူးကျူးဖြစ်ခဲ့ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ရှက်သလို
သိပ်ပြာမလုံသလို ဖြစ်မိသော်လည်း သက်သက်ကို ကြည့်ရသည်
မှာဘယ်လိုမှမနေသလို လူခြေမပျက် ဖြစ်နေသဖြင့် အံ့ဩ မိလေ
သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောစရာရှိတာတွေ
ဆိုတော့ ပြောရပေတော့မည်။

“ကိုင်း... ကျွန်တော်က ဘာမဆိုတိုတိုနှင့်ခပ်ပြတ်ပြတ်ဘဲပြော
တတ်တဲ့လူဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ဖေဖေမရှိတဲ့နောက် ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို
ရွှေ့ရှောက် ဘယ်လိုစခန်းသွားကြမယ်၊ ဘယ်လို စီစဉ်လုပ်ကိုင်
သွားကြမယ်ဆိုတာ အခုတိုင်ပင်ပြောဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ကြမယ်ဆို
တာ ဆွေးနွေးကြဘို့ဘဲ...”

ဟုအစချီကာ မျိုးဇင်က ဖခင်ဦးဘဇင် မရှိတော့သော်လည်း
မိမိတို့က ပို၍မင် ကိုးတက်အောင် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်သွားရန်
သာဝန်ရှိကြောင်း စကား စပြောလေသည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ စကားတွေအရှည်ကြီးမပြောနေမိအချိန်
ဖြုန်းရာရောက်ပါတယ်။ သက်ရဲ့သဘောထားကို ပြောရမလား
သက်သက်က စီးကရက်တလိပ် မီးညှိသောက်ရင်း ခပ်တည်
တည်နှင့်မေးလိုက်လေသည်။

“ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ၊ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောကြရအောင်လို့ အခုလိုခေါ်တာပါဘဲ....”

ဟုမိုးဇင်က ပြောလိုက်သဖြင့် သက်သက်လည်း သူမ၏ သ
ဘောထားကို ပွင့်ပြောလေသည်။

“သက် အနေနဲ့လဲ ခပ်ဘွင်းဘွင်းနဲ့ တိုတိုဘဲပြောပါ့မယ်။
အမှန်တော့ သက်က ဒီအလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှနားမလည်
ပါဘူး။ ကိုယ်နာ မလည်တဲ့ အလုပ်ထဲဝင်ပါနေလို့လဲ ဘာမှခရီး
ရောက်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အကိုကြီး မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း
လုပ်ငန်းတွေကိုကြီးကြပ်လုပ်သွားဘို့က ကိုမိုးဇင်နဲ့ ကိုဇော်ဟိန်း
တို့ကဘဲ ဦးစီးလုပ်သွားဘို့သင့်ပါတယ်။ ဒီတော့ သက်က ရသင့်
ရထိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးကလေးတွေယူပြီး လုံးလုံးထွက်သွားချင်
ပါတယ်။ နောင်ကို ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သက်သက်က
လုံးလုံးဝင်မပါလိုတော့ပါဘူး....”

သက်သက်၏ စကားကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် မိုးဇင်အဖို့
စိတ်ထဲ ချိန်ဆ၊ စဉ်းစားမိလေသည်။ အလုပ်ထဲ ရှေ့ရှောက် ဝင်မ
ပါလိုတော့ ဟူသောအချက်ကတော့ သူ့အနေဖြင့် သဘောကျ
စရာကောင်းနေသည်။ သို့သော် “ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အ
ရေးကလေးတွေ” ဟူသော စကားကိုမူ စဉ်းစားစရာဖြစ်သည်။

ဦးဘဇင်၏ တရားဝင်ဇနီးအဖြစ် သက်သက်သည် “ဇင်စက
မူလုပ်ငန်း” တခုလုံးနှင့်တကွ ဦးဘဇင်ပိုင် ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်း

အရပ်ရပ်ကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ရသင့်သော အခွင့်အ
ရေးအားလုံးနှင့်ညီမျှသည့် ငွေကြေးအလုံးအရင်းကို မိမိက အမ်း
ပေးမှသာ သက်သက်က နောက်ထပ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် စွန့်လွှတ်မည်
ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ မိုးဇင်က တွေးမိရင်း ခေတ္တမျှ ဘာမှမပြောဘဲနေ
သည့်ကို သက်သက်သည် အက်ခတ်မိဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘာလဲ....ကိုမိုးဇင်က သက်ကို ပစ္စည်းတွေ ငွေတွေ အများ
ကြီးခွဲပေးရမှာကို တွေးပူနေတာလား။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိုမိုးဇင်
ရယ်။ သက်က ဒါလောက် လောဘမကြီးပါဘူး။ သက်အဖို့
စားဝတ်နေရေးအတွက် မျက်နှာမငယ်ရဘဲ ပြည့်စုံရုံလောက်ဘဲ
လိုချင်ပါတယ်။ ကံပါလေ...ရှင်းရှင်းဘဲပြောပါ့မယ်။ အခုနေ
တဲ့ ကမ္ဘာအေးလမ်းက တိုက်ကိုတော့ လိုချင်ပါတယ်။ ဒါလဲ
လတ်တလော သက်က ခဏဘဲနေပြီး နောက်ပိုင်း စိတ်တိုင်းကျ
အိမ်ခပ်ငယ်ငယ်တလုံးရတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းပစ်မှာပါ။
အဲဒီအိမ်တလုံးရယ်၊ နောက်ထပ် သက်ကို ငွေ ၂-သိန်းဘဲပေးပါ။
အဲဒီငွေ ၂-သိန်းကို အခြေပြုပြီး သက်ရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်
ကြံစည် ကြိုးစားပါ့မယ်။ ငွေ ၂-သိန်း ကုန်လို့ ဘာအခြေ
အနေမှ ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင်တော့လဲ သက်ထိုက်နဲ့ သက်ကံဘဲပေါ့။
ကိုမိုးဇင်တို့နဲ့ နောက်ထပ်အရှုပ်အရှင်မရှိအောင်တော့ ရပိုင်
ခွင့်အားလုံး အပြေအလည်ရရှိကြောင်းနဲ့ နောက်ထပ်ဘာအခွင့်
အရေးမှ မတောင်းပါဘူးဆိုတာ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လက်မှတ်
ထိုးပေးထားပါ့မယ်....”

ဟုပြောလိုက်ရာ အနားမှ နားထောင်နေသူ ဇော်ဟိန်းပင်
လျှင် အံ့အားသင့်မိလေသည်။

ကမ္ဘာအေးလမ်းမှ တိုက်အိမ်က တန်ဘိုး ၂-သိန်းခန့်ရှိသည် ထားဦး နောက်ထပ် ငွေ ၂-သိန်းပါပေါင်းမှ ငွေ ၄-သိန်းသာ ရှိပေမည်။ စင်စစ် သက်သက်အနေဖြင့် အနည်းဆုံး ထိုငွေ၏လေး ဆမျှရပိုင်ခွင့်ရှိနေသဖြင့် ယခုတောင်းလိုက်တာ နည်းလှချည်လား ဟုတေးမိလေသည်။

“မသက် တကယ်ပြောတာလား၊ နောက်ထပ် ဘာအခွင့်အ ရေးမှ မယူတော့ဘူးလား....”

ဇော်ဟိန်းက ထပ်မေးလိုက်သောအခါ သက်သက်က မျိုးဇင် ဘက်တည့်တည့်ကြည့်ရင်း....

“တကယ်ပြောတာပါရှင်။ သက်မှာတခြား ချွတ်ယွင်းချက် တွေ အပြစ်တွေရှိချင်ရှိနေမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဂတိတော့တည်ပါ တယ်လေ။ သေချာသထက် သေချာအောင်လဲ ဒီနေ့ဘဲ ဝတ်လုံ ဦးသိန်းမောင်ခေါ်ပြီး စာချုပ်တွေလုပ်ပါ။ သက်လက်မှတ်ထိုး ပါမယ်။ နောက်တခုက သက်က ဒီလုပ်ငန်းကြီးထဲ နားမလည်တဲ့ မိန်းမတယောက်အနေနဲ့ ဝင်ပေါ်ချင်တော့လို့ လမ်းခွဲတာဖြစ် သော်လဲ ကိုမျိုးဇင်ရော ကိုဇော်ဟိန်းကိုပါ အရှည်သဖြင့် မေတ္တာ မပျက် မိတ်ဆွေရင်းများလို ဆက်ဆံသွားပါမယ်။ လူချင်းလုံးဝ အဆက်ဖြတ်သွားကြဘို့ သက်က မလိုလားပါဘူး....”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

x x x

သက်သက်၏စကားများမှာ အလွန်တရားမျှတသဖြင့် မျိုးဇင် အဖို့ မည်သို့မျှငြင်းစရာမရှိတော့ဘဲ သူပြောသလိုပင် စာချုပ် ချုပ်ရန် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ဖခင်ဦးဘဇင်၏ လုပ်ငန်းများကို အင်တိုက် အားထိုက်ကြိုး စားလုပ်ကိုင် သွားပါတော့မည်ဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်း ချနိုင်ပေပြီ။ သက်သက်ကဝင်ရောက် စွက်ဖက် နေဦးမည်လောဟူ၍လည်း စိုး ရိမ်စရာမရှိတော့သဖြင့် မျိုးဇင်သည် ထိုညက စိတ်အေးလက် အေးနှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

သို့ရာတွင် နောက်တနေ့ နံနက် စောစောတွင်တော့ စိတ် အနှောက်အရှက်ဖြစ်စရာတမျိုးကြုံရပြန်လေသည်။

သူ့အိပ်ရာမှနိုး၍ ကော်ဖီ သောက်ရန် အိမ်အောက်ထပ်ဆင်း လာသောအခါ အိမ်ရှေ့ ညွှော်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသူ ဇော် ဟိန်းကိုတွေ့ရလေသည်။

ဇော်ဟိန်းမှာအဝတ်အစားများလဲထားရုံမက အနီးတွင်လည်း ခရီးသွားမည့်လူတယောက်ကဲ့သို့ အဝတ်အစား ပစ္စည်းဝန်စည် စလည်တွေထုပ်ပိုးကာစုပုံထားလေသည်။

မျိုးဇင်မှာ ဇော်ဟိန်းကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်သဖြင့် ပွင့် မေးကြည့်လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲကိုဇော်ဟိန်းကြီး၊ စောစောစီးစီးဘယ်များ ခရီး ထွက်မလို့လဲ၊ အထုပ်အပိုးတွေလဲပြင်ဆင်လို့ပါလား....”

“ဟုတ်တယ်....ငါအခုဘဲ သွားတော့မလို့၊ မင်းအိပ်ရာက မနိုးသေးလို့ နှုတ်ဆက်ရအောင် ထိုင်စောင့်နေတာ။ ခရီးသွား မယ်ဆိုတာက ငါလဲမင်းနဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး လမ်းခွဲသွားတော့မလို့ ဘဲ။ မင်္ဂလာနေ့ရက်တန်းက သူ့တသက်-ငါ့တသက် ခွဲမထွက်ပါဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တယ်။ အခုသူမရှိတော့တဲ့အခါ ငါလဲ ဒီမှာ ဆက်နေချင်တဲ့စိတ်မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝ ခရီးလမ်းကြောင်းကို တမျိုးပြောင်းပြီး ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးတာလဲတကြောင်းဘဲ။”

မင်းကတော့ ပညာလဲပြည့်စုံပြီ၊ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ ဦးစီးကုပ်ကဲနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးလဲရှိနေပြီမဟုတ်လား။ ရှေ့ ရှောက်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သွားရင် ပိုပြီး တိုးတက်ကြီးပွားဘို့ရှိပါတယ်ကွာ။ ငါ့ကိုတော့ သွားဘို့ခွင့်ပြုစေချင်တယ်...”

ယုံကြည်နိုင်စရာမရှိလင့်ကစား ဇော်ဟိန်းက ရယ်စရာမောစရာနောက်ပြောင်နေပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ တကဲ့အတည်ပြောနေသဖြင့် မျိုးဇင်မှာ စဉ်းစားရခက်နေပါတော့သည်။

“ဖေဖေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း ခင်ဗျားကို အဖေငါလိုလဲဖြစ်၊ အားကိုးရမဲ့လူလဲဖြစ်မယ်လို့ မြော်လင့်ထားတယ်ဆိုတာကို ဇော်ဟိန်းကိုယ်တိုင် အသိဆုံးဘဲ။ အခုတော့ခင်ဗျားက ကျုပ်တယောက်ထပ်စစ်ထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့...”

“မိလိုလဲတယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ မင်းမှာ စက်ရုံကြီးတခုလုံးရဲ့ ယန္တရားအရှိန်မပျက်လည်နေတဲ့ အခြေအနေရှိသားဘဲ။ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ထိထွင်ဉာဏ်စွမ်းကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလာမှာ သေချာပါတယ်။ ငါကတော့ ကိုယ်ဘဝကိုယ် ဖန်တီးကြည့်ချင်သေးလို့ပါငါ့ညီဇာ... ငါ့ကိုတကယ်ခင်ရင် မထားပါနဲ့...”

ဟုပြောပြီးနောက် ဇော်ဟိန်းသည်ဇွတ်အတင်းပင်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သွားခါနီးချိပ်ပိတ်ထားသော စာအိတ်ကြီးတခုကိုပေးထားခဲ့သဖြင့် မျိုးဇင်လည်း အံ့အားသင့်လွန်းသဖြင့်ခိုင်နေမိရာ အတန်ကြာမှစာအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်မိလေသည်။

စာအိတ်ကြီးအတွင်း၌ ဦးတဇင်က ဇော်ဟိန်းအားတရားဝင် အစုရှယ်ယာလှူပေးသည့်စာချုပ်စာတမ်းများ၊ ရှယ်ယာလက်မှတ်ကပ်ပြားများနှင့်တကွ စာတစောင်ပါရှိလေသည်။

စာကတော့ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

ဦးမောင်မျိုးဇင်....

မင်းအဖေလှူပေးခဲ့တဲ့ အစုရှယ်ယာတွေအားလုံး ငါပြန်အပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဒီစက်ရုံလုပ်ငန်းကြီးတခုလုံးမင်းတဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်တိုင်းကျဆက်လုပ်သွားစေချင်လို့ပါဘဲ။ ငါ့အတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့။ အဖိုးကြီးရှိတုန်းက လစဉ်ငါ့ရခဲ့တဲ့ လစာငွေထဲက စုဆောင်းထားတာ အတော်များများရှိပါတယ်။ အဲဒီငွေနဲ့ အရင်းပြုပြီး ငါ့ဘဝကိုဖန်တီးပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ငါ့ကိုလိုက်မရှာပါနဲ့၊ ပြန်လဲမဝေါ်ပါနဲ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းခို အချင်းချင်းပြန်တွေ့ရအုံးမှာသေချာပါတယ်။ ငါ့စေတနာကိုတော့ မင်းဒါလောက်ဆိုရင်သိလောက်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

တိုးတက်ပါစေ
ဇော်ဟိန်း

x x x

စကားအလွန်နည်းသလောက် သဘောထားကြီးမားပြီး မိမိအပေါ်စေတနာကောင်းလှသူဇော်ဟိန်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို မျိုးဇင်မှာမချီးကျူးမိဘဲမနေနိုင်ချေ။

အခြားလူတယောက်သာဆိုလျှင် ဦးဘဇင် သေဆုံးပြီးသည့် နောက်ပိုင်း လောဘကြီးစွာနှင့်အခွင့်အရေးတွေ့ မတရားတောင်း မည်မှာသေချာလှသည်။ ယခုမူ ဇော်ဟိန်းက သူတရားဝင်ပိုင် ဆိုင်ပြီးသား ကုမ္ပဏီ အစုံရှယ်ယာများကိုပင် ပြန်ပေးပစ်ခဲ့ပေ သည်။

အဖိုးတန်သောလူတယောက်မှန်းတွေးမိလေ ဇော်ဟိန်းထွက် သွားခြင်းကိုနှမြောမိလေဖြစ်မိပေသည်။

ထိုနေ့တနေ့လုံး မျိုးဇင်သည် လောကကြီးအလယ် သူ့တ ယောက်တည်းကျန်ရစ်သလိုစိတ်အားငယ်မိကာ သူ၏ဘဝကြမ္မာ ဖန်တီးလာပုံအကြောင်းတွေးနေမိပါသတည်း။

* * *

(၆)

စိတ်အားငယ်ခြင်းကိုထိုင်ငိုင်ပြီး တွေးနေခြင်းဖြင့် မည်သို့မျှ ပျောက်စေနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းသဘောပေါက်မိသူ မျိုးဇင် သည် နောက် ၂လ လုံးလုံး တာကိုမှ မတွေ့ဘဲ အလုပ်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ကုစားနေလေသည်။

ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ထက်မြက်ခြင်း၊ တီထွင်မှုစိတ်ကူးကောင်းခြင်း၊ ဇဲလုံ့လ ဝိရိယရှိခြင်း စသော အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း အချိန်ကာလ ၂-လ အတွင်းမျိုးဇင်သည် အထူးတိုးတက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ယခင်ကမြန်မာနိုင်ငံ၌ မထုတ်လုပ်နိုင်သော စက်များ၊ အပို စပွဲများကိုပါ အဆင့်အတန်းမြင့်စွာ တီထွင်ထုတ်လုပ်လာနိုင် သဖြင့် 'ဇင်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း' ဟူသော အမည်သည် အရှေ့ တောင်အာရှ စီးပွားကုန်သွယ်ရေး နယ်ပယ်သို့ပင် ပျံ့နှံ့ထင်ရှား လာလေသည်။

ကုမ္ပဏီ၏စီးပွားရေးအခြေအနေမှာလည်း ဆထက်ထပ်ပိုးတိုး တက်ကောင်းမွန်လာပြီး ဘဏ်တိုက်များရှိစာရင်းရှင် ဧဋ္ဌသားနှင့်

www.burmeseclassic.com

စက်ရုံး-အလုပ်ရုံ ပစ္စည်းများပိုင်ဆိုင်ခွင့်အရပ်ရပ်တို့၏တန်ဖိုးမှာ ဦးဘဇင်ရှိစဉ်ကအခြေအနေထက်ပင်တိုးတက် များပြားလာလေသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းသားထဲမှာ အကြွယ်ဝဆုံးကတော့ သူဌေး ဦးမျိုးဇင်ပါဘဲဟုပင် ပြောစမှတ်ပြုလာကြလေသည်။

မျိုးဇင်အနေနှင့်ကား ထိုမျှ တိုးတက်အောင်မြင်မှု ရရှိရုံနှင့် ကျေနပ်တင်းတိမ်ခြင်းမရှိသေးဘဲ နောက်ထပ် တီထွင်ဆန်းသစ်မှု လုပ်နိုင်ရန်ကြံစည်စိတ်ကူးကြိုးစားဆဲဖြစ်လေသည်။

အလုပ်ကိုလည်း နောက်ထပ်ခွဲထွင်လိုသဖြင့် နိုင်လွန်စက်တခုနှင့် "အိန်ဒါမယ်လ်" ခေါ် ကြွေရည်သုတ် စက်ကြီးတခုကိုပါ တည်ဆောက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ယင်းသို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုသာ အာရုံစိုက်လုပ်ကိုင် နေရင်းက မျိုးဇင်သည် ရံဖန်ရံခါ ကိုဇော်ဟိန်းတို့ သက်သက်တို့ ကို သတိရမိလေသည်။

"ကိုဇော်ဟိန်းကြီးတယောက် ဘာလုပ်နေပါလိမ့်။ သက် သက်ခကာ ဘယ်ကိုများ ရောက်နေမလဲ" စသဖြင့် တွေးမိလေ သည်။

အထူးသဖြင့် မျိုးဇင်သည် သက်သက်ကို သတိရနေမိသည်။ ဖခင် ဦးဘဇင်ဆုံးသည့်နေ့က သက်သက်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မိမိက အမွေပြုကျင့်သလိုအပိုင်စီးခဲ့ပုံ၊ သက်သက်က ပထမတွင်ငြင်းဆန် ရှန်းကန်သော်လည်း နောက်ပိုင်း ငြိမ်ကျသွားကာ သူ့မှ ကိုယ် တိုင် အလိုရမက်ကြီးစွာဖြင့် မိမိအား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားခဲ့ပုံ၊ "ကိုယ်ဝန်ရှိသွားအောင်လုပ်စမ်းပါ ကိုမျိုးဇင်ရယ်" ဟု ရဲတင်း

စွာပြောခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်တွေးမိတိုင်း မျိုးဇင်အဖို့သွေးဆူကာ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာတတ်လေသည်။

လူချင်းမခွဲမီနေ့က သက်သက်က မိတ်ဆွေလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံသွားမည်ဟု ဂတိတော့ပေးခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယနေ့အထိ မိမိထံသို့ လူလည်းမလာ၊ တယ်လီဖုန်းပင်မဆက်ဘဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေပေသည်။

မျိုးဇင်၏ဘဝမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အလုပ်ကိစ္စ၊ ငွေရေး ကြေး ရေး-စီးပွားရေး ကိစ္စများ၌သာ အချိန်ကုန် နေရသော်လည်း သူနှင့်လမ်းခွဲထွက်သွားကြသူ ဇော်ဟိန်းနှင့် သက်သက်တို့၏အဖြစ် ကမူ တမျိုးတဘာသာဖြစ်နေခဲ့ပေသည်။



သက်သက်သည် မျိုးဇင်ထံမှရရှိသော ငွေ ၂-သိန်းကို ဘဏ် တိုက်တတိုက်တွင် စာရင်းဖွင့်ကာ သွင်းထားလိုက်ပြီး နောက် ကမ္ဘာအေးလမ်းမှ တိုက်မှပင် ခေတ္တဆက်နေသိုင်ပြီး အဖေ၊ အဖြစ် ယခင်ဆံပင်ကောက်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်စဉ်က အတူနေ ထိုင်ခဲ့ဘူးသူ ရင်ရင်အမည်ရှိ ကျောင်းဆရာမတဦးကိုအိမ်သို့ခေါ် ထားလိုက်လေသည်။ ရင်ရင်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်က မိန်းမဖြစ်ပြီး စိတ်ကတော့ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေသူ ယောက်ျားရှာတဦး ဖြစ်လေသည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ချသည်ဟု ပြောစရာရှိသည်မှ လွဲ၍ သက်သက်အဖို့ တိုက်ပိုင်၊ မော်တော်ကားပိုင်နှင့်တကွ ဘဏ်

တွင် အသားတင်ငွေသား ၂-သိန်းရှိနေခြင်းကြောင့် မိမိဘဝကို ကျေနပ်အားရဘွယ်ရှိလှသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ၏။

သို့သော် စိတ်ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှု ရှိပါ၏လောဟု သူ့ ကိုယ်သူ ပြန်မေးကြည့်သောအခါ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်းမရှိသေးဟူသော အဖြေကိုသာရရှိခဲ့လေသည်။

အရေးထဲ သက်သက်၏ ပစ္စည်းဥစ္စာငွေကြေးများကို တဖက်က မျက်စောင်းထိုးရင်း သူမ၏တပ်မက်ချင့်စဖွယ်ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ အပိုင်စီးလိုသူ ဂေဇာနဲ ယောက်ျားများကိုလည်း ထွေရပါသေးသည်။

အိမ်သို့ အလည်လာသည်ဆိုကာ ထိုင်စကား ပြောနေတတ်သော ယောက်ျားဧည့်သည်တိုင်းလိုလို သက်သက်၏ ပြည့်ဖိုးလှပသော ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ “စားချင်ဝါးချင်” ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေတတ်ကြသည်မဟုတ်ပါလော။

သက်သက်အဖို့ ယောက်ျားများအကြောင်း အတော်ကလေး “ကျမ်းကျေ” အောင် နားလည်သည့် ဗဟုသုတ အတွေ့အကြုံလည်းရှိခဲ့ဘူးပေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်လို တပ်မက်သူများတွင် မျိုးဇင်လည်းအပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိနားလည်ထားသဖြင့် မျိုးဇင်နှင့်ပင်လက်ထပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးနေလိုက်ရ ကောင်းမည်လောဟုတွေးမိပါသေးသည်။ “ဒီမိန်းမက ဖအေနဲ့ ယူလို့ သေတာမှမကြာသေးဘူး၊ အခုသားနဲ့ ညားနေပြန်ပြီ” စသဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ ဝေဖန်ကဲ့သို့ကြမည်ကိုကား သက်သက်က လုံးဝမကြောက်၊ ဂရုစိုက်စရာလည်းမလိုဟု ယူဆထားပြီးဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် မျိုးဇင်နှင့်လက်ထပ်ပြီး အသက်ထက်ဆုံးပျော်ရွှင်

စွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်သွားနိုင်ပါမည်လောဟူ၍ သူ့ ကိုယ်သူ စိတ်မချပေ။

ထို့ကြောင့် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှမယူဘဲ အကောင်းဆုံးပါ အလေဟု စိတ်ကူးမိလေသည်။

သို့သော် ယောက်ျားတွေက မိမိအားတပ်မက်သကဲ့သို့ ရံဖန်ရံခါ သူ့ကိုယ်တိုင်က သွေးသားဆူကြွ ရာဂစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်ကာ အလိုရမက်ပြင်းထန်မှုခံစားရတတ်သည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း သတိရမိလေသည်။ သက်သက်အနေနှင့် ရာဂစိတ်ပြေငြိမ်းမှုသည် ပုထုဇဉ်လူသားကိုအဖို့ အစာစားသလို၊ ရေသောက်သလို၊ အိပ်သလို၊ ဇီဝဗေဒဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်တရပ်ဖြစ်သည်ဟု လက်ခံထားပြီးဖြစ်ပေသည်။

တခါတခါတော့လည်း သက်သက်သည် လောက၌ အချစ်ဆိုသည်မှာ တကယ်ရှိပါ၏လော၊ အချစ်သည် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ခြံ-မ ဆက်ဆံရေး (လိင်) ကိစ္စနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သလော၊ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမအသစ်အောင် ချစ်ကြပါသည်ဆိုထုဝယ် တဏှာရာဂ (လိင်) ကိစ္စမပါဘဲဖြစ်နိုင်ပါ၏လော စသဖြင့် စိတ်ထဲ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ကြည့်နေမိလေသည်။

ယင်းသို့အချစ်နှင့် တဏှာရာဂ (လိင်) ပြဿနာအကြောင်း ဦးစားရင်း တနေ့ သက်သက်သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးဘဇင်၏ ဇာယီတပည့် ကိုဇော်ဟိန်းအား သတိရမိလေသည်။

ကိုဇော်ဟိန်းတယောက် ဘယ်မှာများရှိနေသေမည်နည်း။ ဇင်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းမှ အစုရှယ်ယာများ အားလုံးပြန် အပ်၍ မျိုးဇင်နှင့်ခွဲထွယ်သွားကြောင်းကိုကား သတင်းကြားခဲ့

ရ၏။ နောက်ထပ်ဘယ်အရပ်မှာနေ၍ ဘာလုပ်နေသည်ကိုတော့ မသိရချေ။

ဇော်ဟိန်းသည် အလွန် စိတ်ဝင်စားဘယ် ကောင်းသော ယောက်ျားတယောက်ဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ရှမ်းသွေး စပ်သဖြင့် အသားအရေ ပြူဖွေးသည့်ပြင် ကိုယ်ကာယ အလွန် တောင့်တင်းသန်မာကာ ယောက်ျားပီသသော အသွင်မျိုးရှိ၍ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင် မိန်းမများအနေနှင့် နှစ်သက်တပ်မက်ချင် စဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

ရှင်းရှင်းဝန်ခံရလျှင် သက်သက်ကိုယ်တိုင် ရံဖန်ရံခါသာယာ တပ်မက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဇော်ဟိန်းအား ကြည့်ခဲ့ဘူးပါ သည်။ သို့သော် ဇော်ဟိန်းကမူ သက်သက်ကိုမျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ ရှောင်ထွက်သွားတတ်သည်။ စကားပြောနေရင်းတန်းလန်း သက်သက်က ညှို့ ဓာတ်ပါပါကြည့်နေသည်ကိုသိလျှင် ဇော်ဟိန်း သည် ချက်ချင်းစကားပြတ်ကာ အကြောင်းတခုခုပြပြီး ထ ထွက်သွားတတ်သည်။

သည်လိုအခါများတွင် သက်သက်၏စိတ်ထဲ မခံချင်သလို မချင်မရုံဖြစ်မိတတ်လေသည်။ ယောက်ျားမှန်သမျှ တပ်မက်သော မိမိအား ဇော်ဟိန်းဆိုသူက လုံးလုံး သာယာတပ်မက်ခြင်းမရှိ၍ ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် သူ၏ဆရာသင်ကျေးဇူးရှင် ဦးဘဇင် ၏ဇနီး (ဝါ) ဆရာကတော်အနေဖြင့် စောင့်စည်း အပ်သော ကြောင့် စိတ်ကိုချိုးနှိမ်ပြီး ရှောင်ခြင်းပေလောဟူ၍ သက်သက် က သိချင်လှပေသည်။

ယခင်ကအခြေအနေအရ သိချင်တာကို လက်တွေ့အဖြေရှာ ခြံ့မရသော်လည်း ယခုတော့မူ မိမိအနေဖြင့် လွတ်လပ်စွာစုံစမ်း လေ့လာနိုင်နေပြီဖြစ်ပေသည်။

ထိုကြောင့် သက်သက်သည် မော်တော်ကားတစီးနှင့် ရန်ကုန် မြို့တံမြို့လုံးလျှောက်ပတ်ရင်း ဇော်ဟိန်းအကြောင်း မေးမြန်း စုံ စမ်းကြည့်လေသည်။

“မေးပါများစကားရ ဆိုသည့်အတိုင်း သက်သက်က နီးစပ် ဆူလူများထဲလည်း သွားရောက်စုံစမ်းရင်းက စက်ရုံမှ ဇော်ဟိန်း နှင့် အထူးခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖိုမင် ဦးမောင်မောင်ဆိုသူထံမှ သ ထင်းအတိအကျ ရရှိလေသည်။

သိရသော သတင်းကတော့ ဇော်ဟိန်းသည် ငါးထပ်ကြီး ဘုရားလမ်းခြံတခြံအတွင်း၌ သီးသန့်အိမ်ကလေးတလုံးတွင် ခေတ္တ ငှားနေပြီး အလုပ်အကိုင်အနေနှင့် ဘာမှမလုပ်သေးဘဲ အနား ယူလျက်ပင် ရှိသေးသည် ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ထိုသတင်းရပြီးနောက် တနေ့တွင်ပင် သက်သက်သည် ဇော် ဖိန်းရုံရာသို့ လိုက်သွားလေသည်။

“ဟာ....မသက်ပါလား....၊ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာ ထဲ....”

ဇော်ဟိန်းမှာ သက်သက်ကိုမြင်လျှင် အတော်အံ့အားသင့်နေ စွဲရလေသည်။

“ဒီခြံထဲရှောင်ပုန်းနေတဲ့ လူကြီးကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ တမင် သက်သက်လာလည်တာပေါ့ ကိုဇော်ဟိန်းရယ်.... မလာရဘူး သား....”

“သာရပါတယ်ဗျာ၊ သာရပါတယ်... ကျုပ်က အခုဘာမှ မလုပ်ချင်သေးတာနဲ့ ဒီမှာ ခဏအနားယူနေတာပါ။ မသက်ကော အခု ဘယ်မှာလဲ ကမ္ဘာအေးလမ်းအိမ်မှာဘဲလား...”

“ဟုတ်ပါတယ်... သက်က နောက်တော့ တခြားအိမ်တလုံး ရှာပြီး ပြောင်းမှာပါ။ အခုတော့ ခဏနေပါတယ်။ ဒီအိမ်ကြီး မှာလဲ ကြာကြာမနေချင်ပါဘူး...”

“ဒါထက် နောင်ရေးအတွက် မသက် ဘယ်လိုစိတ်ကူးသလဲ၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဒီလိုချည်းဘဲနေသွားတော့မှာလား။ ကျုပ်သဘော တော့ မသက်တို့ အသက်အရွယ်နဲ့ဆိုရင် နောက် အိမ်ထောင်ပြု ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး အခြေစိုက်နေရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်...”

“အိမ်ထောင်ပြုဘို့ စိတ်မကူးပါဘူးရှင်၊ သက်တော့ ယောက်ျား တွေကို စိတ်ပျက်လွန်းလို့...”

သက်သက်၏စကားက ဆန်းသလိုချိုသဖြင့် ဇော်ဟိန်းသည် စိတ်ဝင်စားလာမိလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားတွေကို စိတ်ပျက်ရတာလဲ၊ ဆိုစမ်း ပါအုံး...”

“ဟာ မပြောချင်ပါဘူး ကိုဇော်ဟိန်းရယ်... ယောက်ျားတွေ ကိုကြည့်ရတာ မိန်းမတယောက်ကို တက်အချစ်နဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ ပေါင်းသင်းဘို့ထက် သူတို့အာသာပြေဘို့ ရာဂစိတ်ပြေရုံ ပျော် ပါးဘို့လောက်ဘဲ ဆန္ဒရှိကြတယ်...”

ဇော်ဟိန်းက အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ကွယ်ပျစ်တခုပေါ်ထိုင်လျက်ရှိရာ သက်သက်သည် အနီးရှိ ကုလားထိုင်တွင် မထိုင်ဘဲ ကွယ်ပျစ်ပေါ် ရဲတင်းစွာပင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ထိုင်ပုံကလည်း ဇော်ဟိန်း

နှင့် နီးကပ်စွာ ထိုင်လျက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဘယ်လိုသဘောရှိသည့်ကို ခြင်းဘားခုခက်စရာဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဇော်ဟိန်းက ဘာမှမပြောဘဲ အကဲခတ်နေသလိုရှိစဉ် သက် သက်က သူ၏စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

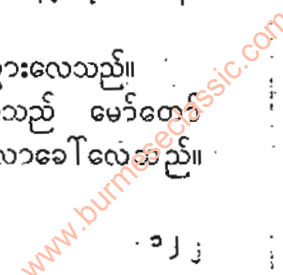
“ဟုတ်တယ်ကိုဇော်ဟိန်းရဲ့၊ သက်နဲ့တွေ့ရတဲ့ ယောက်ျား တွေကတော့ အားသုံးလိုလို သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဟောဒီ သက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးနဲ့ ရင်သား၊ တင်သား၊ ပေါင်တံတွေကိုချည့် ငမ်းပြီးကြည့်နေကြတာဘဲ။ သက်ကလဲ သူတို့စိတ်ထဲ သက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သိမ်းကျုံးအပိုင်စီးချင်နေတာဘဲဆိုတာ ဖွင့်မပြော ဘဲပေမဲ့ သိတာပေါ့။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် ယောက်ျားတွေက သက်ကိုမြင်ရင် ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး အတူအိပ်ပို့လောက်ဘဲ ကြံ ချင်ကြတယ်...”

သက်သက်၏စကားများက ပွင့်လင်း ရဲတင်း ချပံ့သဖြင့် ဇော် ဟိန်းပင်လျှင် နားရှက်သလိုဖြစ်မိလေသည်။ ပင်ကိုယ်သဘာဝ အားဖြင့် ပွင့်လင်းသော သဘောရှိ၍ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ ထူဆရပေတော့သည်။

“ကဲပါလေ... ဒီနေ့တော့ ကိုဇော်ဟိန်း၊ နေတဲ့ နေရာသိရရုံ သာတာဘဲ၊ နက်ဖြန်ညနေကျတော့ သက်နဲ့ အတူ ညစာ ထ ငင်းလိုက်စားစေချင်တယ်။ ဟော်တယ်တခုခုမှာ စာရင်း စကား စမြည်ပြောရတာပေါ့၊ သက်ကိုခင်ရင် မငြင်းပါနဲ့ ကိုဇော်ဟိန်း ရယ် သက်သားမယ်...”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး သက်သက်သည် ပြန်သွားလေသည်။

နောက်တနေ့ညနေကျတော့ သက်သက်သည် မော်တော် စကားကို ကိုယ်တိုင်ခောင်း၍ ဇော်ဟိန်းအား လာခေါ်လေသည်။



ကမ်းနား စထရင်းဟိုဘယ် ထမင်းစားခန်း၏ ချောင်ကျကျ
ဒေါင့်တနေရာတွင် နှစ်ယောက်သား ညစာစားကြရင်း သက်
သက်သည် 'ဂျင်' အရက်နှစ်ခွက်မှာပြီး သူလည်းသောက်၍ ဇော်
ဟိန်းကိုပါ အတင်းတိုက်လေသည်။

ဇော်ဟိန်းမှာ နဂိုက အရက်သောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါသော်
လည်း သက်သက်က အတင်းတိုက်သည်ကို အားနာသဖြင့် တခွက်
သောက်လေသည်။ တခွက်မှ နှစ်ခွက် သုံးခွက်အထိ 'ဂျင်'
အရက်ကိုဆက်တိုက်သောက်မိသောအခါ ဇော်ဟိန်းမှာ အတော်
ကလေး မူးလာလေသည်။

စထရင်းဟိုဘယ်မှအပြန် မော်တော်ကားပေါ်တွင် ထိုင်လာ
ရင်း လေတိုက်သဖြင့် ပျံ့မြူးမူးလာလေသည်။ 'ဂျင်' တရက်၏ သတ္တိ
ကား သောက်လိုက်ချိန်တွင် ချိုချိုမွှေးမွှေးရှိသော်လည်း နောက်
ပိုင်း လေတိုက်လေ မူးလေ ဖြစ်လာတတ်ရာ ငါးထပ်ကြီးဘုရား
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ၌ ဇော်ဟိန်းမှာ အတော်ပင်မူးနေ
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်တွင်မည်သူမျှမရှိဘဲ ဇော်ဟိန်းတယောက်တည်းနေသဖြင့်
ပိတ်ထားသော အိမ်တံခါးသော့ကို သက်သက်ကပင် ယူ၍ဖွင့်
ပေးရလေသည်။

အိမ်ထဲရောက်ရောက်ချင်း ဇော်ဟိန်းသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ရင်ထဲတွင်ကား ပူလောင်သလိုလို၊ ထပြီးပြေးချင်သလို
လိုနှင့် တမျိုးကြီးဖြစ်နေလေသည်။

မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသော ဦးဇော့ကံထဲတွင်လည်း သက်
သက်၏အပြုအမူ အမူအရာတို့က ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက် ဘာသ

ဘောထားရှိနေကြောင်း တွေးတော ဝေဖန် ကြည့်နေမိလေ
သည်။

“ကိဇော်ဟိန်း... တော်တော်မူးနေပြီလားဟင်... ဒီမျှဘဲ
ခဏနားနေအုံးနော်... သက်လဲ မပြန်သေးပါဘူး...”

ပြောပြောဆိုဆို သက်သက်သည် ဇော်ဟိန်းအနီး ထိုင်ချ
လိုက်ပြီး သတင်းစာတစောင်နှင့်အသာ ယပ်ခပ်ပေးနေလေ
သည်။

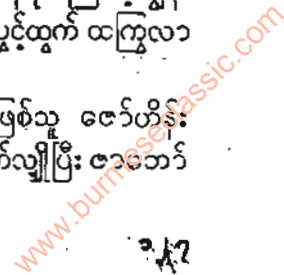
ဇော်ဟိန်းမှာ မူးနေသော်လည်း သက်သက်၏မျက်လုံး အမူ
အရာကို၎င်း၊ သူ့မဝတ်ထားသော အတွင်းခံ ဇာဘော်လိက
'စစ်'ကြိုးဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်မှ တပ်ထားရာ၌ ဇော်ဟိန်းအနားငယ်
လျော့ကျပြီး ဟုနေသည်ကို၎င်း၊ သတိပြုမိလေသည်။

တစိတ်တဒေသ မြင်နေရသော သက်သက်၏ လှပပြည့်ဖြိုး
သော ရင်သားများကလည်း သူ၏နဂို ယောက်ျားစိတ်ကို နှိုး
ဆွပေးသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ပူအိုက်လာသဖြင့် ဟာဝေယံ ရှုပ်အင်္ကျီကိုချွတ်ရာတွင် သက်
သက်ကပါ ဝင်ကူချွတ်ပေးလေရာ သက်သက်၏ရင်သားများက
ဇော်ဟိန်း၏ပခုံးတဖက်ကိုထိသွားသည်တွင် စိတ်တော့ ပို၍ဖောက်
ပြန် ထကြွအောင် လှုံ့ဆော်ပေးသလို ဖြစ်သွားလေသည်။

အမှန်မှာ ဇော်ဟိန်းသည် ပင်ကိုယ်အားဖြင့် စိတ်ကို ချုပ်
ထိန်းထားသူဖြစ်ပြီး ယခုတော့ 'ဂျင်' အရက်တန်ခိုးကြောင့် ချွန်း
ဖွင့်လွတ်လိုက်သော ဆင်ကဲ့သို့ စိတ်ရိုင်းများ ပွင့်ထွက် ထကြွလာ
လေသည်။

နဂိုက စိတ်မြန်လက်မြန် လူတယောက်ဖြစ်သူ ဇော်ဟိန်း
သည် သက်သက်၏ ဇာအင်္ကျီအတွင်းသို့ လက်လျှိုပြီး ဇာဘော်



လိမ့် 'ဇစ်'ကြီးကို ရုတ်တရက် ဆွဲချလိုက်ရာ ခန္ဓာကိုယ် အပေါ် ပိုင်းမှာ အသားဆိုင် အမုအထစ်များ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွား ပါတော့သည်။

“အို...ကိုဇော်ဟိန်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်...ကြမ်းလှ ချည်လား...”

ဤသို့ ပါးစပ်ကပြောသော်လည်း သက်သက်သည် ပွင့်ထွက် နေသော ဘော်လီအင်္ကျီကို ပြန်ပိတ်ရန် အလျင်းမကြိုးစားချေ။

သူမ၏ မျက်လုံးများကလည်း သဘောကျ ပီတိဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးယောင်ယောင်ပင် ရှိနေလေသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဗျ၊ မသက်ပြောတဲ့ ယောက်ျားတွေလို ပေါ့၊ ကျုပ်လဲ မသက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အပိုင်စီးပြီး အတူအိပ်ချင် လို့ဘဲ...”

ပြောပြောဆိုဆို ဇော်ဟိန်းသည် သူ၏ သန်မာသော လက် ချောင်းကြီးဖြင့် သက်သက်၏ခါးကို တအားလှမ်းဖက်ဆွဲယူလိုက် လေသည်။

သက်သက်က ငြင်းဆန် ရုန်းကန်ခြင်းမပြုရုံမက သူမ၏ ခန္ဓာ ကိုယ်သည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေသော ဇော်ဟိန်း ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အလိုက်သင့် မှောက်ရက်ကျသွားကာ သူမက ပင် စတင်ပွေ့ဖက်ရင်း နှုတ်ခမ်းချင်းတေ့၍ နမ်းရှုပ်လိုက်လေ သည်။

* * *

(၇)

လူတို့၏ကံကြမ္မာ ဖြစ်ပေါ်ဖန်တီးလာပုံကား ကြွတင်ခန့်မှန်း သိရှိနိုင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းလှသည့်ပြင် မမြော်လင့်ဘဲ အဆန်း တကြယ် ဖြစ်ရပ်များလည်း ကြုံတတ်ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံ ဘူးသူ များ အသိဆုံးဖြစ်ပေသည်။

လူတယောက်၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ရိဖန်ရံခါ မိမိလုံးဝမမြော်လင့်သော အလုပ် အကိုင်မျိုးမလုပ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် အခြေအနေက ဖန်တီးလာ တတ်ပေသည်။

ဥပမာ-ကျောင်းနေစဉ်က စိုက်ပျိုးရေးပညာ ဝါသနာပါ၍ ဘီ-အက်စ်-စီ (စိုက်ပျိုးရေး) ဘွဲ့ဒီဂရီရသည်အထိ ပညာသင် ကြားပြီးမှ နောက်ပိုင်း စစ်ဖြစ်လာ၍ စစ်တပ်ထဲဝင်ခဲ့ရာမှ နောက် ဆုံးတပ်မတော်အရာရှိဖြစ်ကာ အင်ဂျင်နီယာတပ်၌ ဗိုလ်မှူးရာထူး အဆင့်အထိ တိုးတက်လျက် နောက်ဆုံး ပင်စင်အငြိမ်းစားယူရ သူမျိုးလည်း ရှိပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဤအဖြစ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်အလားတူ အဖြစ်မျိုးကြုံရသူတစ်ဦးကတော့ ဇော်ဟိန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကင်းဘဲလမ်းခေါ် ငါးသပ်ကြီးတုရားလမ်းခြံထဲ၌ သက်သက်နှင့် “ချစ်ပြီဟာ” ခင်းခဲ့ပြီးနောက် တလမျှကြာသောအခါ ဇော်ဟိန်းသည် ရုပ်ရှင်မင်းသားအဖြစ်သို့ မမြော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဇော်ဟိန်း ရုပ်ရှင်လောကသို့ရောက်လာရပုံကား ဤသို့တည်း။ သူ့နေသောခြံနှင့်ကပ်လျက်ခြံကွင် ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုတစ်ခုရှိရာ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း ဘတ်ကားတကား ရိုက်ကူးရင်း လာရောက်လေ့ရှိသူ “ရွှေတင်” မန်နေဂျာခေါ် ကားရိုက် မန်နေဂျာကိုအောင်သိန်းဆိုသူက ဇော်ဟိန်းနှင့် ယခင်က သိကျွမ်းဘူးသော မိတ်ဆွေဖြစ်နေလေသည်။

ဤအောင်သိန်းတို့ ရိုက်ကူးနေသော ဇာတ်ကားက “ဗိုလ်သောင်းထိုက်” အမည်ရှိ စွန့်စားလှုပ်ရှားခန်းအသားပေး ‘စတန့်’ ကားတကားပင် ဖြစ်လေသည်။

တနေ့လှော်ကားကန်ဘက်၌ “အောက်ဒိုး” အပြင်ခန်း ရိုက်ရန်ရှိ၍ ကိုအောင်သိန်းက ဇော်ဟိန်းအား အပျင်ပြေလိုက်ကြည့်ရန်ခေါ်ရာ ဇော်ဟိန်းသည် ခြားလှုပ်ရာ အလုပ်လည်းမရှိသဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

ဒါရိုက်တာလုပ်သူ ဦးသာမြတ်မှာ စာနိကားများခိုက်ရာတွင် နာမည်ကြီးသလောက် ဇာတ်လိုက်မင်းသားနှင့် လူကြမ်းဇာတ်ကောင်များအား စွန့်စားခန်းများတွင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခိုင်းတတ်သူဖြစ်၏။ ထိုနေ့က လှော်ကားကန်အနီး ရိုက်ကူးသော အခန်းကလည်း မင်းသားနှင့်လူဆိုးများ ထိုးကြိတ် သတ်

ထိုးပြီး လူအင်အားချင်းမမျှသဖြင့် မင်းသားက ရှောင်ထွက်ရာတွင် ၁၅-ပေခန့်မြင့်သည့် ချောက်ကမ်းပါးတခုမှ စွန့်စွန့်စားစား ခုန်ချပြီး အောက်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေသော မြင်းပေါ်တက်စီးပြီးရမည့်အခန်း ဖြစ်လေသည်။

ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ် ရွေးချယ်ထားသော နေရာကား ဇာတ်ပုံကင်မရာ ယူဆပုံ မြင်ကွင်းအရ အလွန်လှပကြည့်ကောင်းသော်လည်း ချောက်ကမ်းပါးအမြင့်က ၁၅-ပေမကရှိသည့်ပြင် အောက်တွင်လည်း မြေကြီးအလွန်မာလျက် ကျောက်တုံးကြီးများလည်း ရှိနေလေသည်။

အပေါ်မှခုန်ချ၍ “အကျ” မမှန်လျှင် ဇာတ်လိုက်မင်းသား အဖိုမဂ္ဂမလှထိခိုက်ခံရမည့် အခြေအနေမျိုးရှိနေသဖြင့် မင်းသားလုပ်သူ ပေါ်သိန်းသည် ခုန်ချရာမှာ မရဲသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ဒါရိုက်တာ၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ဇာတ်ပုံဆရာနှင့်အညီက ထင်မရာချိန်ပြီး “ရီဖလက်တာ” ခေါ် မှန်ပြားကြီးများပါ အဆင်သင့် ထောင်ထားပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဟေ့ ပေါ်သိန်း... လုပ်လေကွာ။ နေရောင်ကောင်းနေစာနိကား ရိုက်လိုက်ကြရအောင်...”

ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်က ကင်မရာဘေးမှ ရပ်နေရင်း လှမ်းပြောလိုက်သောအခါ မင်းသားပေါ်သိန်းသည် ချောက်ကမ်းပါးအပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ကျပြီး မခုန်ရဲဟန်ဖြင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်နေလေသည်။

“ချောက်က သိပ်မြင့်နေတယ်ဆရာ... ကျွန်တော့်တော့... ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဇွတ်ခုန်လိုက်ရင်လဲ ကျိုးပဲ... ဆပ်စတီကျွတ်နဲ့ရိုက်ချင်မကောင်းဘူးလား...”

ပေါ်သိန်းက အပေါ်မှ လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“ဆပ်စတီကျွတ်” ဆိုသည်မှာ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် စွန့်စားခန်းများကို မင်းသားအစစ်ကမလုပ်ဘဲ အခြားလူတယောက်က မင်းသားလိုဝတ်စားပြီး လူစားထိုး ထည့်ရိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

“ဟာ...မင်းကလဲကွာ...ဒီနေရာမျိုးမှာ ဘယ်ကလာ လူစားမှာလို့ ရပါမလဲကွ။ မင်းမလုပ်ရဲရင်လဲ ဝိုင်းခြံကမထွက်ခင်ကပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ငါက ဒီအခန်းကို အသားပေး ပြချင်တာကွ။ အခုတော့ ဝှက်ကျနေပြီ...”

ဦးသာမြတ်က စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ညည်းညူနေစဉ် နောက်နားမှ မန်နေဂျာကိုအောင်သိန်းနှင့်အတူရပ်ကြည့်နေသူ ကိုဇော်ဟိန်းသည် မင်းသားခုန်မချုပ်ဟု ဆိုသော ချောက်ကမ်းပါးအမြင့်ကို သေချာစွာချိန်ဆ ကြည့်နေမိလေသည်။

ငယ်စဉ်ထဲက စွန့်စား လှုပ်ရှားမှု ဝါသနာပါခဲ့ရုံမက အမြဲတစေ ကယုဗလ လေ ကျင့်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဇော်ဟိန်းသည် မိတ်ဆွေကိုအောင်သိန်းနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်တို့အား ကူညီသည့် အနေဖြင့် မင်းသားကိုယ်စား ဝင်ခုန်ပေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုအောင်သိန်းအား ဆရာဦးသာမြတ် သဘောတူပါက သူ့ကိုယ်တိုင် လူစားဝင်ပြီး ခုန်ချပေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုအောင်သိန်းက တဆင့် ပြောပြသောအခါ ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်သည် ရုတ်တရက် မယုံကြည်နိုင်သလို ဇော်ဟိန်းအား ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း...

“ဖြစ်ပါမလား ကိုယ်လူရဲ့၊ ချောက်က အတော်မြင့်တယ်... တော်တော်ကြာ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ပြီး မရူမလှခံနေရပါအုံးမယ်...”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ဇော်ဟိန်းက မခံချင်ဖြစ်လာဟန်နှင့်...

“ဆရာကြည့်ပါအုံးလေ...ကျွန်တော် အစမ်းခုန်ပြပါမယ်...”

ဟုပြောပြောဆိုဆို ချောက်ကမ်းပါးအပေါ်သို့ တဖက်လမ်းမှ ပြေးတက်ပြီး စောစောကမင်းသားခုန်ချရန် ကင်မရာချိန်ပြီးသား မြင်ကွင်းထဲသို့ လွှားကနဲခုန်ချလိုက်လေသည်။

ဒါရိုက်တာက မည်သို့ခုန်ချစေချင်သည်ကိုတော့ ကောင်းစွာ မသိသေးသော်လည်း သဘောကျလို ကျငြားဟု ရည်ရွယ်လျက် ဇော်ဟိန်းသည် အောက်သို့ခုန်ချရင်း လေထဲတွင် တပတ်ဂျွမ်းပစ်လိုက်ပြီးမှ မြေပြင်တွင် အသားကလေးကျအောင် ခုန်ပြလိုက်ပုံမှာ ဆပ်ကပ်ပုံထဲမှ ဂျွမ်းသမားတယောက်ကဲ့သို့ပင် လှပကြည့်ကောင်းလှပေသည်။ အောက်ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဇော်ဟိန်းသည် အသင့်ရှိသော မြင်းပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်ကာ ကျင်လည်စွာ စီးထွက်သွားလိုက်သေးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ မြင်းကိုပြန်လှည့်ပြီး ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်ရှိရာသို့ စီးလာခဲ့လေသည်။

မင်းသားပေါ်သိန်းနှင့် မန်နေဂျာ ကိုအောင်သိန်းတို့ အပါအဝင် ကြည့်နေသူ ဓါတ်ပုံဆရာနှင့် စက်အဖွဲ့ အလုပ်သမားများအားလုံးမှာ ဇော်ဟိန်း အစမ်းပြသွားပုံကို အထူးပင်အံ့အားသင့်နေကြသည်နှင့်အမျှ ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်က အလွန်သဘောကျသွားပါတော့သည်။

“တယ်စုံတဲ့ လူပါလားဟေ့... ဒီအတိုင်းဆိုရင် သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ ပြောနေကြတာဟယ်၊ ရိုက်လိုက်မယ်ကွာ။ ပေါ်သိန်းကမင်းအင်္ကျီနဲ့ဘောင်းဘီ ချွတ်ပေးလိုက်၊ မောင်ကုန်းမြင့်က မင်းကင်မရာကို နောက်နဲ့နဲ့ဆုတ်ပြီး မျက်နှာမပေါ်အောင် ပရိုဖိုင်းလဲချိန်လိုက်စမ်း၊ ကဲ...လုပ်ကြဟေ့၊ ရိုက်လိုက်ကြရအောင်း...”

စိတ်မြန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးသာမြတ်သည် ဇော်ဟိန်းကို မင်းသားအဖြစ် လူစားထိုးကာ ချက်ချင်း ရိုက်ကူးလိုက်လေသည်။

ထိုရိုက်ကွက်ကို စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ယူပြီးနောက် ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်က ဇော်ဟိန်းအား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက် ချီးကျူးရင်း၊ အာရပ်အမောင်းနှင့် အင်္ဂါရုပ်ကိုပါ သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လေသည်။

ထိုနောက် ကိုအောင်သိန်းအားခေါ်၍...
“မောင်အောင်သိန်း... မင်းသူငယ်ချင်း ဇော်ဟိန်းကို နက်ဖြန် ငါ့ဆီကို ခေါ်ခဲစမ်းပါကွာ။ ငါ့သူနဲ့ အေးအေး ဆေးဆေး စကားပြောချင်သေးဟယ်...”

ဟုပြောပြီးမှ အခြား ရိုက်စရာရှိသော အခန်းများ ဆက်လက် ရိုက်ကူးနေလေသည်။

x x x

နောက်ပိုင်းတွင်ကား အဖြစ်အပျက်တို့သည် လျင်မြန်စွာဆက်တိုက်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဇော်ဟိန်း၏ ဖျတ်လတ်မှုအစွမ်းနှင့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းသန်မာခြင်း၊ သွားလာလှူ ရှားမှုဟန် စသည်တို့ကို

ကြည့်ပြီးသဘောကျမိသူ ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်သည် နောက်အနေတွင် ဇော်ဟိန်းအား ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရန် ထိုက်တွန်းလေသည်။

ဦးသာမြတ်က ယခုအခါ ရုပ်ရှင်နယ်တွင် တကယ်စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ဝံ့သူ စတန်းမင်းသားကောင်းရှားပါးနေသဖြင့် ဇော်ဟိန်း၏ အရည်အချင်းနှင့် သတ္တိကြောင့် အောင်မြင်ရန် သေချာကြောင်း ပြောရုံမက သူ့ကိုယ်တိုင် ရိုက်ကူးရန် စီစဉ်ထားသည့် နိုင်ငံထောက်ကားတကားတွင် ဇော်ဟိန်းကိုခေါင်းဆောင်မင်းသားအင်ရိုက်ချန်ပင် ဂတိပေးလေသည်။

ဇော်ဟိန်းမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသားလုပ်ရန် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့သော်လည်း စွန့်စားလှုပ်ရှားမှုများ ရှုပ်ရှုပ်ချဲ့ချဲ့ လုပ်ရလျှင် စိတ်ကျေနပ်သဘောကျတတ်သည်ဟုကြောင်း၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဇန်နေဂျာ ကိုအောင်သိန်းကလည်း ထပ်မံ တိုက်တွန်းသည်ဟုကြောင်း၊ ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်၏ ဇာတ်ကား တကားတွင် အမင်းသဘောပါဝင်ရိုက်ကူးရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

သူ၏ကျေးဇူးရှင် ဦးဘဇင် ကွယ်လွန်သွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စမ်းနည်းကြေကွဲမှုနှင့် ညီငယ်အရင်းလိုချစ်ခဲ့သူ မောင်မျိုးဇင်နှင့် ဇွတ်ခွဲထွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှုတို့ကိုလည်း ရုပ်ရှင်အလုပ်ဝင်လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ပြေပျောက်သက်သာရာရစေလိမ့် ညော်ဟုလည်း မြော်လင့်လျက် သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းဖြစ်သော ရုပ်ရှင်လောကတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လှော်ကားကန်အနီး “ဗိုလ်သောင်းသိုက်” ဇာတ်ကားရိုက်စဉ်က ဇော်ဟိန်းဝင်ရောက်ခွင့်စားခဲ့သည့်ဘင်းက ရန်ကုန်မြို့ ရုပ်ရှင်လောက တခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားသွားသဖြင့် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်

သူများ၊ ဒါရိုက်တာများအနေဖြင့် ဇော်ဟိန်းအပေါ် စိတ်ဝင်စားနေခဲ့ကြလေသည်။

ဒါရိုက်တာဦးသာမြတ်က ခေါင်းဆောင်မင်းသားတင်ရွှေရိုက်ကူးလိုက်သော “သတ္တိနှင့်ဗျတ္တိ” ဇာတ်ကားပြီးစီး၍ ရုံတင်ပြလိုက်သောအခါ၌မူ ပရိသတ်က အကြီးအကျယ်နှစ်သက် သဘောကျသွားသဖြင့် ဇော်ဟိန်းမှာ နေ့ချင်းညချင်း နာမည်ကြီးမင်းသားတဦးဖြစ်လာလေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် စွန့်စွန့်စားစားလှုပ်ရှားခန်း ‘စတန်’ များကို သူမတူအောင် ရှုပ်ရှုပ်ခွံ့ခွံ့ လုပ်နိုင်သောသတ္တိကြောင့် လူငယ်ကြိုက်စတန် (Action) ကား ရိုက်ကူး ထုတ်လုပ်သူတွေကို မင်းသားဇော်ဟိန်းအား အလှအယက် ငှားရမ်း လာကြလေသည်။

ဇော်ဟိန်းမှာ ရုပ်ရှင်လောကဗဟုသုတပညာပေးသူမိတ်ဆွေကိုအောင်သိန်း၊ သရုပ်ဆောင်မှု ဟန်အမူအရာ သင်ပြပေးသူဆရာဦးသာမြတ်တို့အား ကျေးဇူးအထူးတင်မိလေသည်။

“သတ္တိနှင့် ဗျတ္တိ” ဇာတ်ကားနောက်ပိုင်း အခြားဇာတ်ထုပ်တွေပါဆက်တိုက်ရိုက်ကူးရခြင်းကြောင့် ရရှိသည့်သရုပ်ဆောင်ခငွေက အတော်ပင်များလေရာ ဇော်ဟိန်းအဖို့ ရုပ်ရှင်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခြင်းသည်ပင်လျှင် အကောင်ဆုံးဖဲဆိုရမလိုဖြစ်နေပါတော့သည်။

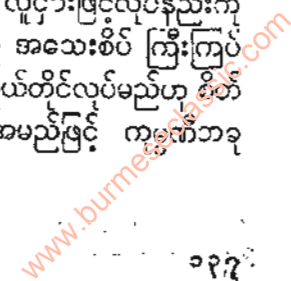
ကိုကြမ္မာပန်လာမူဆန်းကြယ်ပုံ၊ မမြော်လင့်တာကိုမူ လာကြရပုံတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဇော်ဟိန်းအနေဖြင့် ထင်ရှားသော လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တခုကြုံလှာရပုံကား.....

သူ့အားမင်းသားအဖြစ် လာရောက်ငှားရမ်းကြသူတွေ အနက် တနေ့တွင် ‘ဇင်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း’ ပိုင်ရှင်သူဌေး ကိုမျိုးဇင်လည်းတယောက်အပါအဝင်ဖြစ်လာခြင်းပင်တည်း။

စစ်ပြီးခေတ် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဝင်ငွေ အကောင်းဆုံးအလုပ်တခုကား ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းပင်ဖြစ်ကြောင်း စီးပွားကုန်သွယ်ရေးနယ်ပယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များနားလည်သဘောပေါက်လာသဖြင့် ရုပ်ရှင်နယ်သို့ ငွေလုံးငွေရင်းပိုက်ကာ ဝင်ရောက်လာကြသောအချိန်ကာလဖြစ်လေသည်။

သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်များ၊ မော်တော်ဘတ်စ်ကား ထောင်သူများ၊ ကုန်ခြောက်ပွဲစားကြီးများပင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ တည်ထောင်ရိုက်ကူးနေကြသည်ကို၎င်း၊ ရုပ်ရှင်ကားတကားလူကြိုက်များ၍ ‘စွဲ’ သွားပြီဆိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့တမြို့တည်းပြုရုံနှင့်ငွေရင်းကျေပြီး ကျန်တပြည်လုံး၌ ပြရသမျှ အသားတင်အမြတ်ရရှိနိုင်သည်၎င်း၊ အကဲခတ် လေ လာမိခဲ့သူမျိုးဇင်သည် သူ တွင်ရှိသော ငွေပိုငွေလျှံ အလုံးအရင်းနှင့်ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကြည့်ချင်သည့်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

သူ့အနေနှင့် အခြားကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် အသစ်များလို ငွေရင်းစိုက်ထုတ်ရုံထုတ်ပြီး လုပ်ငန်းအဝဝကို လူငှားဖြင့်လုပ်နည်းကို တော့သဘောမကျဘဲ သူ့အရုပ်ရှင်ကားကို အသေးစိပ် ကြီးကြပ်ထုတ်လုပ်သူ ‘ပရိုဂျူဆာ’ အလုပ်ပါကိုယ်တိုင်လုပ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ရင်း ‘ဇင်ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး’ အမည်ဖြင့် ကုမ္ပဏီတခု တည်ထောင်လိုက်လေသည်။



သူနှင့် အကိုကြီး အရင်းလို ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ကိုဇော်ဟိန်းကြီး ကိုယ်တိုင် စတန်ရှပ်ရှင်မင်းသားအဖြစ် နာမည်ကျော်ကြားနေခြင်းကလည်း မျိုးဇင်အား တမျိုးအားတက်စေလေသည်။

ထို့ကြောင့် 'ဇင်ရှပ်ရှင်' မှ ပထမဆုံးပွဲဦးထွက် ရှပ်ရှင်ကားကို နာမည်ကျော် ဇော်ဟိန်းကိုပင် ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် ငှားရမ်းရိုက်ကူးရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း မျိုးဇင်သည် မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲ တခုတွင် သက်သက်နှင့်တွေ့ဆုံမိကြလေသည်။

သက်သက်ကကောင်းမွန်စွာပင် နှုတ်ဆက်စကားပြောသဖြင့် အတိတ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြည်ဖိုးကားချ မေ့ပျောက်ထားလိုက်ပြီဟု ထင်ရလေသည်။ ဤတွင် မျိုးဇင်က သက်သက်နှင့် မိတ်ဆွေရင်းချာကဲ့သို့ပင် ပြန်လည်ဆက်ဆံလိုကြောင်း၊ ယခုသူ အသစ်ချဲ့ထွင်လုပ်တော့မည့် ရှပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွင် သက်သက်က လက်ထောက် "ပရိုဂျူဆာ" အဖြစ် ကူညီ ဆောင်ရွက်စေလိုကြောင်း ပြောသောအခါ သက်သက်ကလည်း လိုက်လိုက် လျော့လျော့ပင် သဘောတူလက်ခံသဖြင့် ရှပ်ရှင်လုပ်ငန်းအတွက် နှစ်ယောက်သားအတူပြန်တုံ့မိကြလေသည်။

အလုပ်လုပ်ရာတွင် သူများနှင့်မတူဘဲ တမူထူးခြားစွာလုပ်ရမူကျေနပ်သောဝါသနာရှိသူဖြစ်သည့်အလျောက် "ဇင်ရှပ်ရှင်" ၏ ပွဲဦးထွက် ဇာတ်ကားကို အလွန်ထူးခြားဆန်းသစ်သည့် ဇာတ်ကားမျိုးဖြစ်စေရန်တီထွင်ကြိုးစားမည်ဟု မျိုးဇင်က သက်သက်အား ဖွင့်ပြောထားလေသည်။

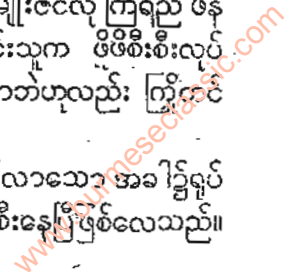
မျိုးဇင်ရိုက်ကူးရန် စိတ်ကူးရသည့်ဇာတ်ကားမှာ စတန်မင်းသား ကျော်, ဇော်ဟိန်း၏ အစွမ်းသတ္တိ အရည်အချင်း များကို

ထုနှုန်းပြည့်အသုံးချလျက် အမေရိကန် ကောင်းအွှံ့ငြင်းကားဆန်ဆန် စွန့်စားလှုပ်ရှားခန်း အသားပေးသည့် ဇာတ်မျိုးဖြစ်၏။ တဖက်တွင်မူ အကိုကာလသားတို့အကြိုက် မိန်းကလေးတယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်အလှနှင့် ဖိုသတ္တဝါဆွဲငင်ဓာတ်ကို ရှပ်ရှင်စစ်ဆေးရေး (ဆင်ဆာ) အဖွဲ့က မမြတ်တောက်ရုံအသားပေးပေါ်ပြုခြင်းအားဖြင့်လည်း သူ၏ဇာတ်ကားကို နာမည်ကြီးအောင်ဖန်တီးရန် ကြံစည်ထားပေသည်။

ရှည်ရှယ်ချက်ကား ဇာတ်ကားထဲမှမင်းသားဇော်ဟိန်း၏ ထိုးကြိတ်သတ်ပုတ်စွန့်စားပုံများ၊ မြင်းစီး-သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်လှပုံများကို လူကြိုက်သကဲ့သို့ မင်းသမီး၏ခန္ဓာကိုယ်အလှနှင့် ဖိုသတ္တဝါဆွဲငင်ဓာတ်ကလည်း ပွဲတိုင်းရုံပြည့်အောင် ဆွဲဆောင်ဖန်တီးရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

မျိုးဇင်သည် သူကိုယ်တိုင်စိတ်ကူးရသောဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ပြောပြပြီး နာမည်ကြီးစာရေးဆရာဒါရိုက်တာတဦးအား ရှပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ်ရေးခိုင်းလေသည်။ အဆိုပါစာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာက သူနှင့်ခင်မင်ရင်းနှီးသူမိတ်ဆွေလည်းဖြစ်၍ ကြိုးစား ပမ်းစားရေးပေးလေသည်။ ဇာတ်လမ်းဖန်ပုံ အကုန်စေ သလောက် ဆွဲဆောင်နိုင်မှုအားရှိလှသဖြင့် မျိုးဇင်၏ ဇာတ်ကူးဉာဏ်တီထွင်မှုကိုပင် အံ့ဩချီးကျူးလိုက်ပါသေးသည်။ မျိုးဇင်လို ကြံရည် ဖန်ရည် ဇွဲသတ္တိရှိပြီး ငွေအင်အားတောင့်တင်းသူက ဖိုဖိုစီးစီးလုပ်မည်ဆိုလျှင် ရှပ်ရှင်အလုပ်မူချအောင်မြင်မှာတ်ဟုလည်း ကြိုတင်ဗေဒင်ဟောလိုက်လေသည်။

ဇော်ဟိန်းအား မင်းသားအဖြစ်ငှားရန်လာသော အခါ၌ရှပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းကအပြည့်အစုံ ရေးသားပြီးစီးနေပြီဖြစ်လေသည်။



မျိုးဇင်နှင့်အတူ ဒါရိုက်တာစာရေးဆရာ ဦးတိုင်းကျော်နှင့် သက်သက်တို့လည်းပါလာရာ ဇော်ဟိန်းမှာ ရုတ်တရက် အံ့အား သင့်နေမိလေသည်။

မမြော်လင့်ဘဲပြန်တွေ့ရချိန်တွင် သူ၏စိတ်ထဲ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ ထိခိုက်လှုပ်ရှားနေမိပါသေးသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆယ်ကာ ဖေဖေရွှေရွှေ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“ကိုင်း...ကိုဇော်ဟိန်းကြီး ဘာမှရှည်မနေနဲ့...။ ကျွန်တော် ရိုက်မဲ ကားမှာ ခင်ဗျားမင်းသားဝင်လိုပေးရမယ်...ဇာတ်ထုပ် တွေများနေလို့ လက်မခံချင်ဘူးလေး-ဘာလေးနဲ့ ဂျီးများမယ် တော့မကြန့် ... ကျုပ်ကဇော်ရိုက်မှာဘဲ...”

ဟု အစချီကာ မျိုးဇင်သည် ငယ်စဉ်က ဆက်ဆံပုံမျိုးအတိုင်း နွဲ့ဆိုးဆိုးသလို အနိုင်ယူကာ ပြောသွားပြီးနောက် ဇော်ဟိန်းမှာ လည်း မည်သို့မျှမငြင်းသဘဲ သဘောတူ လက်ခံလိုက်ရပါ တော့သည်။

ဇင်ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှပွဲဦးထွက်ဒါရိုက်တာ ဦးတိုင်းကျော် ရိုက်ကူးမည့် “သေနတ်သမားနှင့် လှပျိုဖြူ” ဇာတ်ကားအတွက် အကောင်းဆုံး မင်းသားရရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း မင်းသမီးအတွက် ခက်နေပြန်လေသည်။

မျိုးဇင်က လက်ရှိရုပ်ရှင်မင်းသမီးများကို တယောက်မျှစိတ် တိုင်းမကျသဖြင့် မင်းသမီးအသစ်ကိုရှာဖွေရွေးချယ်ပြီး ပွဲထုတ်ရန် ကြံလေသည်။

သူလိုချင်သော မင်းသမီးကလည်း ဇာတ်လမ်းအရ ရုပ်ရည် လှပချောမောရုံမက ကိုယ်ကာယ အလှဖြင့်၎င်း၊ စကားပြောပုံ

ညှဉ့်အသံအားဖြင့်၎င်း၊ ဟန်အမူအရာ အထူးသဖြင့် မျက်လုံး အမူအရာအားဖြင့်၎င်း၊ ယောက်ျားတို့၏စိတ်ကို ယိုဖိတ်လာ အောင် ဆွဲငင်နိုင်သည့် ညိုဓာတ်အပြည့်အဝရှိရမည့် မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မျိုးဇင်သည် ဒါရိုက်တာ ဦးတိုင်းကျော်၊ မင်းသားဇော်ဟိန်းတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ မင်းသမီးအသစ်ရွေးရန် စီစဉ် လေသည်။

သူ စီစဉ်ပုံကား နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများ နည်းစံနှစ် အတိုင်း (Screen Test) မင်းသမီးသစ်လျှောက်သူထံမှ အသင့်ဆုံးထင်ရသူ မိန်းကလေးများအား တကယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူး ကြည့်နည်းဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးတဦးစီ မိတ်ကပ်အလှပြုပြင်ပြီး ကင်မရာရှေ့တွင် ဟန်အမူအရာလုပ်ခိုင်း၊ စကားပြောခိုင်းပြီး ရုပ်ရှင်ဖလင်နှင့် ရိုက်ရင်း အသံပုံဖမ်းယူကာ ပေါ့စတစ်ဖလင်ဖြင့် ကော်ပီကူး၍ ပြစက်ဖြင့် ပြကြည့်လေသည်။

လုပ်ခိုင်းသည့် ဟန်အမူအရာကလည်း “သေနတ်သမားနှင့် လှပျိုဖြူ” ဇာတ်ညွှန်းထဲမှ အခန်းစာခန်းကို သရုပ်ဆောင်ခိုင်းခြင်းပင်ဖြစ်ရာ ပိတ်ကားပေါ်တင်ပြကြည့်ရင်းမှ မင်းသမီးဖြစ် ဆင့်မသင့် ရွေးကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မျိုးဇင်မှာ အလွန်ဂျီးများသူဖြစ်သည့်အတိုင်း သူနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးတိုင်းကျော်တို့ စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရုံမက ဓာတ်ပုံဆရာ အသံဖမ်းဆရာတို့ကပါကြိုက်၍ ထောက်ခံသူတို့မှ ရွေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားလေသည်။

သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကား သူ့ပဲ့ထုတ်တင်မည့် မင်းသမီးသည် ဇာတ်ကားတကားတည်းနှင့် ပရိသတ်ကြိုက်ပြီးနာမည်ကြီးသွားစေရန်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းသမီးသစ်သည် ဇာတ်ပုံဆရာအကြိုက် အင်္ဂါရုပ်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိရမည်။ ထို့ပြင် အသံဖမ်းဆရာအကြိုက် ယောကျ်ားများစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်အောင် ညှို့ ဇာတ်ပါသည့် အသံမျိုးရှိရမည်ဟုလည်း သတ်မှတ်ထားလေသည်။

ယင်းနည်းဖြင့် သုံးရက်တိုင်တိုင် ဆက်တိုက်ရွေးချယ် စိစစ်ကြရာတွင် စိတ်ကြိုက်မင်းသမီးမရသေးဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ နောက်ထပ်စမ်းကြည့်စရာ မင်းသမီးလောင်းကလည်း နှစ်ယောက်မျှသာ ကျန်တော့သည်။

မျိုးဇင်သာမက ဇာတ်ပုံဆရာ၊ အသံဖမ်းဆရာတို့ကပါ စိတ်တိုင်းမကျသဖြင့် စမ်းသပ်ရာတွင် အနား၌ရှိနေသူ ကိုဇော်ဟိန်းနှင့်သက်သက်တို့ကလည်း မျိုးဇင်ကိုယ်စား စိတ်မောနေမိကြလေသည်။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် နောက်ဆုံးမိန်းကလေးအား စမ်းသပ်ရိုက်ကူးကြည့်ရန် ကင်မရာနှင့် အသံဖမ်းဇာတ်ခွက်များ ပြင်ဆင်နေခိုက် အသံသွင်း တိတ်ရီကော်ဒါစက်အနီးသို့ မျိုးဇင်လာကြည့်နေစဉ် အသံဖမ်းဆရာ ဦးတင်ညွန့်က...

“ဒီမယ်ဆရာ...အခုမိန်းကလေးတွေ တယောက်မှမစွဲဘူး၊ ဆရာတို့သဘောတော့ မပြောတတ်ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် အကြိုက်ပြောရရင် ဟောဟိုသရားညွှတ်သည် အမျိုးသမီးသသံက ဆရာလိုချင်တဲ့ အတိုင်း သိပ်ကောင်းတာဘဲဆရာ...”

ဟုခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်ရာ မျိုးဇင်မှာ အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

အသံဖမ်းဆရာ ဦးတင်ညွန့် ညွန့်ပြုလိုက်သူကတော့ ဇော်ဟိန်းနှင့်အတူစကားထိုင်ပြောနေသော သက်သက်ပင်ဖြစ်နေလေသည်။

သည်တော့မှ မျိုးဇင်လည်း သက်သက်အား ပြန်၍သေချာစွာ ကြည့်မိလေသည်။

ထိုအခိုက် ဦးတင်ညွန့်က အကြံတောင်း၍ ဓါတ်ပုံဆရာ ဆိုသောကြည့်ကပါ အနားကပ်လာပြီး...

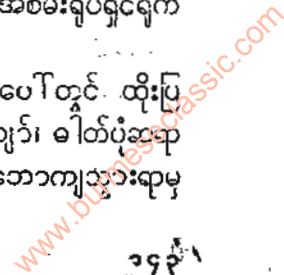
“အသံတော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်သူး၊ ဓါတ်ပုံကင်မရာမျက်စိနဲ့ ဆိုရင် အဲဒီအမျိုးသမီးက မျက်နှာပေါက်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ရော ဖတ်စစ်ကလပ်ဘဲ။ ကင်မရာဘယ်လိုချိန်ရိုက်ရိုက်၊ သကယ်လှမဲ့ မိန်းမမျိုးပါဘဲဆရာ...”

ဟုဝင်ထောက်ခံပြန်လေသည်။ စိတ်မြန်လက်မြန် လူတယောက်ပီပီ မျိုးဇင်သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေရာ သက်သက်က...

“အို...ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ရယ်စရာဖြစ်နေခါအားမယ်...”

ဟုငြင်းနေသည့်ကြားမှ မျိုးဇင်က ဇွတ်အတင်းပင် သက်သက်အား မိတ်ကပ်အလှပြင်စေပြီး ‘စကရင်းတက်စီ’ အစမ်းရုပ်ရှင်ရိုက်သွားလိုက်လေသည်။

ဖလင်ကို ပေါ့တော်ကော်ပီကူး၍ ပိတ်ကားပေါ်တွင် ထိုးပြုကြည့်လိုက်သောအခါ ဒါရိုက်တာ ဦးတိုင်းကျော်၊ ဓါတ်ပုံဆရာနှင့် အသံဖမ်းဆရာတို့က အထူးပင် ကျေနပ် သဘောကျသွားရာမှ



သက်သက်လည်း သူမလုံးဝစိတ်ကူးထဲ မထည့်ခဲ့သော ရုပ်ရှင် မင်းသမီးဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

ဇင်ရုပ်ရှင်၏ ပွဲဦးထွက် “သေနတ်သမားနှင့်လှပျိုဖြူ” ဇာတ်ကားတွင် နာမည်ကျော် မင်းသားကြီးဇော်ဟိန်းနှင့်တူ၍ ပါဝင်မည့် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအသစ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ထူးခြားသော အစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း၊ မြန်မာရုပ်ရှင် လောကတွင် သူများနှင့်မတူ တမူထူးခြားကာ နာမည်ကြီးရဦးမည့် မင်းသမီးကောင်းတဦး ပေါ်ထွက်လာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း စသဖြင့် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ ရုပ်ရှင်စာစောင် အသီးသီးက အကြီးအကျယ် ကြိုတင်ရေးသားကြအောင်လည်း ပိုင်ရှင်သူဌေးဦးမျိုးဇင်က ကြံဆောင် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။

သက်သက်အား နာမည်က ရိုးသည်ဆိုကာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နာမည်နှင့်တူအောင်ဆိုပြီး ပျိုးဇင်ကပင် “မေသက်ဝင်း” ဟူ၍ အမည်သစ်ပေးခဲ့လေသည်။

“သေနတ်သမားနှင့်လှပျိုဖြူ” ဇာတ်ကား ရုံတင် ပြသော အခါ၌ကား တကယ်ပင် ပရိသတ် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကာ လျက် မကြုံဘူးအောင် ဝင်ငွေရောင်းသည့် ကားတကား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဇာတ်လမ်းဇာတ်အိမ်ခိုင်မာသလောက် ဒါရိုက်တာ ဦးတိုင်ကျော်၏ သရုပ်ဖော်တင်ပြနည်း၊ ဟန်ကောင်းခြင်း၊ မင်းသားဇော်ဟိန်း၏ သရုပ်ဆောင်ပုံနှင့် အသက်ဆံဖျား စွန့်စားခန့်များက ပီယိုကောင်းမွန်လှခြင်းတို့အပြင် မင်းသမီး “မေသက်ဝင်း” ၏ သရုပ်ဆောင်မှုနှင့် ယောက်ျားတို့စိတ်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်မှု

တို့က “သေနတ်သမားနှင့်လှပျိုဖြူ” ဇာတ်ကားကို အထူးစွဲမက်စေလေသည်။

မေသက်ဝင်း၏ ကိုယ်ကာယအလှနှင့် ညှို့ ဓါတ် အစွမ်းကို ပီတိကားပေါ်တွင် ဆင်ဆာက မဖြတ်ရုံတမယ် ခပ်ကြမ်းကြမ်းအသုံးချ ဖော်ပြခဲ့ခြင်းကတော့ ဇာတ်ကား ထုတ်လုပ်သူ “ပရိဂျူဆာ” ဦးမျိုးဇင်၏ အကြံပေးစီစဉ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤသို့လျှင် သက်သက်သည် ဆံပင်ကောက်ဆိုင် အလုပ်သမားဘဝမှ သူဌေးဦးဘဇင်ကတော် ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် မုဆိုးမကလေး တယောက်အဖြစ် နေခဲ့ရင်းက “မေသက်ဝင်း” အမည်ဖြင့် နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတယောက် ဖြစ်လာခဲ့ရပေသည်။



အပိုင်း (၃)

(၁)

အတိတ်မှအရိပ်တို့သည်ကား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား တကားကဲ့
သင် ရှိလှပေသည်။

အတိတ်ကိုပြန်တွေးလိုက်တိုင်း မေသက်ဝင်း၏ စိတ်ထဲ၌ ပြင်း
ပြင်းသောလှုပ်ရှားမှုများ ခံစားရတတ်သဖြင့် အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်
အားလုံးကို ကုန်စင်အောင်မတွေးဘဲ သူဌေးသား မျိုးဇင်နှင့်
မေတ္တေခဲချိန်မှ ရုပ်ရှင်လောကသို့ မင်းသမီးအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့ရပုံ
အထိသာ ပြန်လည်တွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့ မျိုးဇင်နှင့် စတင်မတွေ့ဆုံမီက သူမ၏ဘဝဖြစ်
ပုံမှာလည်း အပြစ်အပျက်မျိုးစုံဖြင့် ခရီးကြမ်းကြီးကို နှင်ခဲ့ရ
သော်ဖြစ်ရာ ယခုလို လက်ဖျား ငွေသီးနေသော ထိပ်တန်းရုပ်ရှင်
မင်းသမီးတယောက်ဘဝသို့ ရောက်မှတော့ အတိတ်ကိုပြန်ပြောင်း
အားကြည့်စရာ မကောင်းတော့ပေ။

ကိုမျိုးဇင်၏ အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းမှု၊ ကိုဇော်ဟိန်း၏
အားပေးမှု၊ ဒါရိုက်တာ ဦးသာမြတ်၏ ကူညီ သင်ပြမှုတို့ဖြင့်
“သေနတ်သမားနှင့်လှပျိုပြုံး” ဇာတ်ကားတွင် ခေါင်းဆောင်

မင်းသမီးအဖြစ် ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရပြီးနောက် “မေသက်ဝင်း” ဟူသော အမည်သည် လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားတွင် ရေပန်းစားလောက်အောင် ကျော်စော ထင်ရှားကာ ရုပ်ရှင် လောကမှ ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်သူများ၊ ဒါရိုက်တာများက သူ့မှ အား မင်းသမီးအဖြစ် အပြိုင်အဆိုင် အလှူအယက် ငှားရမ်းလာကြသော အခြေအနေသို့ လျင်မြန်စွာ နောက်ခဲ့လေသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာမှ သိက္ခမ်း ခင်မင်လာသူ ထဲတွင် ဦးဘအေးအမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ တဦးလည်း အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးဘအေးမှာ ရုပ်ရှင်နယ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်ခဲ့သူ ဒါရိုက်တာတဦးလည်းဖြစ်ရာ နောက်ပိုင်း ကိုယ်ပိုင် ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတခု တည်ထောင် လုပ်ကိုင်ရင်း တဖက်ကလည်း အခြားကုမ္ပဏီများ အတွက် ဒါရိုက်တာ အဖြစ် ကားရိုက်ပေးခြင်း၊ ဇာတ်ကားများ တာဝန်ခံထုတ်လုပ်သူ “ပရိဂျူဆာ” အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း တို့ကိုလည်း ပြုလုပ်နေသူ ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်နယ်တွင် ဝါအရင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဦး အဖြစ်လည်း အတော်ကြာခဲ့လျက် ကုမ္ပဏီများ၊ ထုတ်လုပ်သူများ အား အကြံဉာဏ်ပေးနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ရှိလေသည်။

အထူးသဖြင့် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီအသစ်များက ဒါရိုက်တာ၊ မင်းသမီး၊ မင်းသားများ ငှားရမ်းရာတွင် ဦးဘအေးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး အကူအညီ ရယူတတ်ကြပေသည်။

ဇင် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် မျိုးဇင်နှင့်လည်း ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ ဦးဘအေးသည် မကြာမီ မေသက်ဝင်းနှင့်ပါ သိက္ခမ်းခင်မင်လာရာ သူ့၏ ကူညီ စေ့စပ်ပေးမှုဖြင့် ဇာတ်ကား

အောင်းဘေ လက်ခံရိုက်ကူးခဲ့ရရုံမက သရုပ်ဆောင်ခ၊ ငွေ အနေလည်း မြန်မာရုပ်ရှင်သမိုင်းတွင် ကြေးအများဆုံးရသည်အထိ ဆွင့်အရေး တိုးတက်လာခဲ့ပေသည်။

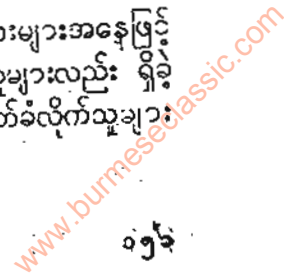
ဦးဘအေး၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် မေသက်ဝင်း ပါဝင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် “လှဘမျက်နှာ” ဇာတ်ကားဆိုလျှင် အလွန် ခိုင်ငွေကောင်းသော ရုပ်ရှင်ကားတကားဖြစ်ခဲ့ပြီး မေသက်ဝင်းလည်း ဆထက်ထံပိုး တိုး၍ နာမည်ကြီးခဲ့လေသည်။

ဦးဘအေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်းနှီးသူများ ရုပ်ကွက်မှ ကြားရသော သတင်းတခုကတော့ သူသည် အလုပ်ကျွမ်းကျင်ပြီး ကြံရည် နှံ့ရည်ကောင်းသော်လည်း မိန်းမနှင့်ပတ်သက်၍ ရှုပ်ပွေ့တတ်သည်ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ရှုပ်ပွေ့သည်ဆိုရာ၌ လူငယ်များလို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောင်သူကျ “ပွေ” ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ မင်းသမီးများ၊ “ဆိုက်ပတ်” ဟု အရံဇာတ်ဆောင် မိန်းကလေးများကို တနည်းနည်းဖြင့် ကော့အညီပေး၍ အယုံသွင်းပြီးမှ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့အောင် နှိတ်ရင်း “ကျေးဇူးဆပ်” ခိုင်းသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဦးဘအေး ကျေးဇူးဆပ်ခိုင်းသည့်နည်းကတော့ မိန်းကလေး စသော ကိုယ်နှင့်ဆပ်ရပြီး အဖိုးကြီးက “လူသားစား” လိုက်သည့် နည်းပင် ဖြစ်လေသည်။

များသောအားဖြင့် ကာယကံရှင် မိန်းကလေးများအနေဖြင့် သဘောတူသည်လည်း ရှိသလို၊ သဘောမတူသူများလည်း ရှိခဲ့သည်။ သို့သော် အခြေအနေလူသိမည်စိုး၍ ကျိတ်ခံလိုက်သူများလည်း ရှိခဲ့ပေသည်။



ရုပ်ရှင်လောကမှ လူများအနေနှင့် ဦးဘအေး၏ “လူသား စားညာဉ်” အကြောင်း သိကြသော်လည်း လက်တွေ့အားဖြင့် မိန်းကလေးများဘက်က ဆူလား ပူလားနှင့် ပြဿနာပေါ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် အသာ သေချင်ယောင် ဆောင်နေခဲ့ကြလေသည်။

မေသက်ဝင်းနှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးပြီးနောက် ဇာတ်ကားရိုက်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အကူအညီများပေးခဲ့ခြင်း၊ နာမည်ကြီးသည့် ထက်ကြီးအောင် ဝါဒဖြန့် “ပို့” ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သူ ဦးဘအေးသည် ရံဖန်ရံခါ “စားချင် ဝါးချင်” သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်အား ကြည့်တတ်ကြောင်း မေသက်ဝင်း ကိုယ်တိုင်က ရိပ်မိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခုအချိန်အထိကိုယ်စလက်ရောက် “ကျေးဇူးဆပ်” ခိုင်းခြင်း မရှိသေးသဖြင့် မေသက်ဝင်းကလည်း ကောင်းမွန်စွာပင် ဆက်ဆံနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မေသက်ဝင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကား သာမန် မိန်းကလေးများကဲ့သို့မဟုတ်။ မွင့်လင်းရဲတင်းသော သတ္တိ နှစ်ကပင်ရှိခဲ့သဖြင့် ပြောစရာရှိလျှင် တွင်းတွင်းပြော၊ လုပ်ချင်တာရှိလျှင်လည်း မှာသူ့ မျှဂရုစိုက်ဘဲ ပြောင်လှင်တတ်သော ဝါသနာ ရှိပေသည်။

သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သာ နှင့်ကိုယ်ဖြစ်သော ပုထုဇဉ်လူသားဘဝ ဝမ်းမ ဆက်ဆံရေးဆိုင်ရာ လိင်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်တက်ကြွ မှတ်သိပ်လာသည့်အခါတွင် ယောက်ျားများက မိမိတို့အာသာပြေရုံ တဖက်သတ် ရာဂစိတ် ပြေငြိမ်းအောင် ကြံခြင်းသည် တေရားဟုယူဆလေသည်။ ဇာင်းကိစ္စတွင် ယောက်ျားတေအာသာပြေအောင်လုပ်သလို မိန်းမအနေနှင့်လည်း အလိုရမက်ပြည့်ဝအောင်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟုလည်းယုံကြည်ထားလေသည်။

ထိုကြောင့် ဦးဘအေးကြီးနှင့် ဘာမျှ မဖြစ်သေးချိန်တွင် ဦးဘအေး၏တူဆန်နီအား သူမကိုယ်တိုင်က တပ်မက်မိသဖြင့် အတင်းအဓမ္မ မိန်းမက စတင်၍ ရာဂစိတ်ပြေအောင် ဇာတ် “ချစ်” “ခွဲခြင်း” ဖြစ်ပေသည်။

မျိုးဇင်နှင့်ပတ်သက်၍ သူမ၏ သဘောထားကတော့ တမျိုးဖြစ်နေပေသည်။ ဦးဘဇင် ကွယ်လွန်သည့်နေ့နံနက်က မျိုးဇင်နှင့် လွန်လွန်ကျူးကျူး “ဖြစ်” ခဲ့ပြီးနောက် သူမသည် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့မိသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်း ကိုယ်ဝန်မရှိကြောင်း သိရသောအခါ၌မူ မျိုးဇင်အား ဖို-မဆက်ဆံရေးစိတ်(ဝါ) လိင်စိတ် ဓါတ်ဖြင့် တဖက်ခြင်း မရှိသလို ဖြစ်ခဲ့ပြန်သည်။

ရုပ်ရှင် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မျိုးဇင်နှင့်အတူ ပြန်တွဲမိကြသောအခါ၌လည်း မေသက်ဝင်းက ရိုးရိုးတန်းတန်းပင် ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

တခါတခါတော့လည်း မေသက်ဝင်းသည် လောက၌ အချစ်ဟူသည် ရှိမရှိ ဆန်းစစ်တွေးကြည့်မိလေသည်။ ဝတ္တုစာအုပ်များ ထဲပါသော ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ အသံထဲအူထဲလိုက်လိုက်လဲလဲ ချစ်ပါသည်ဟု သစ္စာတိုင်ကြသလို ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းသာဖြစ်၍ လက်တွေ့အားဖြင့် တကယ် ရှိပါ၏လောဟု သံသယဖြစ်မိလေသည်။

အကယ်၍ ရှိသည်ထားဦး။ သူမ အနေနှင့် တကယ် အချစ်ကို မတွေ့ဘူး သေးပေ။ ဇီဝဗေဒသဘော လိုအပ်ချက်အဖြစ် ဖိနှင့် မှ ရာဂစိတ်ဖြင့် တပ်မက်ခြင်းမျိုးသာ သိခဲ့ပေသည်။

ထိုကြောင့် လောက၌ သွေးသားမတော်စပ်သည့် ဇောကျွန်း
နှင့် မိန်းမ တဏှာရာဂကင်းသော အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဖြင့် ချစ်
ကြသည် ဆိုခြင်းကို မေသက်ဝင်းအနေဖြင့် လက်ခံယုံကြည်ခြင်း
မရှိသေးချေ။

“မိုးနတ်ဒေဝီ” ဇာတ်ကားရိုက်ကူးစဉ်က ခါရိုက်ဘာ ဦးတင်
ထူးက ညွှန်သည်များအား ပြောပြသလို...

“မင်းသမီးထဲမှာတော့ ရှားပါတယ်ဗျာ...”

ဟု ဆိုခြင်းမှာ တကယ် မှန်ကန်သော ယူဆချက် တရပ် ဖြစ်
လေသည်။

ဟန် အမူအရာ သရုပ် ဆောင်ရာတွင်သာမဟုတ်၊ အတွေးအ
ခေါ် အယူအဆဘက်တွင်လည်း သူလိုမင်းသမီးမျိုး တကယ်ရှာမှ
ရှားသည်ဟု ဆိုလောက်ပါသည်။



လဗိမာန် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးထုတ်ခိုင်၏ မိတ်ဆွေတဦး
ဖြစ်သူ နိုင်လွန်စက်သူဌေး ဦးကျင်သောင်းကား တစ်ခုကပြား
စီးပွားရေးသမားအစစ် တဦးပင်ဖြစ်လေသည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးခေတ် အရင်းရှင် စီးပွားရေးစနစ် အတွက်
အထိပ်ရောက်နေချိန်တွင် သူသည်လည်း အကြီးအကျယ်တိုးတက်
ကြီးပွားကာ အချမ်းသာဆုံး ကုန်သည်ကြီးတဦး ဖြစ်လာခဲ့ပေ
သည်။

ငွေကြေးချမ်းသာသူတို့ သဘာဝအတိုင်း လောကီစည်းစိမ်ကို
သူများထက်ပို စံစားလိုသဖြင့် မယားငယ်နှစ်ယောက် အိမ်ထဲလှီး

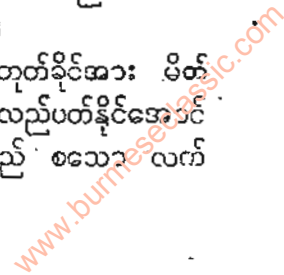
စီဖြင့် ထားရုံမက ပြင်ဘက်တွင်လည်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူ မိန်းက
လေးများအား ငွေဖြင့်ပေါက်၍ ဖျက်ဆီးခဲ့ပါသေးသည်။ အငြိမ့်
မင်းသမီး၊ ပြဇာတ်မင်းသမီးများ၊ အဆိုတော်များ၊ မယ်ဘွဲ့ရအလှ
မယ်များနှင့် ရုပ်ရှင်ထဲမှ အရံဇာတ်ဆောင် “ဆိုက်ပတ်” မင်းသမီး
အချို့ကိုလည်း ဦးကျင်သောင်းက “စား” ဘူး ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေ
သည်။

ကိလေသာ ကာမဂုဏ် အာရုံ ခံစားခြင်းမည့်သည် သောက
လေ သောက်လေ ငတ်မပြေဟု ဆိုသည့်အတိုင်း ဦးကျင်သောင်း
အဖို့ ဝ, သည် မရှိ။ ထပ်ခါထပ်ခါ “စား” ချင်နေလေရာ ယခု
လည်း သူ့စိတ်ထဲ ချဉ်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံက “မိုးနတ်ဒေဝီ”
ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးစဉ်က မြင်ခဲ့ရသူ နာမည်ကျော် မင်းသမီး
မေသက်ဝင်းအား “စား” ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် မေသက်ဝင်းက လေးသိန်းကျော်တန် တိုက်အိမ်
နှင့် “ကာမင်ဂေဟာ” မော်တော်ကားပိုင်ရှင်ဖြစ်၍ အခြားဆင်း
ရဲနွမ်းပါးသူ မိန်းကလေးများ ကဲ့သို့ ငွေဖြင့်ပေါက် ချဉ်းကပ်
နည်းမျိုးဖြင့် ရနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းကိုလည်း တွေးမိလေသည်။

သို့ဖြစ်လင့်ကစား လူကြံ့လျှင် ခံနိုင်ရိုးလား ဟူသောစိတ်ဓာတ်
မျိုးရှိသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဦးကျင်သောင်းသည် မေသက်
ဝင်းအနီးသို့ ကပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားလေသည်။

ပထမဆုံးအဖြစ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးတုတ်ခိုင်အား မိတ်
ဆက်ခိုင်းပြီး မေသက်ဝင်းအိမ်သို့ ဝင်ထွက် လည်ပတ်နိုင်အောင်
ကြံ၍ နိုင်ငံခြားမှ အဖိုးတန် ဘရိုက်တလံချည် စသော လက်
ဆောင်များပေးလေသည်။



နောက်ပိုင်းတွင်လည်း မကြာခဏ ဟော်တယ်ဆိုင်မှ စားကောင်း သောက်ဖွယ်များ ဝယ်၍ မေသက်ဝင်းအိမ်သို့ သွားဖို့ တတ်လေသည်။

မေသက်ဝင်းကတော့ ဘယ်လိုသဘောထားမျိုး ရှိသည်မသိ။ ကောင်းမွန်စွာပင် လက်သင့်ခံခဲ့ရုံမက ဦးကျင်သောင်း ကိုလည်း အစဉ်သဖြင့် ဖော်ရွေရွှင်ပြုံးစွာ လက်ခံ စကားပြောလေ့ ရှိပေသည်။

ဦးကျင်သောင်းမှာ သူ့ဆင်သော ဇာတ်ကွက်အတိုင်း ဝင်နေပြီဟု ယူဆကာ ကျေနပ် သဘောကျနေလေသည်။

သို့နှင့်ပင် သုံးလမျှ ကြာသွားသောအခါ ဦးကျင်သောင်းက တည မေသက်ဝင်းထံ အလည်လာရင်း အထူး စပယ်ရှယ် လက်ဆောင်တခု ယူလာလေသည်။

လက်ဆောင်ကတော့ ကာလ တန်ဘိုးဖြင့် ငွေ ၂ သောင်းကျော်ခန့်တန်သည့် စိန်ဘယက်တခု ဖြစ်လေသည်။ စိန်ကလေးတော့က အလုံးသေးသော်လည်း နာမည်ကြီး တရုပ် ပန်းထိမ်တခု တွင် စပယ်ရှယ် အော်ဒါပေး၍ လုပ်ထားသောကြောင့် လက်ဆုအလွန်နုသလောက် လှပ ကျက်သရေရှိလှပေသည်။

ဘယက်ကို လှမ်းပေး၍ မေသက်ဝင်းက ဝမ်းမြောက်သဘော ကျဟန်ဖြင့် လက်ခံဆုလိုက်သောအခါ ဦးကျင်သောင်းမှာလည်း ပီတိဖြစ်ကာ ပြုံးဖြိုးဖြိုး ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်ကာလကိုပင် ချက်ကောင်းယူ၍ ဦးကျင်သောင်းသည် သူ ကြံစားသည့်အတိုင်း ထိုးစစ်ဆင်ရန် စကားစလှိုက်ပတော့သည်။

“ဒီ လက်ဆောင်ပေးတာဟာ စေတနာနဲ့ပေးတာပါ မသက်ရယ်... ကျေးဇူးတင်ဘို့သဲ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် အနေ ဆန္ဒပြင်းထန် နေတာကတော့ မသက်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်တာပါတဲ့...”

အမှန်တော့ ဦးကျင်သောင်းသည် မေသက်ဝင်း အပျိုစင်ဗဟုတ်မှန်းသိ၍ ဒဲ ဒိုးဖွင့်မပြောရုံတမယ် ဆွယ်စကား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

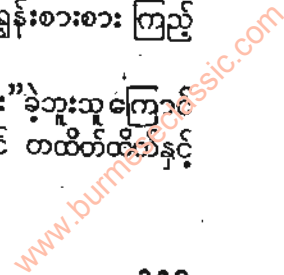
သူထင်သည့်အတိုင်း မေသက်ဝင်းကလည်း ဦးကျင်သောင်းသာကို ဆိုလိုကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ယခု ခုမဟုတ်၊ ဦးကျင်သောင်း သူမအိမ်သို့ မကြာခဏ ဝင်ထွက် သွားလာနေစဉ်က တနေ့ ဒီလိုစကားမျိုး လာတော့မည်ဟု ကြိုတင်သိသားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

“ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုချည့်ပါဘဲ။ သက်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်ပြီး သက်နဲ့ အတူ အိပ်ဖို့လောက်သာ စိတ်ကူး နေကြတာ သဲ...”

ဟု တခါက သူမကိုယ်တိုင် ဇော်ဟိန်းအား ခပ်ဘွင်းဘွင်း ပြောခဲ့ဘူးသည့်အတိုင်း ယခု “အိပ်” ချင်သူ ဂေဇာန်ကြီး တယောက်နဲ့ တွေ့နေရပေပြီ။

မေသက်ဝင်းသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ မျက်နှာထား ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ဦ ကျင်သောင်းအား ရှန်းရှန်းစားစား ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ “စား” ခဲ့ဘူးသူကြောင့် ဒါးကြီး ဦးကျင်သောင်း ကတော့ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ဒီလိုက်နေလေသည်။



သူ့ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို မေသက်ဝင်းက မရိပ်မိစရာ မရှိ သို့သော် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးနေပုံက အစဉ်းစားရခက်အောင် ပြင် နေပေသည်။

ယင်းသို့ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မေသက် ဝင်း၏ ရုတ်တရက် အပြုအမူကြောင့် ဦးကျင်သောင်းမှာ အကြီး အကျယ် အံ့အားသင့်သွား မိပါတော့သည်။

“အော...ဦးကျင်သောင်းက သက်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ တွေ့ချင် တယ် ဆိုပါတော့၊ တွေ့ရပါတယ်ရှင်...ဘာခက်တာလိုက်လို့... လာပါ...အခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ပါ...”

ပြောပြောဆိုဆို မေသက်ဝင်း ကိုယ်တိုင်က ရဲတင်းစွာ ဦးကျင်သောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ အတင်းခေါ်သွား ပါတော့သည်။

အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးမှ သူမသည် ဦးကျင် သောင်း ရှေ့တည့်တည့်မှ ရပ်၍ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေ လိုက်သေးသည်။

“သေသေ ချာချာ ကြည့်စမ်းပါအုံး ဦးကျင်သောင်းရဲ့ သက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးက လှရဲ့လားလို့...”

“ဟာ...လှပါတယ်ဗျာ...သိပ်ပြီး လှတာဘဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မတွေ့ဘူးပါဘူး...”

လူသားစား ဘီလူးစိတ် ဝင်နေသူ ဦးကျင်သောင်းက အား မလိုအားမရနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီလိုဆိုရင်ကော ပိုပြီး မလှဘူးလားရှင်...”

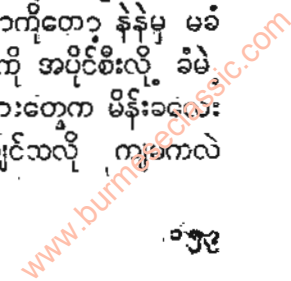
ဟု ပြောပြောဆိုဆို မေသက်ဝင်းသည် ဝတ်ထားသော ထိမိ ကို ကွင်းလုံးကျွတ် ပုံနေအောင် ချွတ်ချလိုက်သည်။ ထိုနောက်

ဝတ်ထားသော ကရီ ဂျော်ဂျက် အင်္ကျီကို မချွတ်ဘဲ လက် နှင့် အတင်း ဆွဲဆုတ်ချလိုက်သည်။ တဖန် ဇာဘော်လီအင်္ကျီ ကို ကြယ်သီးမဖြုတ်ဘဲ အတင်း ဆွဲဖြုတ်ရာ နိုင်လွန်ကြယ်သီး ကလေးတွေ တလုံးစီပြုတ်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားချိန်၌ သူမ၏ (မယ်ရွေးပွဲများ၌ တိုင်းထွာနည်းအရ) ၃၀-လက်မ ပမာဏ ချီသော ရင်သားအစုံသည် အချုပ်အထိန်းမရှိ လွတ်လွတ် လပ် လပ်ကြီး ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

ကြီးထွားသလောက် လှပ အချိုးကျသော ရင်သား အစုံနှင့် တကွ ပေါင်တံကြီးများ အပါအဝင် ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းရှိ တပ်မှက်ချင့်စဘွယ် အလှမျိုးစုံကို မြင်ရသည်တွင် ဦးကျင်သောင်း မှာ အသက်ရှူရန်ပင် မဝတော့သလို စိတ်တွေ ဖောက်ပြန်တက် ကြလာလေသည်။

ထိုင်ရမလို့ ထဲရမလို့ ရှေ့တိုးပြီး တအား ပြေးဖက် လိုက်ရ မလိုနှင့် ဦးကျင်သောင်းကြီး အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေစဉ် မေသက်ဝင်းက တည်ငြိမ် အေးဆေးသော အသံဖြင့် စကားကို တလုံးချင်း ပြောလေသည်။

“ဒီမယ် ဦးကျင်သောင်း...ကျမကို ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးအောက် မေ့လို့လဲ၊ ကျမကိုယ်ကျမ အဖိုးတန် အပျိုစင် ကညာစစ်ရယ် လို့လဲ မဆိုလိုပါဘူး။ ကျမဟာ ယောက်ျား တယောက်မကတွေ့ ဘူးခဲပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာယောက်ျားတွေက တဖက် သတ် အာသာပြေရုံ ပျော်ပါးဘို့ ကြံတာကိုတော့ နဲ့နဲ့မှ မခံ ချင်ဘူး။ လက်ဆောင် ပဏာပေးပြီး လူ့ကို အပိုင်စီးလို့ ခံမဲ့ အစားမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေက မိန်းခင်း တွေ တယောက်ပြီး တယောက် စားချင်သလို ကျမကလဲ



ယောက်ျားနဲ့ ပျော်ပါးပြီး ရာဂစိတ်ဖြေချင်ပါတယ်။ တခုတော့ ရှိတယ်။ ကျမကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားကို လိုလား တပ်မက်ဖို့ လိုတယ်။ ဦးကျင်သောင်း ကြံပုံ ကြံနည်းက ရိုးလှပါတယ်ရှင်၊ ခေတ်မမှီတော့ဘူး။ ကျမ သဘောကျရင်တော့ ယောက်ျားက စမနေရပါဘူး။ ကျမ ကိုယ်တိုင်က အတင်းအဓမ္မလိုက်ပြီး လုပ်ခိုင်းမှာပါ။ ဒါဟာ ကျမရဲ့ သဘောထားကို ရှင်းရှင်း ပြောတာ ဘဲ။ အခုရှင်ကိုတော့ ကျမ လုံးဝ သဘောမကျဘူး။ အခု ရှင်က ရိုးတီးထူးတားလုပ်ရင် ကျမကို အတင်း အဝတ်အစား ဆွဲချုတ်ပြီး မဒိမ်းကျင့်ဘို့ ကြံပါတယ်လို့ အော်လိုက်မယ်၊ ရဲကိုလဲ တိုင်မယ်၊ ဘဲနဲ့လဲ မဒိမ်းမှုနဲ့ အဖမ်းခံချင်ရဲ့လား။ ဟောဒီက ကျမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရှင်ကျေနပ်အောင် ကြည်ရပြီ မဟုတ်လား။ ရှင်လက်ဆောင်ပေးတဲ့ ဘယက်ကိုတော့ ယူထား လိုက် မယ်။ အဲဒါ ရှင်ဟာရှင် တဏှာရှူးလို့ ကုန်ကျတဲ့ အသုံးစရိတ်ဘဲလို့ စာရင်း မှတ်လိုက်ပေတော့။ ကဲ.....ရှင်အခု ချက်ချင်း အိမ်က ထွက်သွားစမ်း.....”

စကားဆုံးခါနီးတွင် မေသက်ဝင်းသည် မျက်နှာထားရော အသံပါ ခက်ထန်လာကာ နောက်ဆုံး ဦးကျင်သောင်း ပါးပြင်ကို ညာဘက် လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းကနဲ တအားလှ ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဦးကျင်သောင်းကား အသား ဖြူဖြူတွင် သွေးဆောင် လျှမ်းလာအောင် နီမြန်းသွားသော ပါးပြင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်ချင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အူရား ဖါးရား တကြီးထဲ လစ်ပြေး သွားရှာပါတော့သတည်း။

* * *

(၂)

လက်ခံထားသော ဇာတ်ထုပ်တွေက များသဖြင့် ရက်သတ္တ တပတ်တွင် တရက်မှ မနားရအောင် နေ့စဉ် ရက်ထက် ကားရိုက် နေရသောကြောင့် မေသက်ဝင်းမှာ အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားနေပြီး အခြားကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်းတွေ တွေးတောချိန်မရ နိုင်အောင်ပင် ရှိနေလေသည်။

ထို့ပြင် ယခုအခါ ခေတ်စားနေသော အနုပညာအသင်း၊ ရုပ်ကွက် စာဖတ်အသင်း စသော အသင်းအဖွဲ့များ၌ ရုပ်ရှင် အတွေ့အကြောင်း ဟောပြောရန် အတင်းလာ ချောဆွဲ၍ သွားရောက် စကားပြောရခြင်း၊ ရုပ်ရှင်နှင့် ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်နှင့် စာပေ ဆိုင်ရာ စကားရည် လှပွဲများ၌ နာမည်ကြီး မင်းသမီး တယောက် အဖြစ် မကြာခဏ ထည့်သွင်း ပြောခိုင်းကြသဖြင့် မငြင်းသာဘဲ သွားရောက် စကားပြောရခြင်း စသော အပို အလုပ်တွေကိုပါ လက်ခံ လုပ်ပေးနေရပါသေးသည်။

စင်စစ် မေသက်ဝင်းမှာ သည်လို အပိုအလုပ်တွေ မလုပ်ချင် သော်လည်း “နာမည်ကျော် မင်းသမီးမို့ မာန ကြီးတယ်၊

www.burmeseclassic.com

အိုက်တင်ခံတယ်”ဟု အပြောမခံရလေအောင် လိုက်လျော လက် ခံရခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်သော်လည်း လူမှုရေး ကိစ္စများတွင် စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ပါတယ်ဟု ချီးမွမ်းခံရအောင် လည်း တဖက်က မီးဘေး- လေဘေး- ရေဘေး- ဒုက္ခသည်များ ရံပုံငွေ၊ အားကစား ရံပုံငွေများသို့လည်း မေသက်ဝင်းက ရက် ရက် ရောရော သူများထက် ပို၍ ထည့်ဝင် လှူဒါန်းလေ့ ရှိလေ သည်။

သို့နှင့်ပင် မေသက်ဝင်းသည် ရုပ်ရှင်လောက၌ သူမတူအောင် နှာမည်ကြီးသည့် ထိပ်တန်း မင်းသမီးတယောက်အဖြစ် ရပ်တည် နိုင်ခဲ့ပေသည်။

တခုရှိသည်ကား မူလက ရုပ်ရှင် မင်းသမီးလုပ်ရန် ရည်ရွယ် ချက် မရှိခဲ့လင့် ကစား ကိုမျိုးဇင်၏ အတင်း တွန်းမှုကြောင့် ရုပ်ရှင်နယ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် အလုပ်ထဲ တကယ် အာရုံ စိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဇွဲသတ္တိ ရှိခဲ့ပေသည်။ ပါဝင် သရုပ် ဆောင်ရမည့် အခန်းများကိုလည်း တကယ် သဘာဝကျပြီး အပိုင်နိုင်ဆုံး ဖြစ်အောင် အထူး ကြိုးစား၍ သရုပ်ဆောင်လေ့ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဒါရိုက်တာ တိုင်းက မေသက်ဝင်း နှင့် အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်တိုင်းကျသည်ဟု ဆိုကြလေသည်။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နှင့် ဇာတ်ကား ထုတ်လုပ်သူများကလည်း သူမ ပါဝင် သရုပ်ဆောင်သော ဇာတ်ကားတိုင်း လူကြိုက်များပြီး ဝင်ငွေကောင်းသောကြောင့် ‘သရုပ်ဆောင်ခ ကြေးကြီး ပေးရ ပေမဲ့ ပေးရကျိုးနပ်သည်။ မေသက်ဝင်း အိုက်တင် လုပ်တာ

တခန်းထဲနဲ့ ငွေပေးရတာ တန်သည်”ဟု သဘောကျစွာ ပြော ဆိုလေ့ ရှိကြပေသည်။

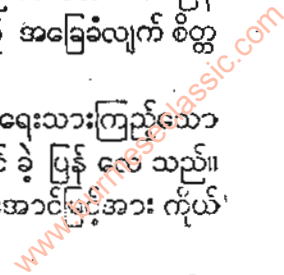
အချိန်ကာလ ၂-နှစ်အတွင်း မေသက်ဝင်းသည် ဇာတ် ကားပေါင်း အတော်များများ ရိုက်ကူးခဲ့ရလေရာ ရုပ်ရှင်နယ်မှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ ထုတ်လုပ်သူ၊ ဒါရိုက်တာ ပေါင်းစုံနှင့်လည်း တွေ့ ဆုံ သိကျွမ်းခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် သူမနှင့် အကြောင်း မတိုက်ဆိုင်သဖြင့် ဇာတ်ကား အတူ မရိုက်ဘူးသူ၊ မတွေ့ဘူးသေးသူ ဒါရိုက်တာတိုင်း ရှိနေလေ သည်။

ထိုသူကား တက္ကသိုလ်ကထိက အလုပ်မှ ထွက်၍ ရုပ်ရှင် နယ်သို့ ဝင်ရောက်လာသော ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင့် ဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်မြင့် ဆိုသော်လည်း အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ် ကျော်မျှသာ ရှိသေးသော လူငယ် တဦးပင် ဖြစ်၏။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် စိတ္တဗေဒ ဌာနတွင် ကထိက အဖြစ် သင်ကြား ပို့ချ နေစဉ်ကပင် ရုပ်ရှင် အနုပညာကို အလွန် ဝါသနာပါ ခဲ့ရာမှ ပထမ ဆုံး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်း တပုဒ် ရေးသားခဲ့သောအခါ ရုပ်ရှင် ကုမ္ပဏီတခုက လက်ခံ ဇာတ်ကား ရိုက်သဖြင့် စုံခွဲဘူးလေသည်။ သူ၏ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း လူကောင်း တဦးက စိတ်ဖောက်ပြန် ကာ ဆုဇာတ်ဖြစ်မှုတွေ ကျူးလွန်တတ်ပုံကို အခြေခံလျက် စိတ္တ ဗေဒ ဆန်ဆန် ဇာတ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် နောက်ထပ် ဇာတ်ညွှန်းတပုဒ် ရေးသားကြည့်သော အခါလည်း ဦးအောင်မြင့်မှာ အောင်မြင် ခဲ့ ပြန် လေ သည်။ ဤတွင် ရုပ်ရှင်နယ်မှ မိတ်ဆွေများက ဦးအောင်မြင့်အား ကိုယ်



တိုင် ဇာတ်ညွှန်းရေးပြီး ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာ လုပ်ရိုက်မိမ်းပါ
ဟု ဝိုင်းတိုက်တုန်း ကြသည်တွင် စွန့်စွန့်စားစားနှင့် အလုပ်မှ
ထွက်ပြီး ရုပ်ရှင်နယ်သို့ ခြေစုံပစ် ဝင်ခဲ့လေသည်။

အယူအဆ အတေးအခေါ် ကောင်းပြီး ဇာတ်ကား ရိုက်ရာ
တွင် သရုပ်ဖော် တင်ပြနည်းဟန်က တမျိုးတဘာသာ ထူးခြား
ဆန်းသစ် နေသောကြောင့်ဘဲလား မပြောတတ်၊ ဦးအောင်မြင့်
သည် ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ အဖြစ် ချက်ချင်း အောင်မြင်ကာ
နာမည်ကြီးလာခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် သူသည် ငွေရေး ကြေးရေး များများ ရရှိရေး
အတွက် လောဘမကြီး။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဇာတ်
ကောင်များရရှိမှသာ အများဆုံး တနှစ်လျှင် ဇာတ်ကားတကား
လောက်သာ ရိုက်ကူးလေ ရှိပေသည်။

ဦးအောင်မြင့်မှာ အိမ်ထောင်မရှိ၊ လူမျိုးကြီးဖြစ်လေရာ တကိုယ်
တည်းသမား တယောက်အနေဖြင့် ငွေများများစားစားမလိုဘဲ
တနှစ်တကား ရိုက်ကူး၍ရသော ဒါရိုက်တာခနှင့် ဝတ္ထုဇာတ်
ညွှန်းခ၊ ငွေများက ယခင် တက္ကသိုလ် ဆရာအဖြစ်ရသည့် လစာ
ငွေထက်ပင် ပိုနေသေးသဖြင့် သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ အခြား
ဒါရိုက်တာများလို ဇာတ်ကားတွေ အများကြီး လက်ခံရိုက်ကူး
ခြင်းမပြုခြင်းမှာ မှန်ကန်နေသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွေက လာဇာတိုင်း လက်မခံဘဲ ရိုက်ကူးရ
မည့် ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကို တောင်းယူဖတ်ကြည့်ပြီး ကြိုက်မှလက်ခံ
ခြင်း၊ ဇာတ်လမ်းကိုသဘောကျသည့်တိုင်အောင် ပါဝင် သရုပ်
ဆောင်မည့် ဇာတ်ကောင်အားလုံး (မင်းသမီး မင်းသားမှ နေ
စားဇာတ်ရံ ဆိုက်ပတ်များအထိ) သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးရမှသာ

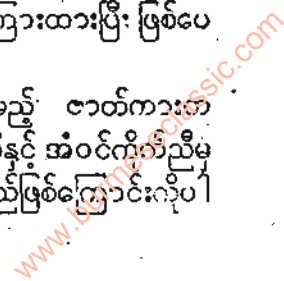
ရိုက်ကူးတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်လည်း ဇာတ်ကားအထွက် နည်းကာ
ဒါရိုက်တာဦးအောင်မြင့်၏ လက်ရာဆို၍ တနှစ် တကားပင်
နုနုမှန် ရိုက်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးအောင်မြင့်၏ ထူးချွန်သော ရုပ်ရှင်
ပညာစမ်း၊ ဆန်းသစ်သည့် သရုပ်ဖော်နည်းဟန်နှင့်ဇာတ်ကောင်
များကို တမျိုးတဖုံကိုင်တွယ်၍ သင်ပြ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းပုံတို့ကို
စား ရုပ်ရှင်လောကပညာသည်ပိုင်းက အထူး ချီးကျူးကြရပေ
သည်။ ဒါရိုက်တာဦးအောင်မြင့် ညွှန်ကြားရိုက်ကူးသည့် ဇာတ်
ကားတိုင်းလိုလို ပရိသတ်ကလည်း လက်ခံအားပေး ကြည့်ရှုကြ
လေသည်။

ထိပ်တန်းမင်းသမီးတယောက်အဖြစ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ ပေါင်းစုံ
ဒါရိုက်တာပေါင်းစုံနှင့် အကူတို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ မေသက်ဝင်း
သည် တကြိမ်တပါမျှ မဆုံးဘူးသေးသည့် ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်
မြင့်နှင့် ဇာတ်ကားတကားလောက် ရိုက်ကူးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်မိ
လေသည်။

ဦးအောင်မြင့်သည် ဒါရိုက်တာထဲတွင် အလွန်ဂျီးများသူဖြစ်
ကြောင်းနှင့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းနှင့် ကိုက်ညီ အံဝင်မည့် ဇာတ်
ကောင်များကို သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးရမှသာ ရိုက်ကူး တတ်
ကြောင်းကိုလည်း မေသက်ဝင်းက သတင်းကြားထားပြီး ဖြစ်ပေ
သည်။

ထိုကြောင့် ဦးအောင်မြင့်လက်ခံရိုက်ကူးမည့် ဇာတ်ကားတ
ကားမှ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာက မိမိနှင့် အံဝင်ကိုက်ညီမ
သာလျှင် အလုပ်ဖြစ်ပြီး လူချင်းတွေဆိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းလူပါ
နားလည် သဘောပေါက်မိလေသည်။



ပါဝင်သရွယ်ဆောင်သူများအား ညွှန်ကြား သင်ပြရာတွင် အခြားဒါရိုက်တာများနှင့် မထူထဲ စိတ္တ ဗေဒ ပညာရှင် ပီပီ ခ်ဆန်းဆန်း သင်ကြားပြသပြီးမှ ရိုက်ကူးတတ်သည်ဟု နာမည် ကြီးသော ဦးအောင်မြင်နှင့် တပွဲတလမ်းတော့ ဆုံလိုက်ချင်စမ်း ပါဘိဘု တောင်တနေစဉ်မှာပင် မေသက်ဝင်း၏ ဆန္ဒပြည့်ဝစေ မည့်အကြောင်းတရပ်က ဖန်တီး ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဖြစ်ပေါ်လာပုံကတော့ သူဌေးကိုမျိုးဇင်က သူ၏ဇင်ရှပ်ရှင်မှ အကယ်ဒမီရှပ်ရှင် ထူးချွန်ဆုကို ချိန်၍ ရိုက်ကူးမည့် “မေတ္တာ မုန်တိုင်း” ဇာတ်ကားကို ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင်က ရိုက်ကူး ပေးရန် လက်ခံလိုက်ခြင်းမှ စတင်ခဲ့လေသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကို ဦးအောင်မြင်ရေးသားခြင်းမဟုတ်သော် လည်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မျိုးဇင်က အလွန်သဘောကျ၍ ရွေးချယ်ခဲ့ သော စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို ဦးအောင်မြင် ကိုယ်တိုင် ကြိုက်နှစ်သက်သဖြင့် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ကူးပေး ရန် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာက အထူးအရေးကြီး သည်နှင့်အမျှ ဦးအောင်မြင်ရိုက်ကူးသော မင်းသမီးများအနက် “မေတ္တာမုန်တိုင်း” ဇာတ်လမ်းနှင့် ကိုက်ညီမည့်သူမရှိဟု ဆိုကာ အကြံရခက်နေစဉ် မျိုးဇင်က မေသက်ဝင်းအား ဦးအောင်မြင် ထံသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ကိုင်း ဆရာဦးအောင်မြင် မနေ့က ကျွန်တော်ပြောတဲ့ မင်း သမီးမေသက်ဝင်းဆိုတာ ဟောဒါပါဘဲ။ ဆရာနဲ့တော့ အ ကြောင်းမဆိုလို့ တခါမှ မတွေ့ဘူးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူကလဲ အခုခေတ်မှာ နာမည်အကြီးဆုံး ထိပ်တန်းမင်းသမီးတလက်ပါ

ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လမ်းနဲ့သင့်တော်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဆရာ သဲ ကြည့်ပါအုံး.....”

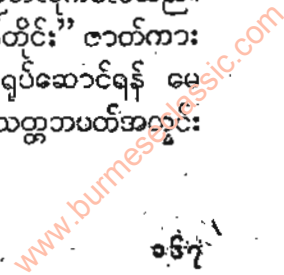
မျိုးဇင်က မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သောအခါ ဦးအောင်မြင်သည် သာမုန်မပြောသေးဘဲ မေသက်ဝင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဆရာ့စွာ အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။

တချိန်တည်းမှာပင် မေသက်ဝင်းကလည်း စိတ္တဗေဒ ဒါရိုက် တာဟု နာမည်ကြီးသူအား ပြန်၍ကြည့်မိလေသည်။

ဦးအောင်မြင်ဆိုသူကား မျိုးဇင်နှင့် ဇော်ဟိန်းတို့လို ကိုယ် စာယ တောင့်တောင့်တင်းတင်း ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းမဟုတ် ခဲစာပေသာမားစိတ်ကူးသမားပီပီ ခပ်ပိန်ပိန်ပါးပါးယောကျ်ား တယောက် ဖြစ်လေသည်။ နှာတံပေါ်ပေါ် မျက်လုံးပြူးပြူး နှင့် မျက်နှာကတော့ ကြည်လင်ချောမွေ့ သူ ဖြစ်လေသည်။ အ ထူးခြားဆုံးကား သူ၏မျက်လုံးများပင် ဖြစ်သည်။ အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ အျန်သည့်အချိန်များတွင် အမြဲတမ်း လေးနက်စွာ စိတ်ကူး တေး ဆာနေတတ်သူမုန်း သိသာလောက်အောင်ပင် ဦးအောင်မြင်၏ မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပြောင်လှပေသည်။

မေသက်ဝင်းအား မိနစ်အနည်းငယ်မျှ သေချာစွာ စူးစိုက် အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဦးအောင်မြင်သည် ကျေနပ် သဘော ထူးဟန်ဖြင့် မျိုးဇင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ဘုံတိုကတော့ ဇင်ရှပ်ရှင်၏ “မေတ္တာမုန်တိုင်း” ဇာတ်ကား တွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် ပါဝင်သရွယ်ဆောင်ရန် မေ သက်ဝင်းအား ရွေးချယ်လိုက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ်အတွင်း စတင် ရိုက်ကူးကြပါတော့သည်။



ဇာတ်လမ်းက ယခင် မေသက်ဝင်း ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့ဘူးသည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးမဟုတ်၊ ခန္ဓာကိုယ်အလှ ကုန်း၍ ကောကျားတို့ မက်အောင် ဦးအောင်များ လုံးဝမပါ။ ခပ်ယဉ်ယဉ်က လေးနှင့် စိတ်ဖောက်ပြန်သူ မိန်းကလေးတယောက်အသွင် သရုပ် ဆောင်ရလေရာ သူမအဖို့ အထွေအကြွ အဆန်းဖြစ်နေလေ သည်။ ဒါရိုက်တာဦးအောင်မြင့်၏ သင်ပြပုံနှင့် ဓာတ်ပုံကင်မရာ အယူအဆ၊ ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက် ရွေးချယ်တင်ပြပုံတို့ကလည်း တဘာသာဆန်းနေသဖြင့် မေသက်ဝင်းမှာ အထူးစိတ်ပါဝင် စားမိလေသည်။

ကားရိုက်ပြီး၍ ညဘက်အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ပင် ဒါ ရိုက်တာ ဦးအောင်မြင့်အကြောင်း တွေးနေမိလေသည်။

ဦးအောင်မြင့်သည် သရုပ်ဆောင်မှု “အိုက်တင်” သင်ပြရာ၌ အသေးစိတ် ညွှန်ကြားတတ်သလို စကားပြောရာ၌လည်း အလွန် တိကျသူဖြစ်လေသည်။ လူတယောက်၏ စိတ်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ စားမှု၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ဖောက်ပြန်မှုအကြောင်း သရုပ်ခွဲပြရာ တွင် အထူးသဖြင့် ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းလှသည်။

ဤအရည်အချင်းများကြောင့်ပင်လျှင် မေသက်ဝင်းသည် ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင့်အပေါ် စွဲလန်းသလိုလိုနှင့် စိတ်ဝင် စားနေမိလေသည်။

မျိုးဇင်က သူ၏ဇာတ်ကားရိုက်နေစဉ်အတွင်း အခြားကုမ္ပဏီ များမှ ဇာတ်ကားများအတွက် ရိုက်ရက်မပေးဘဲ သူ့ကားကို သာ ဆက်တိုက် ရိုက်ပေးရန် အတင်းပြောသဖြင့် မေသက်ဝင်း လည်း လိုက်လျောခဲ့ရာ အချိန်တလခွဲသာသာအတွင်း “မေတ္တာ မုန်တိုင်း” ဇာတ်ကားမှာ လုံးဝပြီးစီးသွားပါတော့သည်။

ဇာတ်ကားရိုက်ပြသောအခါ ပရိသတ်က အထူးပင် နှစ် သက်သဘောကျ ကြသည့်ပြင် ရုပ်ရှင်သတင်း ရေးသူများက ဆည်း “ထူးခြားသော ဒါရိုက်တာနှင့် ထူးခြားသော မင်း သမီးတို့မိသဖြင့် အထူးခြားဆုံး ဇာတ်ကားဖြစ်လာသည်” ဟု ချီးကျူးရေးသားကြလေသည်။

ထိုဇာတ်ကားတွင် မင်းသမီး မေသက်ဝင်းအား ခါတိုင်းလို ခန္ဓာကိုယ်အလှ “ရိုး” ပြုသူတယောက်မဟုတ်ဘဲ လေးနက် ခက် ခဲသော စိတ္တဗေဒဆန်ဆန် သရုပ်ဆောင်မှုများဖြင့် သူမ၏ အနု ညှာ အစွမ်းကို ဖော်ထုတ်တင်ပြထားပုံက တကယ်ပင် ထူး ခြားနေပေသည်။

နှစ်ကုန်၍ ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု အကယ်ဒမီပေးပွဲ ကျင်းပ သောအခါ “မေတ္တာမုန်တိုင်း” ဇာတ်ကားသည် ထိနှစ်အတွက် အကောင်းဆုံးရုပ်ရှင်ကားဆု၊ အကောင်းဆုံးဒါရိုက်တာဆုနှင့် အကောင်းဆုံး အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင် (မင်းသမီး) ဆု၊ ရုရှပေါင်း တူးချွန်ဆု-သုံးဆုကိုတီ ရရှိခဲ့လေသည်။

ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်သူ မျိုးဇင်မှာ သူ၏ရည်မှန်းချက်အောင် မြင်သွား၍ အထူးကျေနပ် ပီတိဖြစ်နေစဉ်မှာပင် သူ့အနေဖြင့် ဆုံးဝမမြော်လင့်သော သတင်းတရပ်ကြားလိုက်ရသဖြင့် မယုံ ဩည်နိုင်လောက်အောင် အံ့ဩနေမိလေသည်။

ကြားရသောသတင်းကတော့ မင်းသမီး မေသက်ဝင်းနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင့်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ကြတော့မည် ဟူသော သတင်းပင်ဖြစ်ပါလိတည်း။

* * *

(၃)

မေသက်ဝင်းနှင့် ဒါရိုက်တာဦးအောင်မြင့်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်သည့် အခြေအနေအထိ ဖြစ်လာရပုံက လျှပ်တပြက်လျှင်မြန်လှသဖြင့် ရုပ်ရှင်လောကတခုလုံးကပါ အထူးအံ့အားသင့်ခဲ့ကြရပေသည်။

ရုပ်ရှင် (အားယံဒမီ) ထူးချွန်ဆူပေးသည့် အခမ်းအနားတုန်က မေသက်ဝင်း၏ကားနှင့် ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင့်ပါလာပြီး ညစာစားပွဲအပြီး ပြန်ကြသောအခါ နှစ်ယောက်အတူ တွဲပြန်ကြသည်ကို သတိပြုမိကြသော်လည်း မေသက်ဝင်းမှာ တွဲချင်သူနှင့်တွဲ၍ သွားလာတတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖော်သို့မျှ ထူးထူးထွေထွေ မထင်မိခဲ့ကြပေ။

အမှန်တော့လည်း သူတို့နှစ်ဦးညားကြပုံက လျှင်မြန်လွန်းလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ “မေတ္တာမုန်တိုင်း” ဇာတ်ကားအတူ ရိုက်ရင်း လူချင်းခင်မင်ရင်းနီးကြပြီးနောက် မေသက်ဝင်းသည် ဦးအောင်မြင့်အပေါ် အထူးစိတ်ဝင်စားကြောင်း အမူအရာအပြုအမူများဖြင့် သိသိသာသာပြခဲ့၏။ ဦးအောင်မြင့်အား ခဏ

အထူးစားဖိတ်ရုံမက ညဘက်အားလပ်သည့် ဦးအောင်မြင့်အယောက်တည်းနေသော တိုက်ခန်းသို့ သွားရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိသည်။

“ဆရာဦးအောင်မြင့်က ဒီလိုဘဲ လူပျိုကြီး လုပ်နေတော့မှာ အားရှင့်...”

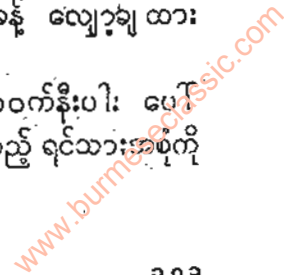
စသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ စကားများကို သူမကပင် စတင်ပြောခဲ့လေသည်။

ညတညတွင် မေသက်ဝင်းသည် ဂျော်နီဝေါ့ကာ “ဘလက်ဆော့ဘယ်လ်” ခေါ် စက္ကူအနက်ပတ်ဝီစကီအရက်တလုံးနှင့်ဘဲကင်အသားကင် စသော စားစရာ အမြီးတွေ့ပါယူလာပြီး ဦးအောင်မြင့် တိုက်ခန်းသို့ လာလေသည်။

ထိုနောက် ဝီစကီအရက်ကို သူမကိုယ်တိုင် သောက်ရုံ မက ဦးအောင်မြင့်ကို အတင်းတိုက်လေသည်။ ဦးအောင်မြင့်က အားနာနာသောက်ရပြီး ခပ်မူးမူး ဖြစ်နေချိန်တွင် မေသက်ဝင်းသည် “အိုက်လိုက်တာနော်” ဟု ညည်းရင်း အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

ဝတ်သားသော ဇာဘော်လီက ရှေ့တည့်တည့်မှ ရင်ကွဲ ဇစ်ကြိုးတပ်ထားလေရာ အရက် သောက်ရင်း ပူအိုက်သေးသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ ဘော်လီ ဇစ်ကြိုးကို တဝက်ခန့် လျော့ချ ထားလိုက်ပြန်သည်။

အရက်ခပ်မူးမူးနှင့် ဦးအောင်မြင့်သည် တဝက်နီးပါး ပေါ်အိုက်နေသော မေသက်ဝင်း၏ လှပဖြည့်ဖြိုးသည့် ရင်သားအစုံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခိုက်....



“ဆရာကလဲနေ့...အာသဝေဂါ ကုန်တဲ့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ကို နေတာဘဲ...”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို မေသက်ဝင်းသည် ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထကာ အစင်းပေ ဖက်လျက် နှုတ်ခမ်းချင်း တေ့စုတ်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ သူမ၏ဘောက်လီ ဇစ်ကြိုးက အောက်ဆုံးရောက်ပြီး ရင်ပတ်တခုလုံး ဟာလာဟင်း ပွင့်နေရုံမက ထိုင်ရာမှထလိုက်စဉ် ခပ်လျော့လျော့ ဆီးထားသည့် ခါးကထမီပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျွက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

နေ့ကံတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး သွေးသားတွေ ဆူကြသောင်းကျန်းကာ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်သွားကြ လေတော့သည်။

မေသက်ဝင်းအနေဖြင့် အံ့ဩဘွယ်ရာ ကြံရပ်ကား “ကိစ္စ” ပြီးပြီးချင်း ဦးအောင်မြင့်က သူမအား လက်ထပ် ယူပါရစေဟု အဆိုပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ပထမတော့ မယုံသလိုရှိသော်လည်း ဦးအောင်မြင့်၏မျက်နှာ အမူအရာက တကယ်ပင် လေးနက်တည်ကြည်နေသဖြင့် မေသက်ဝင်းလည်း ဇေတ္တမ္မာ စဉ်းစားပြီးနောက်....

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာက ဒီလိုလက်ထပ်ယူမယ်ဆိုတော့ သက်အနေနဲ့ ဘာမှ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး...”

ဟု သဘောတူ လက်ခံလိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ကမ်းနားလမ်း စထရင်းဟိုတယ်၌ ပြုလုပ်ရာ ရန်ကုန်မြို့တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး၊ အစည်ကားဆုံး မင်္ဂလာပွဲကြီးတခုပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လက်ခံရရှိသည့် မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၏ တန်ကိုးကို တွက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ငါးသောင်းဘိုးထက် မနည်းဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

မင်္ဂလာပွဲထိုင်၌ ဧည့်သည်များ ပြန်ကုန်ပြီး လူရင်းအချို့ သာ ကျန်နေစဉ် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ ဦးဘအေးကြီးက....

“ဒို့ တော့ အနောက်တိုင်းထုံးစံအတိုင်း မင်္ဂလာ သတ္တိသမီးကို တချက်တော့ နမ်းရမှာဘဲ...”

ဟု ရယ်သလို မောသလိုပြောရင်းမေသက်ဝင်းအားအချောင်နမ်းခဲ့ပါသေးသည်။

ဇင် ရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် သူဌေး ကိုမျိုးဇင်ကတော့ ငွေတသောင်း တန် ချက်လက်မှတ်တစောင်ကို မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ်ပေးခဲ့လေသည်။



ဝတ္ထု ပုံပြင်များထဲမှာဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ဦး အသက်ထက်ဆုံး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းသင်း ကြလေသတည်း” ဟု အဆုံးသတ်လိုက်ရန်ရှိသော်လည်း မေသက်ဝင်း၏ တကဲ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းမှာကား ဤသို့ ထုံးစံအတိုင်း အဆုံးမသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလေသည်။ လက်ထပ်ပြီး တလမျှ အကြာတွင် ခင်ပွန်းသည် ဦးအောင်မြင့်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အနှောင့်အရှက် ဖြစ်စရာ ကြုံတွေ့ လာရလေသည်။

လင်နှင့်မယား သဘာဝအတိုင်း ညအိပ်ရာဝင်ချိန် ခြင်္ကျေတင်ထဲ၌ ဆက်ဆံကြရာတွင် ဦးအောင်မြင့်သည် သာမန် ယောက်ျား

များလို့ မိန်းမ အလို ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲ
လူတယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

မေသက်ဝင်းကား မိန်းမဆိုတာ အရှက်အကြောက် ကြီးရ
မည် ဟူသော ရှေးအယူအဆကို လက်မခံ၊ တော်လှန်လိုသည့်
မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ရဲတင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြုမူ
ဆက်ဆံတတ်လေသည်။ လင်မယား ဘဝတွင် အရှက်ကုန်သည့်
ဟူသော မြန်မာစကားကိုတော့ သဘောကျ လက်ခံသူ ဖြစ်၏။

အိပ်ရာဝင်ချိန် တဦးနှင့် တဦး ပေ့ဖက် နမ်းရှုပ် ကိုင်တွယ်
ပတ်သတ် ကလိခြင်းဖြင့် မီးကုန် ယမ်းကုန် “ချစ်” ရန် ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ကြပြီးနောက် အလွန် စိတ်တက်ကြ ဖောက်ပြန်လာ၍
တကယ်တမ်း “ချစ်” ကြရမည့် အချိန်တွင် ဦးအောင်မြင့်မှာ
ယောက်ျား မဟုတ်သလိုဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ဤတွင် သူမ အနေဖြင့် တယ်လီမှ ထိန်းမရအောင် ဖိုမ
စိတ်ပြင်းထန်နေကာ....

“ကြီးစားလိုက်ပါအုံး မောင်ရယ်....”

ဟု အားမလိုအားမရပြောရင်း ဦးအောင်မြင့်အား အတင်း
ဖက် နမ်းရှုပ် ခြင်းဖြင့် “နိုးဆွ” ကြည့်ပါ သေး၏။ ‘သို့သော်
ဦးအောင်မြင့်၏ ခန္ဓာကိုယ်က “မနိုး” ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

လင်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဖိုမ ဆက်ဆံရေးတွင် ယောက်ျား
တွေ အာသာပြေသလို မိန်းမအဖို့လည်း ကျေနပ်အားရအောင်
ရာဂစိတ် ပြေငြိမ်းသည့် အဆင့်ရောက်မှသာ ပြည့်စုံသည်။ အလို
ဆန္ဒပြည့်ဝသည်အထိ ခံစားနိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ထားသူ
ဖြစ်၍ မေသက်ဝင်းမှာ ယခုတော့ စိတ်ထဲ အကြီးအကျယ်
အနှောက်အရှက် ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

စသရင်းဟိုတယ် မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲတုန်းက လူငယ်တစ်ယောက်က....

“ဟေ့...ဆရာ ဦးအောင်မြင့်က ဂန်းဒူးကြီးဘဲကွာ၊ ဘယ်လို
ထုပ် မိန်းမယူမှာလဲ....”

ဟု မကြားတကြား ပြောသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မေသက်
ဝင်းက အမှတ်မဲ့ ကြားခဲ့သည်ကို ယခုမှ ပြန်သတိရ မိလေ
သည်။

ဦးအောင်မြင့်သည် ကောင်လေးတွေ ပြောသလို ရာနှုန်းပြည့်
ယောက်ျားမဟုတ်သူ “မိန်းမရှာ” တဦး ဖြစ်နေသလော။

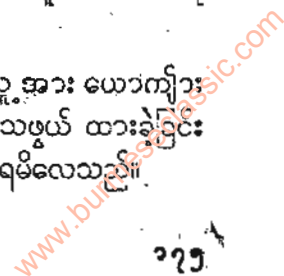
မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ လက်တွေ့ အားဖြင့် ဦးအောင်မြင့်၏
“ယောက်ျား မပီသ” မှုကြောင့် မိမိအဖို့ စိတ်ညစ် နေရသည်မှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်နေပေပြီ။

X X X

တညသည့် ဦးအောင်မြင့်သည် ဇနီး မေသက်ဝင်းအား အလို
ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် “ချစ်” ရန် ကြိုးစား ကြည့်သော်လည်း
ဦးအောင်မြင့်သဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် အိမ်ထဲမှ လမ်းမပေါ်သို့
လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဆန်း စစ်ကြည့်သော အခါ၌မူ စိတ္တဗေဒ
ဗညာရှင်ပီပီ အမှန်အတိုင်း သရုပ်ခွဲ မကြည့်ဘဲ “ငါဟာ
ယောက်ျားအစစ် တယောက်ပါ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလို
စိတ် ဖြစ်မိလေသည်။

သို့သော် ငယ်စဉ်က မိခင်မုဆိုးမကြီးက သူ့အား ယောက်ျား
ကလေးလိုမထား၊ မိန်းကလေး တယောက် သဖွယ် ထားခဲ့ခြင်း
ဖြင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရုံမျှားကိုတော့ ပြန်သတိရမိလေသည်။



လမ်းလျှောက် ထွက်လာရင်း သစ်ပင် တပင်၏ မှောင်ရိပ်နား
ရောက်သောအခါ လမ်းသစ်လိုလို လူငယ်တဦးနှင့် ဆုံမိလေ
သည်။

“မီးချစ် ရှိရဲ့လားဗျ...”

သူငယ်က လှမ်းပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်မြင့်မှာ ဓာတ်မီးချစ်
အဆင်သင့်ပါသဖြင့် ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

လမ်းသစ် သူငယ်သည် စီးကရက် တလိပ်ကို မီးညှိရင်း ဦး
အောင်မြင့်၏ မျက်နှာကို မီးရောင်တွင် သေချာစွာ ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ...ဟဲ...ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂန့်ဒူးကြီး...”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးအောင်မြင့်တွင် ဒေါသ ထွက်သွား
လျက်...

“ဟေ့ သူငယ်...မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ...”

ဟု ပြန်ဟော့က်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ အသံက ယောကျ်ားပီပီ မာကျော ခက်ထန်
ခြင်းမရှိကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်၏။

သူငယ်သည် ဦးအောင်မြင့် ဝတ်ထားသော ဟာဝေယံပိုးရှပ်
အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ ထည့်သည့် သားရေအိတ်ကို၎င်း၊ လက်မှ
အိုမီဂါ လက်ပတ် နာရီကို၎င်း၊ သတိပြု ကြည့်လိုက် ပြီးနောက်
ဟန်မပျက် စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“ဘာလဲဗျ...ခင်ဗျား ဂန့်ဒူးမို့ ဂန့်ဒူးလို့ ပြောတာပေါ့၊
အခုလဲ ခင်ဗျား လင်ရှာထွက်လာတာမဟုတ်လား...”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးအောင်မြင့်၏တင်ပါးကို လှမ်းပုတ်လိုက်ရာ
ရုတ်တရက် ရှောင်ရုန်းလိုက်သော်လည်း သူငယ်က သူ့နားသို့
ထက်ချုပ်ကပ်လိုက်လာသည်။

လူပြတ်သော လမ်းဖြစ်သည့်ပြင် ည မိုးချုပ်နေပြီ ဖြစ်၍
ဦးအောင်မြင့်အား ဝင်ကူမည့်လူကို မြော်လင့်ရန် ခဲယဉ်းနေပေ
သည်။

လမ်းသူရဲက ဗလကောင်းကောင်း သန်မာတောင့်တင်းသူ
ဖြစ်၍ ဦးအောင်မြင့်အနေနှင့် ထိုးကြိတ် သတ်ပုတ်မည် ဆိုလျှင်
လည်း နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။

“ဂန့်ဒူးဆိုတာ လင်ရှာချင်ရင် ငွေကုန်ခံရတယ်ဒါလင်ရဲ့...”

သူငယ်သည် ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့်ပြောရင်း ဦးအောင်မြင့်၏ ပခုံးကို
လှမ်းဖက်လိုက်ပြန်၏။

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ...”

ဟု ကန့်ကွက်ရင်း အတင်းရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသောအခါ
လမ်းသူရဲသူငယ်က ဦးအောင်မြင့်၏ လည်ပင်းဆီသို့ လက်ဝါး
စောင်းဖြင့် တအားခုတ်ရိုက်လိုက်ရာ ထိုင်ရက်သားလဲကျသွားပါ
တော့သည်။

ထိုနောက် သူငယ်သည် ဦးအောင်မြင့်အား ဆက်ကာဆက်
ကာ လက်ဝါးစောင်းဖြင့်ရိုက် လက်သီးဖြင့်လည်းထိုးလေသည်။
စိတ်က ပြန်လည်ခုခံလိုသော်လည်း သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်က မစွမ်းဘဲ
ဖြစ်နေလေသည်။

ပါးစပ်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာချိန်တွင် ဦးအောင်မြင့်မှာ
သတိရတချက် မရတချက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။

သူလုံးလုံးသတိမေ့ မြောမသွားမီ သိလိုက်ကတော့ သူ့အား
မြက်ခင်းပေါ်တွင် မောက်ရက်ထားပြီး လမ်းသူရဲ သူငယ်က
ဦးအောင်မြင့်လုံချည်ကို အတင်းဆွဲလှန်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့
သည်။

“ငါ့ကို မရိုက်ပါနဲ့တော့ကွယ်....”

ဟုလည်း သူ၏ပါးစပ်က လေသံပျော့နှင့် အရှုံးပေးပြောဆိုခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရလိုက်မိသည်။

နောက်တနာရီခန့်ကြာမှ ပြန်လည် သတိရလာသောအခါ သူ၏ခါးတွင် လုံချည်မရှိရုံမက ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်နှင့် လက်တွင်ပတ်ထားသော အိုမိုဂါ လက်ပတ်နာရီတို့ပါ မရှိတော့ကြောင်း သိရလေသည်။

ပစ္စည်းဆုံးရှုံးခြင်းထက် မိမိခန္ဓာကိုယ်၏ အဖြစ်ကို ပြန်တေးပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်မိလေသည်။

ဦးအောင်မြင့်ကား သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမရှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု မည်သို့ပင်လှည့်စားစေခဲ့စေကာမူ ယခုတော့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သွေးသားတို့က ဇာတိရုပ်အမှန်ကို လက်တွေ့ဖော်ပြ သွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော။

နောက်တနေ့နံနက် မေသက်ဝင်း အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဦးအောင်မြင့်သည် ရေချိုးခန်းထဲ၌လည်ပင်းကို မုတ်ဆိတ်ရိပ်ခါးဖြင့် သွေးကြောပြတ်အောင်လှီးဖြတ်ကာ သူ့ကိုယ်သူအဆုံးစီရင်၍ သွေးရဲရဲဖြင့် သေဆုံးနေကြောင်း တွေ့ရပါတော့သတည်း။

* * *

(၄)

မေသက်ဝင်းမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ဥတိယအကြိမ် မုဆိုးမ၊ ခြစ်ရပြန်ပေပြီ။

ပို၍ဆိုးသည်ကား ဦးအောင်မြင့် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားချိန်မှာ သူတို့နှစ်ဦး ထိမ်းမြားလက်ဆပ်၍ အချိန်ကာလ ၂-လနှင့် ၁၀ ရက်တိတိသာ ရှိသေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမသိသူများကတော့....

“သနားပါတယ်နော်၊ သူ့ခမြာ သုံးလပြည့်အောင်တောင်ပေါင်းလိုက်ရရှာဘူး.....”

ဟု ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ပြောသူပြောကြလေသည်။

အချို့ကလည်း ဦးအောင်မြင့်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို သင်္ဂြိုဟ်စဉ် မေသက်ဝင်းက မျက်နှာညှိုးရုံညှိုးပြီး မျက်ရည်လုံးဝမကျသည်ကို....

“အင်မတန် ဟန်အမူအရာကောင်းတဲ့ မင်းသမီးမို့ သူ့ခမြာ စိတ်တင်းတားတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ အိမ်ကျမှ သူ့တယောက်ထဲ အားရပါးရ ပစ်ငိုမှာပါ....”

www.burmeseclassic.com

ဟု ချီးကျူးပြောဆိုကြပုံ သေးသည်။

စင်စစ် မေသက်ဝင်းသည် ဟန်ဆောင်နေခြင်းမဟုတ်၊ မျက်ရည်ကျလောက်အောင် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းခြင်းမဖြစ်၍သာ မငိုခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင်မြင့် ဘာကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားရသည်ကိုလည်း သူမ အနေဖြင့် အကြောင်းမှန်ကို မသိချေ။ သူ၏ ယောက်ျားမပီသသောဘဝကို စိတ်ပျက်၍ အဆုံးစီမံသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟုသာ ယေဘုယျအားဖြင့် ယူဆလိုက်ရပေသည်။

ရေချိုးခန်းထဲ မသတ်သေမီညက သူမက အတင်းအဓမ္မ ဖက်လှဲတကင်း “ချစ်” ခိုင်းခဲ့စဉ် ဦးအောင်မြင့်သည် မစွမ်းဆောင်နိုင်၍ ရှက်သွားဟန်ဖြင့် အိမ်မှ ထွက်သွားခဲ့ကြောင်းကိုပါ ဆက်စပ်တွေးရင်း အထက်ပါအတိုင်း ယူဆမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရုပ်ရှင်လောက မိတ်ဆွေများအပြင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရပ်ကွက်မှ ဦးအောင်မြင့်၏ အပေါင်းအသင်းဖောင်းများက လာရောက်အားပေးစကားပြောကြားကြပုံမှာ လင်သေ၍ ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်နေသူ သာမန်မုဆိုးမကလေးတယောက်အဖို့ ဆိုလျှင် အားတက်စရာပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် မေသက်ဝင်း အနေနှင့်မူကား အားတက်ခြင်းမရှိလှဘဲ စိတ်ထဲ မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားခံစားခြင်းမရှိသလို ဖြစ်နေပေသည်။

အသဲနုလုံးမရှိသော မိန်းမတယောက်ဟု ဆိုချင်ဆို၊ ဦးအောင်မြင့် သေဆုံးသွားသည့်အတွက် အထူးစာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းမဖြစ်မိသလို ဘတ်တင် ဦးအောင်မြင့်နာမည်နှင့် ထားရှိသော ငွေသုံးသောင်းခန့်ကို မိမိတယောက်တည်း ရရှိတော့မည်

ဝတ်လုံဦးသိန်းမောင်က ပြောပြတော့လည်း ဝမ်းမြောက်သောမဖြစ်မိပါချေ။

မေသက်ဝင်းလို့ နာမည်ကြီး ထိပ်တန်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးအနေနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး လူတစ်ဦးဖြစ်နေပေရာ သုံးသောင်းမျှသောငွေမှာ တနှစ် တနှစ် အမြတ်တော်ခွန် ပေးဆောင်ရသလောက်ပင် မရှိသည်ဟု ပါလော။

ဦးအောင်မြင့် ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားသည်ကို မေသက်ဝင်းအဖို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်ထိခိုက်နည်းခြင်းမရှိသလို “ဒီလူသေတာဘဲ ကောင်းပါတယ်” ဟု ဆို၍ ဝမ်းသာနေသူတဦးကတော့ မေသက်ဝင်းနှင့် အတူနေတာ ကျောင်းသရာမ “ယောက်ျားရှာ” ရင်ရင်ပင့် ဖြစ်လေသည်။

ရင်ရင်သည် မေသက်ဝင်းအား အလွန်ချစ်ရုံမက ယောက်ျားများနှင့် တွဲခြင်းကိုပင် မနာလို မရှုမိမ့်သူဖြစ်၏။ ဦးဘအေး၏ တွဲနိန့်နှင့် တခါက မေသက်ဝင်း ပြောင်ကျကျ “နှစ်ပါးသွား” ခြင်းမျိုးကိုလည်း လုံးဝသဘောမကျ၊ မပြောခံ၍သာ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် မေသက်ဝင်းက ခန္ဓာကိုယ် သွေးသားသောင်းများကို အာသာပြေရုံ တခါတရံ ယောက်ျားနှင့်အတူ “အိပ်” ခြင်းလောက်တော့ ကိစ္စမရှိ။ အပိုင်သဘော လင်ယူတာတစ်ခုတော့ တော်သေးသည်ဟု သူ့စိတ်ကိုသူ ပြောခဲ့လေသည်။



ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင်နှင့် အတည်လက်ထပ်ယူတော့ မည်ဟု စတင်ကြားသိရသည့်နေ့ကဆိုလျှင် ရင်ရင်သည် ညစာ ထမင်းစားမဝင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်ခဲ့ရပေသည်။

မေသက်ဝင်ကား သူလုပ်ချင်တာရှိလျှင် မည်သူမျှ တား၍ မချ။ ဇွတ်လုပ်တတ်ပြီး အလွန်ခေါင်းမာသူတယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ရင်ရင်က သိထားပြီးဖြစ်လေရာ ဦးအောင်မြင်နှင့် လက်ထပ်ရေးကိစ္စတွင်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

ယခု ဦးအောင်မြင်က သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားသော အခါ၌မူ “ဒီလူကြီးက သူ့ဟာသူ စာရင်းရှင်းသွားတာဘဲ” ဟု သဘောထားကာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်မိလေသည်။

မေသက်ဝင်က နောက်ထပ် ယေကျိားမယူပါစေနဲ့ ဟူ၍ကား ရင်ရင်အနေနှင့် အထူးပင် ဆုတောင်းနေမိလေသည်။

ယင်းသို့ ဆုတောင်းနေရသော်လည်း ဦးအောင်မြင်မရှိသည့် နောက်ပိုင်း မေသက်ဝင်က မည်သို့ ခြေလှမ်းလှမ်းဦးမည် မမြော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ဘာများလုပ်လိုက်မည်နည်းဟု ဖြုတ်တင်ခန့်မှန်းနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။

မေသက်ဝင်လို မိန်းမမျိုး၊ သူလိုမင်းသမီးပျိုး လှူလော့တွင် မရှိသလောက်ရှားသည် မဟုတ်ပါလော့။

x x x

ရိုက်လက်စ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ အတော်များများရှိသော်လည်း ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်သူများ၊ ဒါရိုက်တာများကအလို့ငှာ

သိစာနှင့်ပင် ဦးအောင်မြင် ကွယ်လွန်ပြီး တလခန့် ကားရိုက်ရက်ချိန်းမတောင်းဘဲ နေကြလေသည်။

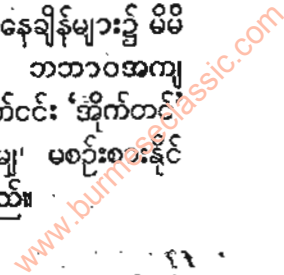
အချိန်ကာလ တလကျော်ကျော်ရှိသွားမှပင် သူတို့ရုပ်ရှင်ထုတ်ဖော်အချင်းချင်း ညှိနှိုင်း၍ မေသက်ဝင်ကား ကားပြန်ရိုက်ရန် စီစဉ်ကြလေသည်။

ကာယကံရှင်ဖြစ်သူ မေသက်ဝင်ကားအဖို့မှာကား လင်သေသောမုဆိုးမ အဖြစ် တလလောက်မျှ အနားမယူလျှင် မကောင်းအံ့ဘဲ အိမ်ထဲကုပ်နေရသော်လည်း ရိုက်စရာရှိသော ဇာတ်ကားတွေကို ဆက်တိုက်ရိုက်ပေးချင်လှပေသည်။ သူမအနေနှင့် အလုပ်လုပ်နေရလျှင် အလုပ်ထဲစိတ်ဝင်စားလျက် ထွေရာလေးပါး တွေးတောချိန်မရဘဲ စိတ်သက်သာရာရမည်ဟု ယူဆလေသည်။

ထိုကြောင့်ပင်လျှင် တလကျော်သွား၍ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများက ကားရိုက်ရန် ရက်ချိန်းလာတောင်းသောအခါ မေသက်ဝင်က ဆိုက်လိုက် လျော့လျော့ပင် ဝိုက်လက်စ၊ ကားများကိုရိုက်ကူးပေးရန်သဘောတူခဲ့ပေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်ကား ယခင်ကနည်းတူ နေ့စဉ် ရက်ဆက်အားရအောင် ဇာတ်ထုပ်တွေအဆက်မပြတ် ရိုက်ကူးနေလိုက်ပါတော့သည်။

ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိခဲ့သည့်အတိုင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်နေချိန်များ၌ မိမိပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရသည့်ဇာတ်ကောင်အသွင် ဘာဘာအကျဆုံးဖြစ်အောင် စိတ်ကိုစူးစိုက်ထားရသဖြင့် လက်ဝင်း အိုက်တင်ထုပ်နေရသောအလုပ်မှတပါး အခြား ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ တကယ်ပင်စိတ်သက်သာရာရခဲ့ပေသည်။



စိတ်သက်သာရာ ရသည်ဟုဆိုရာ၌ လင်သေ၍ ပရိဒေဝမီး
တောက်လောင်ခြင်းတည်းဟူသော ပူပင်သောက ရောက်ခြင်းမှ
သက်သာမှုကိုဆိုလိုပေ။ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးအရွယ်မှ
စ၍ ကြေကွဲဖွယ်၊ ရင်နာဖွယ်၊ စိတ်မကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းလှသော
သူမ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အကြောင်း မီးခိုးကြက်လျှောက် ပြန်လည်
တွေးတောမိတတ်ခြင်းမှ သက်သာရာ ရခြင်းကို ဆိုလိုပေသည်။

ငွေရေး ကြေးရေး အနေနှင့်ကား သူဌေးသား မျိုးဇင်နှင့်
စတင်တွေ့ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း လုံးဝပြဿနာမရှိ။ ငွေတွေ့ လိုသည်
ထက်ပိုနေကာ စိတ်တိုင်းကျ ဝတ်နိုင် စားနိုင် နေနိုင်ခဲ့ပေသည်။
ယခုလိုထိပ်တန်းမင်းသမီးဘဝသို့ရောက်နေချိန်တွင်ဆိုလျှင် ငွေကို
သောင်းချိ၍ပုံပေးချင်နေသူ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတွေတန်းစီ၍ပင် နေ
ချေသည်မဟုတ်ပါလော။

မေသက်ဝင်းအတွက် ပြဿနာကား စိတ်ထဲရောင်ရဲကျေနပ်မှု
သူများတွေလို 'ငါတော့ပျော်လိုက်တာ' ဟု ဆိုရလောက်အောင်
စိတ်ပျော်ရွှင်မှုဘယ်တန်းကမျှ ရာနှုန်းပြည့် မရရှိခဲ့ဘူးခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

အကောင်းဆုံး အဆန်းဆုံး အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး
ကြော့နေအောင်အလှပြင်၍ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့်
သွားလာနေသူ မေသက်ဝင်းအား ကြည့်ကာ အားကျတု
မိန်းကလေးပေါင်းအမြောက်အမြားရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း သူမကသိ
ပါ၏။ 'မေသက်ဝင်းလိုဘဝမျိုး ခဏလောက်နေလိုက်ရရင် သေ
ပျော်ပါပြီ' ဟု တောင့်တမိသူမိန်းကလေးများပင် ရှိပါလိမ့်မည်။
သို့ရာတွင် ထိုမိန်းကလေးအားလုံးသည်ကာကွယ်ရှင်မေသက်ဝင်း
အနေဖြင့် လူ့လောကတွင် နေရတာမပြည့်စုံသလို၊ တခုခုလို

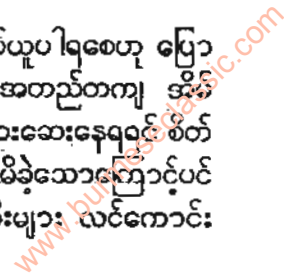
နေသလို ကျေနပ်ရောင်ရဲမှုမရှိဘဲ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းခံစားနေရသည်
ကိုကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှသဘောပေါက်ကြမည် မဟုတ်ချေ။
မေသက်ဝင်းကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ပြောပြလျှင် ယုံကြည်ကြရန်ခဲယဉ်း
ပေသည်။

ဤသည်တို့ကား မင်းသမီးမေသက်ဝင်းစိတ်ထဲတွင် မကြာ
ခဏဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့်ခံစားချက်အချို့ ပင်တည်း။

တဖက်က စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေခံစားရသလို တဖက်က သူမ၏
ခန္ဓာကိုယ်သွေးသားများက ရဲဖန်ရဲခါဆူကြွ သောင်းကျန်းခြင်း
တည်းဟူသော ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ကို တောင့်တမှုတ်သိပ်မှုက
လည်း မေသက်ဝင်းအား ပြဿနာတမျိုး ဖြစ်စေပြန်လေသည်။

ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်မြင်နှင့် စတင် ဆက်ဆံစဉ်ကဆိုလျှင်
မေသက်ဝင်းသည် မျိုးဇင်လို၊ ဇော်ဟိန်းလို၊ ဆန်နီလို လူထွား
ကြီးများနှင့် 'တွေ့' ဘူးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်မှ စိတ္တဗေဒကထိက
ဟောင်းဆိုသူ ပိုန်ပိန်ပါးပါးယောက်ျားမျိုးနှင့် တလှည့်စမ်းသပ်
ပျော်ပါးကြည့်ရရင်ဘယ်လိုနေပါလိမ့်ဟူသော စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့်
စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ တနည်းအားဖြင့် ယောက်ျားတွေက
မိန်းမအမျိုးမျိုးနှင့် ပေါင်းသင်းချင်သလို သူမကလည်း အသွင်
တမျိုးပုံစံတမျိုးဖြစ်နေသူ ဦးအောင်မြင်လိုယောက်ျားနှင့် 'ချစ်'
ကြည့်လိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။

နောက်ပိုင်း ဦးအောင်မြင်က လက်ထပ်ယူပါရစေဟု ပြော
သောအခါ သူမလက်ခံလိုက်ခြင်းကတော့ အတည်တကျ အိမ်
ထောင်ပြုပြီး လင်နှင့်သားနှင့် အေးအေးဆေးဆေးနေရရင် စိတ်
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုရရှိကောင်းရဲ့ ဟု မြော်လင်မိခဲ့သောကြောင့်ပင်
ဖြစ်၏။ ရန်ကုန်မြို့ရှိ အချို့ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ လင်ကောင်း



သားကောင်းရပြီး ချစ်စဖွယ်သားသမီးတွေနှင့် အိမ်ထောင်သည်
ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနေထိုင်ကြသည်ကိုလည်းအားကျ
မိသဖြင့် ဦးအောင်မြင့်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လက်ထပ်ပြီးတလမျှမကြာမီ မေသက်ဝင်းသည်
မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက်ကြောင်း သိခဲ့ရ ပါတော့သည်။
ခင်ပွန်းသည် လင်ယောက်ျားနှင့်အတူ အေးအေးစွာနေရသည်ကို
ပင်ပျင်းရိပြီးငွေ သလုံ၊ ညနေရုပ်ရှင်ရိုက်ရာမှပြန်လာပြီး စိတ်မော
လူမောဖြစ်နေစဉ်ဦးအောင်မြင့်က စကားကြောရှည်ကာမေးမြန်း
ဆွေးနွေးတတ်သည်ကိုလည်း စိပ်ရှုပ်မိသလိုလိုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ဦးအောင်မြင့်နှင့် လင်မယားဘဝတွင်
ဖို-မဆက်ဆံရေး(လိင်)ကိုစွဲအလိုဆန္ဒမပြည့်ဝမှု (ဝါ) ရာဂစိတ်
ပြေငြိမ်းခြင်းအပြည့်အဝမရှိမှုပင်ဖြစ်လေသည်။

တနေ့ မေသက်ဝင်းသည် ရုပ်ရှင်ကမ္ဘာတခုက ကားရိုက်ချန်
ချိန်းထားပြီးမှ အတူတူရိုက်ရမည့် မင်းသားက နေမကောင်း၍
ရှုတ်(ကားရိုက်အစီအစဉ်)ပျက်သွားသဖြင့် တနေကုန်အားနေ
သည်တွင် အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည် ဆန်းစစ်
ဝေဖန်ကြည့်မည်မိလေသည်။

ကာမရာဂစိတ်ပြင်းထန်အလိုရမက်အလွန်ကြီးသူ မိန်းမမျိုးကို
အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် (Nymphomaniac)ဟု ခေါ်ကြောင်း
စင်စစ် ထိုမိန်းမမျိုးသည် ရောဂါတမျိုးဖြစ်နေသည့် သဘောပင်
ဖြစ်ကြောင်းရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်မ တဦးက မေသက်
ဝင်းအားပြောပြခဲ့ဘူး၏။

မိမိသည် အဆိုပါရောဂါမျိုးရှိ၍ ရာဂစိတ်ပြင်းထန်ခြင်းပေ
လောဟုပင် တွေးကြည့်မိပါသေးသည်။

သို့ရာတွင် သူမတွင် အမျိုးသမီးဒေါက်တာပြောသလိုနေ့စဉ်
အမျှ ရာဂစိတ်နိုးကြားပြင်းထန်မှုမဖြစ်ဘဲ ရံဖန် ရံခါမှသာ
ပေါ်လာတတ်သဖြင့် 'နင်ဖိုမေးနီးယက်' ရောဂါရှင်ဟု ဆိုရန်
မနေ့ပြန်၏။

ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည် ဦးအောင်မြင့် ပြောခဲ့ဘူးသော
အားတခုကိုလည်း ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

ဦးအောင်မြင့်က လူတယောက် အရွယ်ရောက် ကြီးပြင်းလာ
သူ့အခါဖြစ်လာသော အသွင်သဏ္ဍာန်၊ စရိုက်၊ စိတ်နေစိတ်ထား
သည် သူငယ်စဉ်ကနေထိုင်ခဲ့စားခဲ့ရသည့် ဘဝအခြေအနေနှင့်
ဆီဝန်းကျင် အသိုင်းအဝန်းပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်တည်ရှိကြောင်း၊
သံစဉ်ကဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံမှုများက ကလေးတယောက်၏ လူကြီး
အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ပုံလောင်း ပေးတတ်ကြောင်း တခါက
ပြောပြခဲ့ဘူးလေသည်။

သို့ဖြစ်ပါမူ မိမိ၏လက်ရှိ အခြေအနေနှင့်ခံစားချက် စိတ်လှုပ်
ထွေးမှုများသည် ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက် အတွေ့အကြုံများ၏
တိုက်ရိုက်အကျိုးသက်ရောက်မှုများပင် ဖြစ်နေပါသလော။

ယင်းသို့ ဆန်းစစ်သုံးသပ်ကြည့်နေရင်းက မေသက်ဝင်းသည်
ပြန်လည်မတွေးချင်ပါဘူးဟု ဆိုသော ငယ်ရွယ်စဉ်အတိတ်ဘဝမှ
အရပ်များကို တမြော်တခေါ်ကြီး ပြန်၍ တွေးနေမိ တော့သ
သည်။

* * *

အပိုင်း (၄)

သူတို့မင်းသမီး

၀၈၉

(၁)

လူမှန်းသိသည့်အချိန်မှစ၍ သက်သက်မှာ မိခင်ဒေဝီသက်မေ
နှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့ရပြီး ဖခင်ကိုမူ မြင်လည်းမမြင်ဘူး၊ ရှိမှန်းပင်
မသိခဲ့သောဘဝမျိုးကြုံခဲ့ရပေသည်။

မိခင်ကြီးကပြောတော့ သူ့ဖခင်ကြီးသည် တရပ်တကျေးသို့
အလုပ်သွားလုပ်ရင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသလိုလို၊ သက်
သက်ကို မေးဖွား၍ ခြောက်လမျှအကြာတွင် ငှက်ဖျားရောဂါ
အပြင်းဖျားပြီး သေဆုံးသွားသလိုလိုနှင့် တိတိကျကျပြောပြခြင်း
မရှိပေ။ မိခင်ကြီးသည် သက်သက်က ဖခင်အကြောင်းမေးလိုက်
တိုင်း မပြောချင်ဟန်နှင့် စကားကိုလှီးလွှဲပြောတတ်လေသည်။

သက်သက်အဖို့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝမှစ၍ဖခင်၏
အချစ်ကိုအားကိုးပြီး နွဲ့ဆိုးဆိုးနေကြသည်ကို အားကျမိခဲ့ရသည်
မှာအမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သက်သက်၏ ဖခင်သည် တရပ်တကျေးသို့
ခရီးသွားနေခြင်းလည်းမဟုတ်။ သေလည်းမသေဘဲ မြန်မာနိုင်ငံ
တနေရာတွင် အသက်ထင်ရှားရှိနေပေသည်။

ဘယ်နေရာတွင်ရှိသည်ကိုသာ သက်သက်၏မိခင် ဒေါ်သက်
မေက မသိခြင်းဖြစ်လေသည်။ သိအောင် ကြိုးစားရန်ကလည်း
မဖြစ်နိုင်။ အကြောင်းမတူနိုင်သော ဒေါ်သက်မေ၏ အဖြစ်က
ရင်နာဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။

ဒေါ်သက်မေမှာ သရက်ခရိုင် မင်းတုန်းမြို့တစ်မြို့၏။ ငယ်
စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါးဆုံးခဲ့၍ အားကိုးစရာ ဆွေမျိုးညာတိမရှိဘဲ
အပျိုကလေးအရွယ်တွင် ရရာစားသောက်ကုန်ကလေးများ စွဲ
ရောင်းကာ အသက်မွေးခဲ့ရသည်။ ကုသိုလ်ကံ မလိုက်ချင်တော့
နေ့စဉ်ရက်ဆက်အရွှံ့ပေကာ လုံးပါးပါးလာရာ မည်သို့ဆက်
လက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်နေစဉ် ဈေးသည်
အဒေါ်ကြီး တယောက်၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့် မြို့ပိုင်အိမ်တွင်
ထမ်းဝမ်းချက်အလုပ်ရခဲ့လေသည်။

ထမ်းချက်လုပ်ရသဖြင့် မိမိတဝမ်း စားရေး သောက်ရေး
အတွက် ဖူလုံသည့်ပြင် လစာအဖြစ် တလငွေသုံးဆယ်ပါးရလေရာ
မသက်မေအဖို့ အလွန်ကံကောင်းလှပြီဟုပင်ထင်မိလေသည်။

မြို့ပိုင် ဦးတင်မောင်ထွန်းဆိုသူမှာ အသက် ၂၆-နှစ်ရွယ်မျှ
သာရှိသေးပြီး အိမ်ထောင်မရှိသဖြင့် တကိုယ်တည်းနေသူဖြစ်ရာ
မသက်မေက လူတစ်စုံတစ်ရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးရခြင်းကို အလွန်
သက်သာသောအလုပ်ဟုယူဆမိလေသည်။

ထိုအချိန်က မသက်မေမှာ အသက် ၂၀-အရွယ် လှပကြော့
ရှင်းပြီး ကျေးလက်ဒေသ တောသို့ပီ ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်
ပြည့်ပြီး လှပသောကိုယ်လုံးဖြင့် ချစ်ချင်စဖွယ် တင့်တယ်သည့်
အချိန်ပင်ဖြစ်၏။

ဤတွင် ရိုးအအံ့တော့သူမကလေး မသက်မေအား မြို့သား
လူလည် မြို့ပိုင်ဦးတင်မောင်ထွန်းက အတည်ယူပါမည်ဟု ဆွယ်
ကာ ချစ်ရေးဆိုခဲ့လေသည်။ ချစ်ရေးဆိုပုံက ချစ်ပါတယ်၊ ကြိုက်
ပါတယ်ဟု စကားပြောရုံမက တညအလုပ်ပြီးချိန်တွင် ဦးတင်
မောင်ထွန်းသည် မသက်မေ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဇွတ်အတင်းအပိုင်စီး
ကာ နှသားဘာယားလုပ်ပါတော့သည်။

မိန်းကလေးဘဝ မိမိ၏အပျိုရည်မျက်သွားရသည်ကို မျက်
ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျအောင် ငိုကြွေးရုံမှတစ်ပါး မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ရှာ
ပေ။ မိမိအား အိမ်ရှင်မြို့ပိုင်က မတရားပြုကျင့်ပါသည်ဟု လူသိ
အောင် တိုင်ကြားရမှာလည်း အလွန် ရှက်စရာ ကောင်းသည်ဟု
ထင်မိသဖြင့် သူ့ခမြာ ချွန်းပွဲချင်ကြွေးရင်း ကျိတ်ခံလိုက်ရပါ
တော့သည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဦးတင်မောင်ထွန်း၏လုပ်ပုံက ရိုးအအံ့မိန်း
ကလေးတယောက်အား လူမဆန်စွာ မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်
လေသည်။

နောက်ပိုင်းကျတော့ ဦးတင်မောင်ထွန်းသည် ထုံးစံအတိုင်း
ချော့မော့ပြီး ဆက်လက်၍ခြေတော်တင်ခဲ့ပြန်ရာ ၂-လမျှ ကြာ
သောအခါ မသက်မေတွင် ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိလာပါတော့
သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြို့ပိုင် ဦးတင်မောင်ထွန်း တနင်္သာရီ
တိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်အမိန့်ကျလာ၏။ မသက်မေအား မင်း
တုန်းမှာဘဲ ခဏနေရန်နှင့် နောက်တော့ သူလာခေါ်ပြီးရန်ကုန်
မှာ တင့်တယ်စွာ လက်ထပ်ပါမည်ဟု နှစ်သိမ့်ကာ ငွေတရာ
ပေးလျက် ကိုယ်တော်ချော မင်းတုန်းမြို့မှ ထွက်သွားလိုက်သည်။

မှာ လစေ့၍သမီးကလေး “သက်သက်” မွေးဖွားသည် အချိန် အထိ ဦးတင်မောင်ထွန်း၏သတင်းကို လုံးဝမကြားရပါ တော့ချေ။

ယင်းဖြစ်ရပ်ကား ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် မဆန်းလှသော ဇာတ်လမ်းတခုပင်ဖြစ်၏။ မရှိဆင်းရဲသော တောသူမိန်းကလေးများကို အိမ်ဖော်အဖြစ်ခေါ်ထားရာမှ များမကြာမီ အိမ်ရှင်ယောက်ျားများက ခြေတော်တင် “စား” တတ်ခြင်းကား အလွန်ရိုးနေသော ဇာတ်လမ်းပင်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

သို့နှင့်ပင် မသက်မေမှာ လင်ကောင် မပေါ်ဘဲ ကလေးတယောက်ရသည့် ရင်နာဖွယ်အဖြစ်နှင့်ကြုံခဲ့ရလေသည်။

မျက်ရည် ပြိုင်ပြိုင်ကျကာ ငိုပွဲဆင်၍ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရသော သူမနှင့် မြို့ပိုင် ဦးတင်မောင်ထွန်းတို့၏ စာပေဝါသနာတတ်ထုပ်တွင် နှစ်သိမ့်စရာတချက်ကတော့ လူမမယ်သမီးကလေး သက်သက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

မိခင် မသက်မေ၏ သဘာဝအလှနှင့် မျက်ခန်း၊ မျက်လုံး၊ နှာတံမှစ၍ ခန့်ညားချောမွေ့သော ဖခင် ဦးတင်မောင်ထွန်းတို့၏ အလှနှစ်မျိုးစလုံးကို အမွေရလိုက်ဘိသည့်အလား ကလေးငယ် သက်သက်မှာ အလွန်လှပတင့်တယ် ချစ်ချင့်စဖွယ်ကလေးဖြစ်နေလေသည်။

အထူးသဖြင့် သက်သက်ကလေး၏ ပါးစပ်၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်လုံးများက ထူးထူး ခြားခြား လှပ၊ ကျက်သရေရှိသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ဤကလေးငယ်ကို တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း မသက်မေသည် သူမ၏ ကြေကွဲဖွယ်ဘဝမှ တခုတည်းသော စိတ်ကြည်နှူးစရာ နှစ်သိမ့်မှုဟု ယူဆခဲ့ရလေသည်။

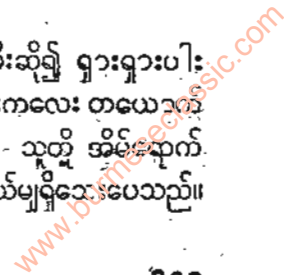
သက်သက်ကို မွေးပြီး၍ တလမပြည့်သေးမီ မသက်မေသည် မင်းတုန်းမြို့မှ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ကဲ့ရဲ့ မေးငေါ်ခြင်းကိုဆက်လက် မရင်ဆိုင်လိုသဖြင့် သရက်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။

သရက်မြို့တွင်ကား ဈေးသည်ဘဝတုန်းက သိကျွမ်းခဲ့ဘူးသူ ရှေ့နေကတော် ဒေါ်မြတင်ဆိုသူရှိရာ မသက်မေသည် သရက်မြို့ရောက်ရောက်ချင်း ဒေါ်မြတင်ထံသွား၍ အကျိုး အကြောင်း မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပြောပြရင်း သူတို့သား အမိအား ထမင်းတလုပ်သာကျွေးထားပါ။ ခိုင်းချင်တဲ့ အလုပ်လဲခိုင်းပါ။ လုပ်ပါမည်ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ဒေါ်မြတင်နှင့်တကွ ခင်ပွန်းသည်ရှေ့နေ ဦးစံရှိန်တို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ အလွန်စိတ်သဘောထား ကောင်းကြသူများ ဖြစ်သည့် အလျောက် မသက်မေ၏ဖြစ်ခဲ့ရပုံ အကြောင်းစုံကိုသိရသည်တွင် အထူးပင် ကရုဏာသက်ကာ ချက်ချင်း အိမ်တွင် ခေါ်ထားပြီး ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားခဲ့လေသည်။

မသက်မေတို့ သားအမိအား ထမင်းကျွေး အဝတ်အစားဆင် ရုံအပြင် ဈေးသုံးဘို့ဆိုပြီး တလလျှင် ငွေ ၃ဝ ပင် မှန်မှန်ပေးခဲ့ပါသေးသည်။

ဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့တွင် သားသမီးဆို၍ ရှားရှားပါးပါး မောင်မောင်အမည်ရှိ သားယောက်ျားကလေး တယောက်သာ ထွန်းကားခဲ့ရာ မသက်မေတို့သားအမိ သူတို့ အိမ်ထောင် သွားချိန်၌ မောင်မောင်မှာ ၂ နှစ်သားအရွယ်မျှရှိသေးပေသည်။



မသက်မေ၏ သမီးကလေး သက်သက်၏ ချစ်စဘွယ် အင်္ဂါရုပ် ကို မြင်မြင်ချင်း ဦးစံရှိန်တို့ မောင်နှံက ချစ်ခင်မိသည့်ပြင် သူတို့ သားကလေး မောင်မောင်အတွက် ကစားဘော် ကစားဘက် ရတာဘဲဟုလည်း တွေး၍ ဝမ်းသာနေခဲ့ကြလေသည်။

မသက်မေကား ဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့အိမ် ရောက်လာရ ခြင်းကို နတ်ပြည်ရောက်ရသကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်ကာ ဝမ်းမြောက်၍ မဆုံးဖြတ်လျက် အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို အထူးကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပေး ခဲ့ရှာလေသည်။

‘နှင့်ကိုငါ အတည်ယူမှာပါကွယ်’ ဟု လေပြေထိုး၍ လက်ငင်း ခြေတော်တင်သွားခဲ့သူ မြို့ပိုင် ဦးတင်မောင်ထွန်း အကြောင်းကို တော့ လုံးဝသတင်းအစ အန မကြားရသည့်မှာ သမီးကလေး သက်သက် ၅ နှစ်သမီးအရွယ် ချစ်စဖွယ် ဂါဝန်ကလေးနှင့်ဖြစ် လာသည့်အချိန်အထိပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်ကား မသက်မေသည် ဦးတင်မောင်ထွန်းကို လုံးလုံးမြော်လင့်ချက် မထားတော့ဘဲ အတိတ်ဘဝမှ ကုသိုလ်ကံ အကြောင်းတရားဘဲလေဟု သဘောထားကာ မေ့မေ့ ပျောက် ပျောက် နေခဲ့လေသည်။

မသက်မေအဖို့ အကုသိုလ်ဖိစီးမှု အဆုံးမသတ် သေးဟု ဆိုရ လောက်အောင် အကြောင်းကံ စီမံ ဖန်လာပုံကား သမီးကလေး သက်သက် ၅ နှစ်ပြည့်သည့်နှစ်မှာပင် သရက်မြို့၌ မမြော်လင့်ဘဲ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားရာတွင် မည်သို့မည်ပုံ အစားမှား၍ ရောဂါ ကူးစက်သွားသည်မသိ။ မသက်မေပါ ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပြီး ရုတ် တရက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ရောဂါဖြစ်မှန်း သိသိချင်း ဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့က ဆရာဝန်ကြီးများပင်ကာ ကြိုးစား ကုသ ပေးခဲ့ပါသော်လည်း ရောဂါပြင်းထန်လွန်း၍ မရခဲ့ချေ။

သေခါနီးသတ်မရထချက် ရတချက်ဖြစ်နေချိန်တွင် မသက်မေ သည် လူမမယ်သမီးကလေး သက်သက်အား မိမိ ဘဝဖြစ်စဉ် အကြောင်းတွေ့ကိုတော့ပြောခဲ့ရှာလေသည်။

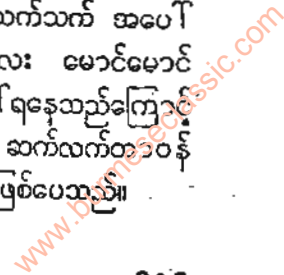
သက်သက်သည် ထိုအချိန်ကကလေးငယ်အရွယ်မျှရှိသေးလင့် ကစား မိခင်ကြီးသေခါနီးပြောသွားသော စကားတချို့ကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိခဲ့ပေသည်။

ထိုစကားကတော့....
“ယောက်ျားတွေကို ကြပ်ကြပ် သတိထား သမီးလေး....
ယောက်ျားတွေဟာ မကောင်းဘူး....”
ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါသည်။



သက်သက်မှာ ၅-နှစ်သမီးအရွယ်ကလေးငယ်ဘဝမှာပင် မိဘ နှစ်ပါးမရှိတော့ဘဲ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရရှာချေပြီ။

သို့ရာတွင် ဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့မှာ လူမမယ် နို့စို့ အရွယ်က စတင်ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့၍ သက်သက် အပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည့်ပြင် သူတို့၏သားကလေး မောင်မောင် နှင့်လည်း ကစားဘော် ကစားဘက် အပေါ်ရနေသည့်ကြောင့် မသက်မေကွယ်လွန်သွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဆက်လက်တော့ဝန် သူစောင့်ရှောက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီးဖြစ်ပေသည်။



“အန်တီ ဒေါ်သက်သက်မေမရှိတော့ သက်သက်ကောဒီမှာ မနေတော့ဘူးလား ဟင်....”

ဟုချစ်စွာသောသားကလေး မောင်မောင်က စိုးရိမ်ဟန်နှင့် ပြောသည်ကိုလည်း ဦးစံရိန်တို့အနေနှင့် လက်မခံနိုင်ကြပေ။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဦးစံရိန်နှင့်ဒေါ်မြတင်တို့သည် သက်သက် အားလှူသိရှင်ကြားအမွေစားအမွေခံသမီးအဖြစ် တရားဝင် မွေး စားလိုက်ကြလေသည်။

သက်သက်မှာ မိခင်ဒေါ်သက်မေမရှိစဉ်က သင်ကြားပေးခဲ့ သည့်အတိုင်း ဦးစံရိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့အား ‘ဒက်ဒီ-မာမီ’ ဟု ခေါ်တတ်နေရာ နောက်ပိုင်းတရားဝင် မွေးစားသမီး ဖြစ်လာ သောအခါ၌ မိဘအရင်းကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင် အားကိုးနေရှာလေ တော့သည်။

ဦးစံရိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့ကလည်း ဘက်သက်အား ရင်မပြစ် သော သားသမီးရင်းပမာ သားဖြစ်သူ မောင်မောင်နှင့် မခြား ချစ်ခင်ယုယအလိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းနေချိန်အရွယ်ရောက် နေသဖြင့် သက်သက်ကိုပါ မောင်မောင်နှင့်အတူ တကျောင်း တည်းထားပညာသင်ပေးခဲ့လေသည်။

သက်သက်မှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားကို တိတိတာ တာပြောတတ်သဖြင့် ဦးစံရိန်တို့အိမ်သားများသာမက အိမ်နီး ပါးချင်းများနှင့် စာသင်ကျောင်းမှ ဆရာမများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကပင် သူကလေးအား အထူးချစ်ခင်ကြလေ သည်။

စိတ်သဘောထားကောင်းသလောက် လူဖြောင့်တယောဖြစ် ဖြစ်သူ အမိန့်တော်ရ ဦးစံရိန်အဖို့ သက်သက်ကို အထူးတလည်

ချစ်ခင် သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသည့် အကြောင်း တရပ် ကတော့ ကလေးမအိပ်ပင်ကိုသာဝစရိုက်အရ စကားကိုပွင့်လင်းစွာ ပြော တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကြောက်ရွံ့တုန်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ပြောစရာရှိလျှင် ရဲတင်းပွင့် လင်းစွာပြောတတ်သူကလေးတဦးသည် ကြီးပြင်လာသည့် တိုင် အောင် လိမ်လည်လှည့်ဖြား ပြောတတ်မည်မဟုတ်သဖြင့် တနေ့ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သူတယောက် မုချ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဦးစံရိန်ကယုံကြည်ထားပေသည်။

တခါက သူတို့မိသားစုအားလုံး မိတ်ဆွေတဦး၏အိမ် ကလေး ထင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာပွဲသို့ သွားကြရာတွင် ပြန်ခါနီးဒေါ်မြတင်က အိမ်ရှင်ကလေးကို ဂရုစိုက်ကြည့်ရင်း ထုံးစံအတိုင်း....

“ကလေးက လှလိုက်တာ၊ ကြီးလာရင် လူချောကြီးဖြစ်လာ ခဲ့မှာဘဲ....”

ဟုဝတ်ကျေဝတ်ကုန်ပြော၍မှမဆုံးသေးမီ သက်သက်ကလေး ထိုသေချာစွာကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဟင်....မာမီကလဲ ကလေးကသုမှမလှတာ၊ နှာခေါင်းကြီးကို ကြည့်ပါအုံး၊ အချပ်ဆိုးလိုက်တာ....”

ဟု ရုတ်တရက်ဝင်ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မြတင်က....

“ဟဲ့ ကောင်မလေး....ဘာမဟုတ်တာဝင်ပြောရတာလဲ....”

ဟု မာန်မဲခဲရလေသည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ၌မူ ဦးစံရိန်ကသူ၏ အယူအဆ သဘောထားကိုဖွင့်ပြောလေသည်။

“သက်သက်ပြောတာဟုတ်သားဘဲ မမြဲတင်ရဲ့၊ ဟိုကလေးက
တကယ် အရုပ်ဆိုးလို့ ဆိုးတယ် ပြောလိုက်တာပေါ့။ အိမ်ထဲ
အားနာစရာကောင်းပေမဲ့ ငါ့သမီးရဲ့ ဝေဘန်ချက်က မှန်တယ်
ကြားလားသမီး၊ ဒက်ဒီတော့ သမီးပြောတာ ထောက်ခံတယ်
နောင်ကိုလဲဘာမဆို မှန်တာဘဲပြော၊ မဟုတ်တာတော့ လုပ်ပြန်
မပြောနဲ့...”

ဟု သက်သက်ကိုပါ အားပေးပြောဆိုခဲ့ဘူးလေသည်။
ဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့၏ သားမောင်မောင်သည် သက်သက်ထက် ၂-နှစ်မျှကြီးသော်လည်း ရွယ်တူလိုဖြစ်ကာ ညီမထေ
လိုရာ သူငယ်ချင်းလိုပါဆက်ဆံရင်း သက်သက်အပေါ် အထူး
ချစ်ခင်နေရှာလေသည်။

မူလက မောင်မောင်သည် မိခင်ဖခင်တို့နှင့်အတူ အိပ်လေ့
ရာ နောက်ပိုင်းကျတော့ သက်သက်နဲ့အတူ အိပ်ချင်သည်
အတင်းပုဆာသဖြင့် လူကြီးများကလည်း သားအလိုလိုက်က
မောင်မောင်နှင့် သက်သက်တို့အားအခန်းတခန်းတွင် နှစ်ယောက်
အိပ်ကုတင်ကြီးဖြင့်အတူ အိပ်စေခဲ့ရလေသည်။

အမှန်တော့ မောင်မောင်မှာ ကလေးပီပီကစားမက်သူဖြစ်
ညနေကျောင်းလွှတ်ချိန်အထိသက်သက်နှင့်အတူ ကစားရသည်။
အားမရသေးဘဲ စာကြည့်ပြီး၍ အိပ်ချိန်မရောက်မီ ကစားရ
သေးသောကြောင့် သက်သက်နှင့်အတူ အိပ်ချင်သည်ဟု ပူဆာ
ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သက်သက်အဖို့ မိဘမရှိတော့လင့်ကစား
မိဘရင်းနှင့်မခြား ချစ်ကြရွာသောဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့

ယုယစောင့်ရွှောက်မှု အောက်တွင် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ခဲ့ရလေ
သည်။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့်ပင် ဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့ကို တကွဲမိဘ
ရင်းကဲ့သို့ပင်ထင်မြင်ယူဆသလို မောင်မောင်ကိုလည်း တအူဘို့
ဆင်းမောင်အရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင်နေမိပါတော့သတည်း။

* * *

(၂)

လေးဘက်လေးတန် အုတ်နံရံကြီးများ ကာရံထားသည် အကျဉ်းထောင်အတွင်း အချုပ်နှောင်ခံနေရသူများအဖို့ အချိန်သည် အလွန်ကုန်ခဲ့လှသည်။ တနေ့တနေ့ နေထွက်က နေဝင်ချိန်ရောက်ရန် အလွန်ကြာလှသည်ဟု ထင်ရသလို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်၍ စိတ်ကြည်လင်စွာနှင့် လူ့ဘဝ ခရီးလမ်းကြောင်းတွင် လျှောက်နေရသူများအဖို့ကား အချိန်သည် အထူးလျင်မြန်စွာ ကုန်လှသည်။ ယခုနှစ်သင်္ကြန်မှနောက်ဘနှစ်သင်္ကြန်ပွဲသို့ ရောက်လာတာ မြန်လွန်းသည်ဟုပင် ထင်မိတတ်ကြပေသည်။

အမှန်တော့ အချိန်သည် နှေးသည်၊ မြန်သည်မရှိ၊ အမြဲတစေ မှန်မှန်ကြီးသာ ကုန်လျက်ရှိပေသည်။ လူတို့၏စိတ်ကသာ လျင်လတ်တလော (မိမိတို့အတွက် သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်၊ သို့မဟုတ် စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်) အခြေအနေကိုလိုက်၍ အချိန်က ကုန်မြန်သည်၊ နှေးလှသည်စသဖြင့် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တတ်ကြလေသည်။

ကျောင်းသားသူငယ်များအဖို့ ကျောင်းလွှတ်ခေါင်းလောင်းထိုးချိန်က ရောက်ခဲ့လှသည်ဟု ထင်ရသလောက် နှေးခင်းဘက်ခွဲစားလွှတ်ချိန် တနာချိခန့်ရသည်ကို ၁၅-မိနစ်လောက်နှုတ်ကုန်သွားသည်ဟု ထင်ရသလို သဘောမျိုးပင်တည်း။

အသက် ၅-နှစ်ရွယ်မှ နောက်ပိုင်းပွင်စရာလုံးဝမရှိ၊ သာယာပျော်ရွှင်ဘယ်ဘဝ၌သာ တောက်လျှောက် နေခဲ့ရသော သက်သက်အဖို့မှာလည်း အချိန်သည် ကုန်မြန်လှသည်၊ တနှစ်တနှစ်ဘာမှမကြာလိုက်ပါလားဟု ထင်မိလေသည်။

ဤသို့လျှင် သက်သက်သည် သူတို့အိမ်ပြဘင်းမှ မြင်နေရသော ရောဝတီ မြစ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း တွေးနေမိလေသည်။

သက်သက်သည် ယခုအသက် ၁၄-နှစ်တင်းတင်းပြည့်သော အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်နှင့် အိပ်ခါနီးဆော့ကစားရင်း တယောက်ကို တယောက် ခေါင်းအုံးနှင့်ရိုက်လိုက်၊ အိပ်ရာပေါ် နပမ်းလုံးလိုက်နှင့် ထင်သလိုကစားခဲ့ရသည်မှာ မနေ့တနေ့ကပင် ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ယခုတော့ တချိန်က သူမနှင့် အိပ်ရာပေါ် နပမ်းလုံးကစားခဲ့သူ မောင်မောင်က အသက် ၁၆-နှစ်ရွယ် သန်မာထွားကြွိုင်လျက် အရပ် ၅-ပေ ၆-လက်မ မြင့်သော လူပျိုကြီးတယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

ငယ်ငယ်ကလို မောင်နှမနှစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်အိပ် ကုထင်ကြီးတွင် အတူမအိပ်ခဲ့ရတော့သည်မှာလည်း ၄-နှစ်ခန့်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သက်သက် ၁၀ နှစ်သမီးအရွယ်လောက်ဘုန်းက မိခင် ဒေါ်မြတင်က....

“ကိုင်း...သမီးတို့ သားတို့က ခလေးပေါက်စ၊ အရွယ်တွေ မဟုတ်ကြတော့ဘူး၊ တယောက်စီခွဲအိပ်ကြတိုတော်ပြီ။ မောင်မောင်ကလဲ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထွက်အိပ်တော့၊ သားအတွက် သီးသန့်ကုတင်လုပ်ပေးမယ်။ သမီးလေးကတော့ ဒီအခန်းထဲမှာဘဲ တယောက်အိပ်ကုတင်နဲ့ အိပ်နေရ...”

ဟု ပြောဆိုစဉ်ပေးခဲ့စဉ်ကတော့ သက်သက်မှာ အဝိပွဲယ်ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ဘဲ “မာမိက မောင်မောင်နဲ့အတူ မအိပ်ရအောင် တမင်သက်သက်ခွဲတာဘဲ” ဟုပင် စိတ်ထဲမှ အထင်မှားခဲ့မိပါသေးသည်။

ယခု မိမိ ၁၄-နှစ်သမီးရွယ် ရောက်နေသောအခါ၌မူ ထိုသို့ အထင်မှားတော့ပေ။

သက်သက်သည် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ကြီးဆီသို့ ငေးကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် အိမ်ခန်းအတွင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး အဝတ်ဘီရိုမှ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဘက်သို့ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

မှန်ထဲမြင်ရသော သူမ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် အင်္ဂါရွပ်က ၁၄-နှစ်သမီးဟု ယုံနိုင်စရာမရှိအောင် ထွားကြိုင်းပြည့်ပြီး လျက် အသက် ၁၈-နှစ် ၁၉-နှစ်အရွယ် အပျိုကြီးတယောက်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေပေသည်။

အရပ်အမောင်းကလည်း ၅-ပေ ၁-လက်မခန့်ရှိရာ မြန်မာမိန်းကလေးတယောက်အနေနှင့် အရပ်မြင့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သက်သက်သည် အသက် ၁၂-နှစ်ပြည့်သည့်နှစ်ကပင် အပျိုသက်ဝင်ကြောင်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်က အထင်အရှားပြခဲ့သဖြင့် ညွှန်လိုသူ အခြေအနေမှန်ကို သိခဲ့ရပြီဖြစ်ပေသည်။

ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး မှန်ထဲမှ မိမိ၏အရိပ်ကိုသေချာစွာကြည့်နေမိရင်း သက်သက်သည် သူ့ကိုယ်သူ့လေးမဟုတ်တော့ကြောင်း တွေးမိလေသည်။

ခြေဖျားထောက်၍ အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်သောအခါ ပြည့်ဖြိုးလှပသော ရင်သားအစုံသည် ဇာဘော်လီအင်္ကျီအချုပ်အနှောင်မှ အတင်းရုန်းထွက်တော့မလို ပို၍ပင် မောက်သက်လာလေသည်။

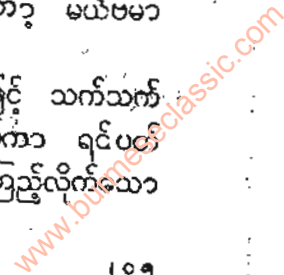
တချိန်တည်းမှာပင် ဗိုက်ကိုရွပ်ထားသလို ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခြေကပို၍ သေးသွားသလိုထင်ရလျက် အောက်ပိုင်းမှ ဖောင်းအိတ်အားထွက်နေသော တင်ပဆုံများကပါ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ဖြည့်စွက်ပေးသားသလို ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သက်သက်သည် မှန်ထဲမှ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ် အချိုးကျလှပနေခြင်းကိုကြည့်ရင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

ဤခန္ဓာကိုယ်မျိုးရရှိခြင်းမှာ ကံကောင်းလေစဟု သူ့ကိုယ်သူ့ ဂုဏ်ယူကြားဝင့်လိုသော ဣတ္ထိယမိန်းမတို့၏ သဘာဝ အတွေးအခေါ်များလည်း ဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ပေသည်။

“လှပါတယ်ဗျာ...လှပါတယ်။ ဘော်ဒီကတော့ မယ်ဗမာဆိုလုံးကျနေတာဘဲ...”

တစုံတယောက်က ပြောလိုက်သံကြားရသဖြင့် သက်သက်သည် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ရှက်သလိုလိုဖြစ်ကာ ရင်ပတ်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက် ပိုက်ထားလိုက်ရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သော



အခါ အခန်းဝတွင် ခါးထောက်သျက် ခပ်ပြုံးပြုံးရပ်ကြည့်နေသူ မောင်မောင်ကို တွေ့ရသေးသည်။

“ဟင်း...မောင်မောင်နော်...! အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ ဝင်လာလိုက်တာ၊ လူကိုလန့်သွားတာဘဲ...”

သက်သက်က ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းကလေးထိုး၍ ပြောလိုက်သောအခါ မောင်မောင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြုံး၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

သက်သက်က အသက် ၂-နှစ်တိတိငယ်သော်လည်း အကိုဖြစ်သူအား ငယ်စဉ်က ခေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း “မောင်မောင်” ဟု ပင် နှုတ်ကျိုးနေပြီဖြစ်၏။ မောင်မောင်ကတော့ “မိသက်” ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။

“အံ့မာ... ဒို့ မောင်နှမအချင်းချင်းဘဲဟာ... အခန်းထဲဝင်တာများ တစ်မိလို့ အသံပြုပြီးမှ ဝင်ဘို့ လိုသေးသလားဟာ မိသက်ရဲ့...”

“အော်-မောင်မောင်ကလဲနော်... ခက်လိုက်တာ၊ သက်က အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဝတ်မထားဘဲ အမြင်မတော်ဖြစ်နေရင် ဘယ်နဲ့ လုပ်ပါမလဲ...”

“အမြင်မတော်တော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ငါ့ကိုများ ရှက်ဖို့လိုသေးသလား မိသက်ရယ်...”

မောင်မောင်ပြောလိုက်ပုံက ရိုးရိုးမောင်နှမ အချင်းချင်း ပြောသလိုပင်ဖြစ်သင့်ကစား သူ၏မျက်လုံးများက မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အား စိုက်ကြည့်ပုံကတော့ အနည်းငယ်ဆန်းသည်ဟု သက်သက်၏စိတ်ဝယ် ထင်မိလေသည်။

“ဟာ...ဘယ်ကောင်း ပါ့မလဲ မောင်မောင်ရယ်...ရှက်စရာကောင်းတာပေါ့...”

မိန်းမပျိုကလေးတယောက်ပြောရမည့်စကားအနေဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း စင်စစ် သက်သက်သည် မောင်မောင်အား ရှက်စရာမလိုဟု သူ့စိတ်ထဲမှသိနေပေသည်။

မောင်မောင်ကကြည့်သလို သူမကလည်းသေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ မောင်မောင်၏ ထွားကြိုင်း တောင့်တင်းသောကိုယ်လုံးကြီးကို သတိပြုမိလေသည်။

မောင်မောင်မှာ အားကစားဝါသနာပါသူ တောလုံးကန်သမားတဦးလည်းဖြစ်၍ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကာယဗလတောင့်တင်းသော သူငယ်တဦးဖြစ်နေလေသည်။

ခပ်ကျပ်ကျပ် ဝတ်ထားသော စပို့ရှပ်အင်္ကျီ အတွင်းမှသိသိသာသာမြင်နေရသော သူ၏ရင်အုပ်ကျယ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း သက်သက်တွင် ထူးဆန်းသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူပင်အံ့ဩမိလေသည်။

“စကားရှည်မနေပါစမ်းပါနဲ့ ဟယ်...အောက်မှာ မာမိတို့က ခေါက်ဆွဲသုပ်စားဘို့ခေါ်နေတယ်၊ လာပါ...”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုမောင်မောင်က အတင်းခေါ်သဖြင့် သက်သက်လည်းစိတ်ထဲမှဖြစ်ပေါ်နေသောအတွေးကိုရပ်ကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလိုက်သွားရပါတော့သည်။

x x x

ထိုနေ့ညဘက် အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် သက်သက်သည် အခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ကုတင်ပေါ်အသာလှဲရင်းစဉ်းစားခန်းဝင်နေမိလေသည်။

စဉ်းစားသောအကြောင်းကတော့ အခြားမဟုတ်၊ နံနက်ပိုင်းက မောင်မောင်ကြည့်ရင်း ထူးဆန်းစွာဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုအကြောင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

၅-နှစ်သမီးအရွယ်၊ မိခင်ဒေါ်သက်မေ ကွယ်လွန်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ ဦးစံရိန်နှင့်ဒေါ်မြတင်တို့က သမီးအမှတ်မွေးစားခဲ့ရာ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း တကဲ့သို့မိ ရင်းလိုပင် သဘောထားခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ ဦးစံရိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့ကို မိဘအရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသလို မောင်မောင်ကိုလည်း အကိုအရင်းတယောက်အဖြစ် သဘောထား ဆက်ဆံခဲ့၏။ ဤကား သူမအပျိုဘော်ဝင်ခဲ့သည့်အချိန်အထိဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုတော့မူ သက်သက်၏စိတ်များသည် တမျိုးတဖုံ ဖြစ်လာလေသည်။ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြစ်လာသည်ကိုကား သူမကိုယ်တိုင်ကောင်းစွာနားမလည်နိုင်ပေ။

သက်သက်သည် အိပ်ရာပေါ်မှထလာပြီး အခန်းတံခါး သေချာစွာပိတ်ထားမထားစစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် အဝတ်အစားအားလုံးချွတ်လိုက်ပြီး မုန်ရွှေ တွင်ကိုယ်တုံးလုံးရပ်ရင်း မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပြန်ကြည့်နေမိလေသည်။

နံနက်ပိုင်းက မောင်မောင်အမှတ်မထင်ပြောသွားသလို...
“ဘော်ဒီကတော့ မယ်ဗမာကိုယ်လုံးကျနေတာထဲ...”

ဟူသောစကားအတိုင်း ဟုတ်၊ဟုတ် သူ့ကိုယ်သူ့အားရပါးရ ပြန်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

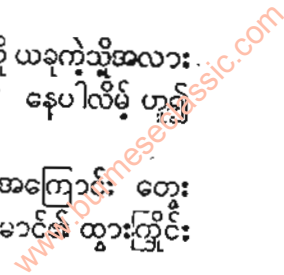
မှန်ထဲ၌ ထင်ရှားစွာပေါ်နေသောအရိပ်က သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားနှင့် အချိုးအစားကို မိခမ္မားတိုင်းဖမ္မားတိုင်းပြုလျက် ရှိရာ သက်သက်သည် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

လုံးကျစ်တင်းမာသောရင်သားအစုံမှာ ၁၄-နှစ်သမီးအရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ကြီးထွားလှပနေသကဲ့သို့ သေးသိမ်သော ခါးအရပ်ရှည်သဖြင့် သွယ်တန်း ပြေပြစ်သော ပေါင်တံနှစ်ပုကံနှင့် ပြည့်ပြီးကားထွက်နေသည့် တင်ပဆုံများကပါ ဒက်ဒီ ဦးစံရိန်၏ အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်ထဲမှ ရေကျူးဝတ်စုံနှင့် အနောက်တိုင်းသူ လှပျိုဖြူတို့၏ကိုယ်လုံးနှင့်မခြား အချိုးကျလှပနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ငါဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့ အပျိုတယောက်ဖြစ်နေပြီ” ဟူသောအသံနှင့်အတူ မိမိခန္ဓာကိုယ်မှ ရင်သား စသော မိန်းမအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကိုကြည့်ရင်း ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်၊ သို့မဟုတ် ယောက်ျားများအပေါ်စိတ်ဝင်စားသည့် တောင့်တမှုတမျိုးသည် ထူးဆန်းစွာဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

လူပျိုယောက်ျားတယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ယခုကဲ့သို့အလားတူ ဝက်လစ် စလစ်ကြည့်ရရင် ဘယ်လိုများ နေပါလိမ့် ဟူ၍လည်း စိတ်ကူးယဉ်မိလေသည်။

အံ့သြစရာကောင်းသည်ကား ယောက်ျားအကြောင်း တေးလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် အကိုဖြစ်သူ မောင်မောင်၏ ထွားကြွင်း



သောကိုယ်လုံးကြီးကို မျက်စိထဲ ရုတ်တရက်မြင်ယောင်လာခြင်း ပင်ဖြစ်လေသည်။

စင်စစ် သက်သက်က မောင်မောင်အကြောင်းသတိရပုံ စိတ်ကူးက ရိုးသားအပြစ်ကင်းသော မောင်နှမချင်းထားရမည့် စိတ်ကူးမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူသိနေပေသည်။

ဘာကြောင့်များ မောင်မောင်အကြောင်း တွေးမိပါလိမ့်ဟူ၍ကား ရုတ်တရက်အဖြေရှာမရဖြစ်နေလေသည်။

“မောင်မောင်က ငါ့အကိုဘဲ။ ငါဘာတွေ့ရှောက်တွေ့နေမိပါလိမ့်...”

ဟု သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးပါသော်လည်း သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း အသဲနုလုံးထဲမှ မောင်မောင်အပေါ် အကိုအရင်းလို သဘောမထားလိုသော လှုံ့ဆော်ချက်တမျိုး ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိကြောင်းကား အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

ဤသို့လျှင် အပျိုကလေးတယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်သွေးသား လှုံ့ဆော်မှုဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာတွေ့နေမိရင်း သက်သက်သည် ထိုညက အတော်ညဉ့်နက်မှပင် အိပ်ပျော်သွားပါတော့သတည်း။

* * *

(၃)

“မဟုတ်သေးပါဘူး... သက်သက်က ငါ့နှမလေးဘဲဟာ။ ငါဘာတွေ့ ရှောက်စဉ်းစားနေမိပါလိမ့်...”

မောင်မောင်သည် အိပ်ရာထဲနဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစားနေရင်းက သူ့ကိုယ်သူအပြစ်တင်မိလေသည်။ ရှက်လည်းရှက်မိသည်။

သူ့ငယ်ချင်းတယောက်ထံမှငှားယူလာခဲ့သော စာအုပ်တအုပ်ဖတ်နေရင်းက ဆက်ပါအတိုင်း သူ့ကိုယ်သူအပြစ်တင်မိအောင် စိတ်ကူးတွေ ရောက်ချင်ရာရောက်သဖြင့် အံ့အားလည်းသင့် ရှက်လည်းရှက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူငှားလာသောစာအုပ်က “အိမ်ထောင်ဦးမောင်နှံလက်စွဲ” ဟု အမည်တပ်ထားသော်လည်း အထဲတွင်ကား ဆရာဝါသက်စွဲ၊ ဖိနုနှင့်မဆက်ဆံရေး(လိင်)ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ လင်မယား “ချစ်” နည်းမျိုးစုံကို တစ်တစ်ခွဲရေးသားဖော်ပြထားသောစာအုပ် ဖြစ်လေသည်။

မောင်မောင်သည် ထိုစာအုပ်ထဲမှအခန်းဘချို့ကို ဖတ်ရင်း ယောက်ျားကလေးတို့၏သဘာဝစိတ်ဓာတ် (၀၇)ဆန့်ကျင်ဘက်

www.burmeseclassic.com

လိင်ကိုတောင်တ တပ်မက်သောစိတ်တွေနိုးကြား ထကြွလာရာမှ မဆီမဆိုင်သည့် နှမငယ် သက်သက်၏ ပြည့်ဖြိုးလှပသော ကိုယ်လုံးကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာမိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ခေါ်သထွက် သလိုအပြစ်တင်နေမိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖတ်နေသောစာအုပ်ထဲမှ ဖိုမဆက်ဆံရေးကိစ္စများ အကြောင်း ဖတ်ရ၍ လူပျိုကလေးတို့ဘာဝ လိင်စိတ်ဓာတ်များ အလိုလို ဖြစ်ပေါ်နိုးကြားလာချိန်တွင် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းအချို့ ပြောသံ ကြားခဲ့ဘူးသည့်စကားကိုသတိရမိခဲ့၏။

ထိုစကားကတော့....

“ဟေ့...မောင်မောင်နှမ သက်သက်ကတော့ ဘော်ဒီတကယ် တောင့်တယ်ကွ။ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးမျိုးနဲ့ ချစ်လိုက်ရရင် ဘယ် လောက်များစိမ်ရိုလိုက်မလဲ...”

ဟူ၍ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤစကားကိုသတိရရင်းက သက်သက်၏ ထွားကြွင်းလှပသော ခန္ဓာကိုယ်ကိုမြင်ယောင်လာမိခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့လည်း သက်သက်၏ ကိုယ်လုံး ကိုယ်တည်က အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ထွားကြွင်းရုံမက မိန်းမတို့သဘာဝ အဖုအထစ်အပေါင်း စသည်တို့မှာ အလွန်ချိုးကျနေလှပနေသည်ဖြစ်ရာ သူငယ်ချင်းများပြောသလိုလူပျိုယောက်ျားကလေးတို့ တပ်မက်ချင်စဖွယ်ဖြစ်နေပေသည်။

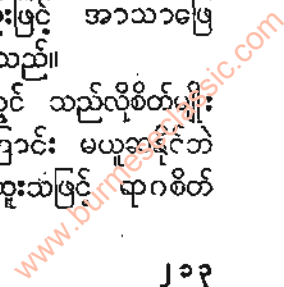
ထို့ကြောင့် မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် သက်သက်၏ကိုယ်လုံးကို အဝတ်အစားမပါဘဲမိမ္မားတိုင်းဖမ္မားတိုင်း မြင်ရလျှင် ဘယ်လိုများနေမည်နည်းဟု စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိသည်အထိ အတွေးလွန်လာလေသည်။

သို့သော် သက်သက်သည်သူ၏ နှမငယ်ဖြစ်သည်ဟူသောအသိ ဉာဏ်က သူ၏စိတ်ကူးကို ပြန်၍ဟန့်တားခဲ့ပေသည်။ နှမအရင်း မဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင်အတူနေ၊ အတူကစားရင်း တအိမ်တည်းတွင်ကြီးပြင်လာခဲ့ရလေရာနှမအရင်းနှင့် ဘာမျှ မခြားကြောင်းစဉ်းစားမိလေသည်။

ယနေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သည့်ပြင် ဥပုသ်နေ့လည်းဖြစ်သောကြောင့် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သူ ဦးစံရိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့ကဘုန်းကြီးကျောင်းသွား၍ ဥပုသ်စောင့်နေကြသောကြောင့် အိမ်တွင်သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြရာ နံနက်စာ ထမင်းစားသောက်အပြီး သက်သက်က သူ့အခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေလျက် မောင်မောင်မှာ ပျင်းပျင်းနှင့် အိပ်ရာထဲလွဲကာ စာအုပ်ဖတ်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“အိမ်ဘောင်ဦးမောင်နှံလက်စွဲ” စာအုပ်ဖတ်ရင်း သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သွေးသားများ၊ အာရုံကြောများနိုးကြားထကြွလာခြင်းကို ကြည့်၍ မောင်မောင်သည်သူ့ ကိုယ်သူကလေးတယောက် မဟုတ်တော့ကြောင်းသေချာခိုင်လုံစွာ သိရှိ သဘောပေါက်မိပေပြီ။ ထိုမျှမကသေး၊ လူပျိုပေါက်ယောက်ျားကလေးတို့ဘာဝ လူကြီးများ၊ ဆရာ ဆရာမ များလစ်ချိန်တွင် အချင်းချင်းမ အကြောင်းပြောဆိုဆွေးနွေးခဲ့သည့်ပြင် ရေချိုးရင်း၊ အိမ်သာဝင်ရင်း စိတ်တက်ကြွလာလျှင် သဘာဝမဟုတ်သောနည်းဖြင့် အာသာဖြေ နည်းကိုပါ လက်တွေ့လုပ်တတ်နေပြီဖြစ်ပေသည်။

မောင်မောင်သည် လူပျိုပေါက်အရွယ်တွင် သည်လိုစိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်တတ်ခြင်းမှာ သဘာဝပင်ဖြစ်ကြောင်း မယူဆနိုင်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ့ရှက်သလိုလိုဖြစ်မိလေသည်။ အထူးသဖြင့် ရာဂစိတ်



နီးကြားလာချိန်တွင် သက်သက်၏လှပအချိုးကျသော ကိုယ်ထံ
ကြီးကိုစိတ်ကူးမိခြင်းမှာ မတွေးအပ်တာကိုတွေးတာဘဲဟုလိပ်ပြာ
မလုံဖြစ်မိလေသည်။

စာအုပ်ကလည်း ဖတ်ကောင်းအောင် စွဲစရာဖြစ်နေသဖြင့်
ဆက်လက်ဖတ်နေရာ ကုတင်ပေါ်တွင် အခန်းနံရံဘက်သို့ မျက်စိ
နှာမူကာအိပ်ရင်းဖတ်နေသဖြင့် သူ၏အခန်းထဲသို့ တစ်တယောထဲ
ခြေဖျားထောက်ဝင်လာသည်ကိုပင် သတိမပြု မိလိုက်ချေ။

ဝင်လာသူကတော့ သက်သက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

“မောင်မောင်က ဘာစာအုပ် တယောက်ထဲ ကျိတ်ဖတ်နေ
တာလဲ၊ ဘုရားတော့ ပေးမဖတ်ဘူးပေါ့လေ...”

သက်သက်သည် မောင်မောင်၏ကုတင်အနီးသို့ လျှောက်
လာပြီး ဖတ်နေယောစာအုပ်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရာ မောင်မောင်
က စာအုပ်ကိုမပေးလိုသဖြင့် ကပျာကယာလက်လှမ်းမမီအောင်
ဆွဲဖယ်လိုက်ပါသော်လည်း သက်သက်ကလည်း အတင်းဆွဲ
ရင်း သူမ၏ နူးညံ့ဖောင်းအိသော ရင်သားအစုံက မောင်မောင်
၏ရင်ပတ်ပေါ် တအားဖိလိုက်သလို ထိသွားလေသည်။

ဤတွင် မောင်မောင်မှာ လျှပ်စစ် ဓာတ်လိုက်ခံရလေရာ
သလားဟု ထင်ရလောက်အောင် အာရုံကြောများ လှုပ်ရှား
ချောက်ချားသွားပါတော့သည်။

သက်သက် ဝတ်စားထားပုံကိုလဲ ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ကိုယ်
ကာယအချိုးကျလှပအောင် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်လိုပါသည်။
အကြောင်းပြကာ အတင်းပူဆာသဖြင့် မိဘများက ရန်ကုန်မြို့
မှာယူဝယ်ပေးခဲ့သည့် ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်ထားလေရာ လက်
မောင်းနှင့် ပေါင်တံများ အတိုင်းသားပေါ်နေသလို သူမ၏ပြင်

ဖွိုးသောရင်သားများကလည်း နိုင်လွန်ရေကူးဝတ်စုံ ခပ်ပါး
ပါးတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရလေသည်။ အရေးထဲ
ရေကူးဝတ်စုံအရောင်က အနီ၊ အစိမ်း၊ အပြာစသော အရောင်
ရင့်ရင့်မဟုတ်ဘဲ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်ရာ ရုတ်တ
ရက်ကြည့်လိုက်လျှင် အသားရောင်သဖွယ် ဖြစ်နေပြီး ဘာ
အဝတ်မှဝတ်မသာ သလို ထင်ရခြင်းကြောင့် မောင်မောင်အဖို့
ပို၍ပင် စိတ်ချောက်ချားစရာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ဟေ့ - မိသက်... စာအုပ်ကိုချက်ချင်း ပြန်ပေးစမ်း။ ဒါ နှင်တို့
မိန်းကလေးတွေဖတ်ရတဲ့စာအုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး...”

မောင်မောင်က ကန့်ကွက်ပြောဆိုနေချိန်တွင် “ဆိမ်ထောင်
ဦးမောင်နှံလက်စွဲ” စာအုပ်မှာ သက်သက်၏လက်ထဲသို့ ရောက်နေ
ပြီဖြစ်ပေသည်။

“အံ့မယ်... ဘာစာအုပ်မို့လဲ၊ မောင်မောင်ဖတ်ရင် သက်လဲ
ဖတ်မှာဘဲ။ ခဏဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရရင် တော်ပါပြီ မောင်မောင်
ရယ်...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သက်သက်သည် စာအုပ်ကိုလက်ကမလွတ်
ဘဲ မောင်မောင်၏ ကုတင်ပေါ်တွင် ရဲတင်းစွာပင် ထိုင်ချလိုက်
လေသည်။

ထိုအချိန်၌ မောင်မောင်မှာ အိပ်ခန်းထဲနေလျှင် ဝတ်နေကျ
အတိုင်းစုပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် ချည်လုံချည်ကိုသာဝတ်ထားလေ
ရာ သက်သက်နှင့် အသားချင်းထိအောင် နီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်နေ
ခြင်းကြောင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီ ဝတ်မထားမိတာ ဒုက္ခပါဘဲဟု
တွေးနေမိလေသည်။

သက်သက်ကတော့ ကုတင်ပေါ်တွင် လက်တဖက်ထောက်၍ ကျန်လက်တဖက်ဖြင့်စာအုပ်ကိုဖွင့်ပြီး ခပ်အေးအေးပင်ဖတ်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့သို့ငိုက်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာစာအုပ်ကိုငုံ ဖတ်နေသည့် အနေအထားကြောင့် သူမ၏လှုပ်သော ရင်သားများမှာ ပို၍ပင်ပြည့်ပြီးကြီးထွားသလိုဖြစ်နေလေသည်။

“စာအုပ်ပြန်ပေးစမ်းပါမိသက်ရယ်။ ရှုပ်လိုက်သာ.... ပြီးတော့ မြန်မြန်နှင့်အခန် ကိုပြန်သွားစမ်း....”

ပါးစပ်ကငေါက်သလိုပြောလိုက်သော်လည်း မောင်မောင်၏ မျက်လုံးများက သက်သက်၏ ကိုယ်လုံးမှ အဖုံအထစ်တွေကို မကြည့်ဘဲမနေနိုင်အောင်ဖြစ်နေပေသည်။ သူ၏ဘယ်ဘက်ပေါင်ရင်းက သက်သက်၏တင်ပါးနှင့် အသားချင်းထိနေသည့် ခံစားမှုကိုလည်း သာယာသလိုဖြစ်နေမိကြောင်း သူ့စိတ်ထဲဝန်ခံနေရပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သက်ကအိပ်လို့ မရတာနဲ့ ဒီရေကူးဝတ်စုံဝတ်ပြီး တိုင်းရင်း မေစာအုပ်ထဲက ကိုယ်ကာယအလှ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတာပါ မောင်မောင်ရဲ့။ မောင်မောင်အခန်းက ဘာသံမှမကြားလို့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတာ ဘာများ လုပ်နေတာပါလိမ့် ဆိုပြီး အသာလာချောင်းတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဒီစာအုပ်ဖတ်နေတာ ကိုး....”

သက်သက်သည် မောင်မောင်ဘက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ စာအုပ်ကို တရွက်ချင်းလှန်၍ ကြည့်နေရင်းပြောလိုက်လေသည်။ ယင်းသို့ ကြည့်နေရင်းက စာအုပ်ထဲမှစာပိုဒ်တပိုဒ်ကိုသတိပြုမိပြီး သေချာစွာဖတ်ကြည့်နေ၏။

မောင်မောင်မှာမူ ရှက်ကြောက် တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့် သာယာခြင်းတည်းဟူသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှစ်မျိုးကို တပြိုင်တည်းခံစားနေရသလိုဖြစ်နေရှာလေသည်။

“ကြည့်စမ်း....မောင်မောင် သိပ်ဆိုးတာဘဲ၊ ဒီစာအုပ်ကျတော့ သူများကိုအသိမပေးဘူး။ သက်လဲ ဒီလိုအကြောင်းတွေ သိချင်တာပေါ့။ ဒီကိစ္စမျိုးတွေကို အခုမသိလဲနောင်တနေ့သိရမဲ့ ဥစ္စာဘဲ။ စောစောကြို သိသားတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား....”

“တော်စမ်းပါမိသက်ရတ်....နင်ကငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါမျိုးတွေက နင်တို့မိန်းကလေးတွေသိဘို့မလိုသေးပါဘူး။ ကလေးပီပီ ကိုယ် ဟာကိုအသာနေတာမဟုတ်ဘူး....”

မောင်မောင်က အပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်သော အခါ သက်သက်သည် မခံချင်ဖြစ်သွားဟန်နှင့် ရုတ်တရက် မတ်တတ် ထလိုက်ပြီး ရင်ပတ်ကိုကော့ရင်း မောင်မောင်အနီးသို့ တိုးလာလေသည်။

“မောင်မောင်က အပိုတွေပြောမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်....သက်က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ ကြည့်စမ်းအုံးရှင့်၊ ဒီကိုယ်လုံးက ကလေးတယောက်ရဲ့ ကိုယ်လုံးလားဆိုတာ....”

ဟု ပြောရင်း သက်သက်သည် အသက်ပြင်းပြင်းရှူ၍ ရင်ပတ်ကို မောက်သည်ထက် မောက်အောင် လှုပ်ပြရုံမက တင်ပဆုံနှင့် ပေါင်တံကြီးများကိုပါ မယ်ရွေးပွဲခွံကိုယ်ဟန်ပြသလို လှည့်ပတ်ပြလေသည်။

မောင်မောင်ခမြာမှာ မျက်လုံးများပြူးလျက် “ဒုက္ခဖြစ်ကုန်တော့မှာဘဲ” ဟု စိတ်ထဲမှစိုးရိမ်နေမိလေသည်။

သက်သက် သူ့ အခန်းထဲမှပစ်မြန်မြန်ထွက်သွားမှအေးမည်
တွေးမိသဖြင့် စကားကိုဖြတ်ရန်ကြိုးစားကြည့်လေသည်။

“အေးပါဟယ်...မိသက်က ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူး၊
ကြီးဖြစ်နေပါပြီတဲ့။ ကိုင်း...ငါ့စာအုပ်က မြန်မြန်ပြန်ပေးပြန်
ပြန်ကြတော်မူပါ...”

သို့သော် သက်သက်ကမူ ခပ်အေးအေးပင် ကုတင်ပေါ်
ပြန်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် စိတ်ထဲရှိသမျှ မျှသိပ်မထား
ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သူပီ ပြောချင်တာတွေ ဆက်
ပြောနေလေသည်။

“ဒီမယ်မောင်မောင်...သက်လေ ယောက်ျားတွေရဲ့ တကိုယ်
လုံးကို သိပ်ပြီး ကြည့်ချင်တာတဲ့။ ယောက်ျားကလေး ဆိုလို့
ကလေးငယ်ငယ်ကလေးတွေသာ ရေချိုးရင်း ဘာရင်း တွေဘူး
တော့ ပြုလုပ်ပျိုအရွယ်ယောက်ျားတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သဘာဝ
အတိုင်းကြည့်ရရင် ဘယ်လိုနေပါလိမ့်ဆိုပြီး သိချင်စိတ်ပေါက်
လာတယ်။ ကြည့်စရာ ယောက်ျားကလေးကလဲ နီးနီးနားနား
မောင်မောင်တယောက်တဲရီတော့မထူးပါဘူး မောင်မောင်ကိုယ်
ကိုတဲကြည့်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်...”

သက်သက်၏ ရဲတင်းပွင့်လင်းသော စကားကြောင့် မောင်
မောင်မှာ ရင်ထဲဒိတ်ကန်ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“သွားစမ်းပါဟာ...ဒီကောင်မကလေး ဘာစကားတွေ
ရှောက်ပြောနေတာလဲ။ မိသက်...ခင် ရူးများခူးနေသလား...”

“ရူးတာမဟုတ်ပါဘူး မောင်မောင်ရဲ့...သက်က မိန့်ကလေး
ပီပီ အရွယ်ရောက်တော့ မိန့်မစိတ်ပေါက်လာတာပါ။ အဲဒါဘာ
ဖြစ်သလဲ။ မောင်မောင်တသာမသိတာ၊ အရင်စနေနေက မောင်

မောင်ရေချိုးခန်းထဲ လုံချည်ချွတ်ရေချိုးနေတုန်း သက်က ထရံ
မှာရှိတဲ့အပေါက်ကလေးက ချောင်းကြည့်ပြီးပြီ...”

မောင်မောင်မှာ အံ့အားသင့် တုန်လှုပ် သွားမိ သလောက်
မယုံကြည်သောဟန်ဖြင့်....

“ဘယ်ထရံပေါက်ရှိလို့လဲ၊ ငါ့တောင်မသိပါလား...”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

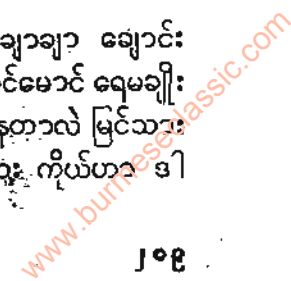
သို့ရာတွင် သက်သက်က သူမ၏ချစ်ဖွယ်မျက်လုံးကြီးများဖြင့်
မောင်မောင်အား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စကားကို ခပ်အေးအေးပင်
ဆက်ပြောလေသည်။

“မာမိတို့ ပက်ခွက်ယောက်တွေ စတိုခန်း လုပ်ထားတဲ့ဘက်
နံရံမှာ အပေါက်တခုရှိတယ်။ အနားကပ် ကြည့်ရင် ရေချိုးခန်း
ထဲကို အကုန်မြင်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိုနေ့က သက် ချောင်း
ကြည့်တော့လေ...ဟိဟိ...မောင်မောင် တကိုယ်လုံးရော မောင်
မောင် ရေချိုးခန်းထဲ ရေမချိုးခင် လုပ်တာရော အားလုံးမြင်ခဲ့
ရတယ်...”

ပြောရင်း သတောကျဟန်ဖြင့် သက်သက်သည် တခပ်ခပ်
ရယ်မောနေပြန်ရာ မောင်မောင်မှာ ဇောချွေးများ ပြန်လာ
အောင်ပင် စိတ်ချောက်ချား နေမိလေသည်။

“ဘာပြောတယ်...ရေချိုးခန်းထဲ ငါ့ဘာလုပ်တယ် ဆိုတာ
နှင့် အကုန်မြင်ရသလား...”

“မြင်တာပေါ့ မောင်မောင်ရဲ့၊ သေသေချာချာ ချောင်း
ကြည့်နေတာတဲ့ မြင်ရတာပေါ့၊ ဟိုနေ့က မောင်မောင် ရေမချိုး
ခင် ဆောင်ဆောင်ထိုင်ပြီး ဟို...အဲ့ဒါ လုပ်နေတာလဲ မြင်သား
တဲ့။ သက်က အရင်တုန်းကဆိုရင် ယောက်ျား ကိုယ်ဟာ ဒါ



လောက်ကြီးလိမ့်မယ်လို့ တောင် မထင်ခဲ့မိဘူး၊ မြင်ဘူးတဲ့ ခလေးကလေးတွေနဲ့ဆိုရင် တခြားစီဘဲနော်....”

သက်သက်သည် ရှက်ကြောက် စိုးရွံ့ဟန် မရှိဘဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပင် ပြောနေသလောက် မောင်မောင်မှာ....

“ဟာ....ခုကွပ်ပါဘဲ....”

ဟု စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ညည်းညူ လိုက်မိလေသည်။

အမှန်တော့ သက်သက်သည် သူ့ပင်ကိုယ် ဝါသနာ စရိုက်အရ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မောင်မောင်တွင် မျက်နှာနီအောင် ရှက်သွားပုံ ရသည်ကို သတိပြုမိသောအခါ သက်သက်သည် မောင်မောင်၏ ပခုံးကို ရင်းနှီးစွာ လက်တဖက်ဖြင့် ကိုင်ရင်း....

“ရှက်မနေပါနဲ့ မောင်မောင်ရာ၊ ဒါတွေက ရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟောစီစာအုပ်ထဲပါသလို လူ့ သဘာဝဘဲ မဟုတ်လား။ သက်တော့ ရှင်းရှင်းဘဲ မရှက်ပါဘူး။ မောင်မောင်ကော မိန်းမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အပြည့်အစုံ မကြည့်ချင်ဘူးလား။ ပါးစပ်က ပြောင်ဖွင့် ဝန်မခံချင်တာဘဲ ရှိမယ်၊ ကြည့်တော့ ကြည့်ချင်မှာဘဲ။ မောင်မောင် ကြည့်ချင်ရင်တော့ အလွယ်ကလေးပေါ့၊ ဟေ့....မသက် ငါပြစမ်းလို့ ပြောလိုက်ရုံဘဲ။ သက်ကလဲ ပြမှာပါ။ ကဲ....အခုဘဲ ကြည့်ချင်ရင်ကြည့်လေ....”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို လက်တဖက်ဖြင့် သူမ၏ ရေကူးဝတ်စုံအင်္ကျီကိုဆွဲ ချွတ်ပါတော့သည်။

“ဟဲ့မိသက်.... နင် တော်တော် ကဲပါကလား....”

ဟု ပါးစပ်က ပြောလိုက်သော်လည်း မောင်မောင်၏ မျက်လုံးများမှာ သက်သက်၏ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများကို မကြည့်ဘဲ

မနေနိုင်ရုံကေ ဖိုသဘာဝ စိတ်ရှိုင်းများလည်း တက်ကြွ ပြင်းထန်လာလေသည်။

သက်သက်သည် ရေကူး ဝတ်စုံကို လုံးဝ ချွတ်ချလိုက်ပြီး နောက်....

“ကဲ....သက်ကတော့ ပြပါပြီ....မောင်မောင်ကိုလဲ သက်က တလှည့် ကြည့်ပါရစေအုံး။ ဟိုနေ့က ရေချိုးခန်းထဲ ချောင်းကြည့်တာ အားမရလို့ အခုတခါ ထပ်ကြည့်အုံးမယ်နော်....”

ဟု အသံက ညှုတ်တုပြောရင်း မောင်မောင်၏ လုံချည်ကို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းဆွဲ ချွတ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်အောက်ထပ် တံခါးဝဆီမှ လူသံများကို လှမ်းကြားလိုက်ရသဖြင့် မောင်မောင်လည်း ကပျာ ကယာ လုံချည်ကောက်ဝတ်ကာ....

“ဟေ့...မိသက်၊ အောက်မှာ မာမိတို့ ပြန်လာပြီထင်တယ်။ မြန်မြန် နှင့် အခန်းကို ပြန်သွားစမ်း၊ ငါတံခါး ဆင်းဖွင့်လိုက်အုံးမယ်....”

ဟု ပြောလိုက်တော့မှ သက်သက်လည်း မောင်မောင်အား စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ပြီး ရေကူးဝတ်စုံအင်္ကျီကို ကောက်ယူ၍ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားပါတော့သည်။

* * *



(၄)

အချိန်မှာ ည ၁၁ နာရီ ကျော်သွားပေပြီ။
 သရက်မြို့မှာ ခရိုင်ဝန် ရုံးစိုက်မြို့ကြီးဟု ဆိုသော်လည်း ရော
 ဝတီမြစ် အနောက်ဖက်ကမ်းတွင် တည်ရှိလျက် လမ်းပန်းဆက်
 သွယ်မှုမကောင်းသည့်ပြင် ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မှုလည်း
 ပြောပလောက်အောင် မကြီးကျယ်သဖြင့် ယခုခေတ်တွင် တိုး
 တက်ဖွံ့ဖြိုးမှု ရှိသင့်သလောက်မရှိဘဲ လူနေအိမ်ခြေနှင့် လူဦးရေ
 အားဖြင့် တောမြို့ကလေး သာသာမျှသာ အခြေအနေမျိုးရှိရာ
 ည ၁၁ နာရီဆိုလျှင် တမြို့လုံးလို့လို့အိပ်မောကျနေပြီဖြစ်လေသည်။
 အသံဆို၍လည်း ရောဝတီမြစ်ထဲ ညဘက် ခုတ်မောင်းသွား
 လာတတ်သော မော်တော်၊ သင်္ဘောအချို့မှ ဥဩဆွဲသံနှင့် ရံဖန်
 ရံခါ အချိန်နာရီ အချက်ပေး သံချောင်းခေါက်သံတို့မှ လွဲ၍
 လုံးဝ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေပေသည်။
 မြို့တောင်ဘက် အစွန်နားကျသော ရပ်ကွက်များသာလျှင်
 အိပ်မောနေစဉ်မှ လျှပ်စစ်ခတ်မီး အင်ဂျင်စက် မောင်းသံကို
 သံသေ့မျှ ကြားရသော အချိန် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့ သရက်မြို့ တမြို့လုံး အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ ဖြစ်
 သော ည ၁၁ နာရီ အချိန်တွင် ဘယ်လိုမှ အိပ်မရဘဲ မျက်လုံး
 ကြောင်ကာ ကုတင်ပေါ် လူးလိမ့်ရင်း ထေ့ရာတေ့ စိတ်ကူးနေ
 မိသူကတော့ ဦးစံရိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့၏ သမီးကလေး သက်
 သက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သက်သက်သည် နောက်အကျဆုံး ည ၁၀
 နာရီမထိုးမီ အိပ်ရာဝင်တတ်သည့်ပြင် ကုတင်ပေါ် လှဲအိပ်ပြီး
 ခေါင်းချရုံနှင့် ချက်ချင်းလိပ်င် အိပ်ပျော်သွားတတ်သူ ဖြစ်၏။
 ယနေ့ညအဖို့မှာမူ အဖိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးက ဥပုသ်စောင့်ပြီး
 ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာဝင်သွားကြလျက် မောင်မောင်ကလည်း
 စာကြည့်စရာရှိသည်ဆို၍ ညစာစားပြီး ပြီးချင်း သူ့အိပ်ခန်းထဲ
 ဝင်သွားခဲ့သောကြောင့် သက်သက်လည်း ၉ နာရီကျော်ကျော်
 တွင် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပေလျက် လုံးလုံး အိပ်ချင်စိတ် မရှိအောင် ဖြစ်
 နေပေသည်။

ဘာကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်တာလဲဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေး
 ခန်းထုတ်ကြည့်သော အခါ၌ကား အဖြေက လွယ်လင့်တကူပင်
 ထွက်လာလေသည်။

နေ့ခင်းက မောင်မောင်၏ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံ၊ သူတို့
 နှစ်ယောက် စကားအချေအတင် ပြောခဲ့ကြပုံ၊ မောင်မောင်က
 မာန်မဲ ဆူပူသလိုပါးစပ်က ပြောနေသော်လည်း သူ၏ မျက်လုံး
 များကတော့ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို “စားချင် ဝါးချင်” ဟန်ဖြင့်
 ကြည့်နေခဲ့ပုံတို့သည် သက်သက်၏ စိတ်ကို ယခု အိပ်ရာဝင်ချိန်၌
 ပြန်လည် လှုပ်ရှားစေလျက် ရှိနေလေသည်။

“မောင်မောင်ဟာ ငါ့အကိုပါလား” ဟူသော အသံက
ဦးကျောက်ထဲ သတိပေးသလိုပေါ်နေသော်လည်း သက်သက်၏
ခန္ဓာကိုယ် သွေးသားများနှင့် မိန်းမတို့သဘာဝ စိတ်ဓာတ်က
တော့ နေ့လယ်က မောင်မောင်၏ ပုဆိုးကို အတင်းဆွဲချွတ်
လိုက်စဉ် မြင်ခဲ့ရသော ယောက်ျားခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တ မွတ်
သိပ်သလို ဖြစ်နေပေသည်။

ဤအသံနှစ်ခုက အပြိုင်အဆိုင်လွန်ဆွဲအားပြိုင်နေ၍ သက်
သက်မှာ အိပ်မပျော်နိုင်အောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

လွန်ခဲ့သော စနေနေ့က မောင်မောင် ရေချိုးနေစဉ် ထရံ
ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်၍ မြင်ရစဉ်ကပင် စိတ်တွေ တက်ကြွ
လှုပ်ရှားလာခဲ့မိရာ ယနေ့ နေ့လယ် မောင်မောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်
ကို ထပ်မံတွေ့မြင်ရသည့်ပြင် မောင်မောင်နှင့် အသားချင်းထိခဲ့
ရသော အတွေ့ကြောင့် ပို၍ပင် စိတ်ဖောက်ပြန်မိလေသည်။
ထိုသို့ အသားချင်းထိသွားစဉ်က ဒီစားရသော အတွေ့ကပင်
လျှင် “မောင်မောင်နဲ့ ထိရတာ မောင်နှမချင်းထိရသလိုလဲ
မဟုတ်ဘူး” ဟု တင်ပြအရေးဆိုသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

အမှန်တော့ သက်သက်သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော အပျို
ပေါက်ကလေးတယောက်အဖြစ် သဘာဝအလျောက် သွေးသား
ဆကြလှုပ်ရှားကာ မှုသဘာဝစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသာ
ဖြစ်၏။ နဂိုက ပွင့်လင်းရဲတင်းသော မိန်းကလေးတယောက်
ဖြစ်၍ အပြုအမူအားဖြင့် ရဲတင်းသလို စိတ်ကူးတော့တော့ရာ
တွင်လည်း ကိုယ်စိတ်ကိုယ် ပြန်မလှည့်စားဘဲ အမှန်အတိုင်း
တေးနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

တနည်းအားဖြင့် တမင်းဆာလျှင် ချက်ချင်းထစားလိုက်ချင်
သလို ခန္ဓာကိုယ် သွေးသား၏ မှတ်သိပ်တောင့်တချက်ကိုလည်း
အာသာပြေအောင် ဖြည့်တင်းလိုက်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်မိခြင်း
ပင်တည်း။

တဖန် သူမ၏ စိတ်တွေ တက်ကြွလှုပ်ရှားသလို မောင်မောင်
ကိုယ်တိုင်ကကော ဖောက်ပြန်စိတ်တွေ မဖြစ်ပေဘူးလားဟု တွေး
ကြည့်မိပြန်သည်။ နေ့ခင်းက မောင်မောင်၏ မျက်လုံးများက
မိမိအား တပ်မက်မွတ်သိပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်နေခဲ့ပုံ၊ အထူးသဖြင့်
မိမိက ပုဆိုးဆွဲချွတ်လိုက် စဉ် မောင်မောင်၏ ယောက်ျားကိုယ်
ကို မြင်ခဲ့ရပုံတို့အရဆိုလျှင်ကား သူသည်လည်း မိုးမ သဘာဝ
စိတ်တွေ ခိုးကြား တက်ကြွလျက်ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေပေ
သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါ့စိတ်တွေ ဂဏှာမငြိမ်ဖြစ်နေသလို သူ့ကိုယ်
တိုင်ကကော ငါ့အကြောင်းတွေ တွေးနေလေမလား” ဟုလည်း
စဉ်းစားနေမိပြန်လေသည်။

ဤနေရာတွင် ကလေးစိတ်မပျောက်တတ်သေးသည့် ၁၄-
နှစ်သမီးအရွယ် သာမန်မိန်းကလေးတယောက်အနေ ဒါမျိုးတွေ
တွေးပါ့မလား၊ စိတ်ကူးဝံ့ပါ့မလားဟု ဝေဖန်စရာ ရှိပေသည်။

သို့ရာတွင် သက်သက်သည် သာမန်မိန်းကလေးတယောက်
မဟုတ်၊ ကလေးစိတ်ပျောက်၍ ကလေးတွေ့၊ တွေးသူလည်းမ
ဟုတ်။ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေက အသက် ၁၉-နှစ် ၂၀-
ရွယ် အပျိုကြီးတယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လောက်အောင် ကြီး
ထူးပြည့်ဖြိုးသူအနေနှင့် မိန်းမ သဘာဝသွေးသား ဆူကြွ
လှုပ်ရှားလာရာတွင် ပွင့်လင်းရဲတင်းစွာ ပြုမူပြောဆိုတော့

တတ်သူ မိန်းကလေးတယောက် ဖြစ်ပါသည် ဟူ၍သာ အဖြေ ပေးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

x x x

အိမ်အောက်ထပ် ညွှန်ခန်းမို့ တိုင်ကပ်နာရီကြီးမှ ၁၁ နာရီ ထိုးသံသည် ထိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ည အချိန်တွင် ဖောက်ထွင်းပေါ်ထွက်လာသည်မှာ အထူးပင် ကျယ်လောင် သည်ဟု ထင်ရပေ၏။

အထူးသဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ကုတင်ပေါ်ထွင် လူးလှိမ် နေသော မောင်မောင်အဖို့ နာရီထိုးသံသည် ခါတိုင်းထက် ပိုကျယ်သည်ဟု ထင်မိလေသည်။

တနေ့ခင်းလုံး စိတ်တွေ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်သလို လှုပ် ရှားနေ၍ မည်သူနှင့်မျှလည်း စကားများများမပြောချင်သဖြင့် ညစာ ထမင်းစားပြီးပြီးချင်း စာကြည့်စရာတွေ များသည်ဟု အကြောင်းပြကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ပြီးနောက် စိတ်ပြေပျောက် စေရန် ကျောင်းမှ သင်္ချာပုစွာတွေ တခုပြီးတခုထွက်နေခဲ့၏။ သုံးလေးပုဒ်မျှ တွက်ရသေးချိန်တွင် စိတ်မပါတော့သဖြင့် သင်္ချာ စာအုပ်တွေကို ဘေးဖယ်ချထားလိုက်ပြီး သမိုင်းစာအုပ်တအုပ် ကောက်ကိုင်ကာ ဖတ်နေပြန်လေသည်။ သို့သော် ထိုစာအုပ်ကို လည်း ငါးမိနစ်မျှ ဖတ်ပြီး လုံးဝစိတ်ပါဝင်စားခြင်းမရှိတော့သ ဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် မီးပိတ်လိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွှဲ အိပ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

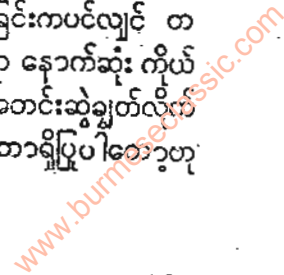
မောင်မောင်၏စိတ်ကို အကြီးအကျယ် အနှောက်အရှက် ပေးနေသည်ကား နေ့ခင်းက မိသက်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရပုံ အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သက်သက်၏ စိတ်သဘောထား ရည်ရွယ်ချက် မည်သို့ရှိသည် ကို အကဲဖြတ်ရန်မှာ အလွန်ခက်လှပေသည်။ သူမ၏ အပြုအမူ နှင့် အပြောအဆိုရဲတင်းပုံကတော့ တကယ် အံ့ဩဘွယ်ကောင်း သည်။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

တခုကော့ခိုသည်။ သက်သက်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ပင် ဘာကိစ္စမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဆိုတတ်သော ညာဉ်ရှိ ခဲ့ရာ ယခု အပျိုဘော်ဝင်ချိန်တွင်လည်း ဖို-မ ဆက်ဆံရေးဆိုင် ရာ လိုင်ကံစွဲအကြောင်းတွေကို အကဲဖြစ်သူ မိမိအား ရှက်ရဲမုန်း မသိဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောင်ဖွင့်ပြောဆွေးနွေးတာများလား ဟု တွေးစရာရှိပေသည်။

သို့သော် ဤသို့ဆိုရအောင်ကလည်း သက်သက်၏ ပြောပုံ ဆိုပုံလေသံနှင့် အမူအရာက ကလေးတယောက်က မသိနားမ လည်၍ အပြစ်ကင်းစွာ ပြောပုံမျိုးမဟုတ်။ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင် ဖြစ်သော ဖိုသတ္တဝါ၏ အတွေ့ကို တောင့်တမတ်သိပ်ဟန်ရှိရုံမက စကားပြောပုံ လေသံကပါ တဖက်သားကို ဆွဲဆောင် ဖြား ယောင်းနေသယောင် ညုတုတုရှိလှပေသည်။

အံ့သားရောင် ရေကူးဝတ်စုံ ဝတ်ဘားခြင်းကပင်လျှင် တ ဖက်သား၏စိတ်ကို ချောက်ချားစေနေပြီဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး ကိုယ် တုံးလုံးချွတ်ပြရုံမက မိမိ၏လုံချည်ကိုပါ အတင်းဆွဲချွတ်လိုက် သည့် အပြုအမူမှာ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သဘောရှိပြုပါတော့ဟု ဖိတ်မန္တကပြုသလိုပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။



“အိမ်ထောင်ဦးမောင်နှံလက်စွဲ” စာအုပ်ထဲမှ စာပိုဒ်အချို့ကို ခပ်ရဲရဲပင် ဖတ်၍ မြန်ရေရှက်ရေ ဆွေးနွေးပြောဆိုပုံကလည်း ရိုးသားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါချေ။

ကြီးမားထူးကြွင်းသလောက် ပြေပြင်လှပသော သက်သက်၏ ကိုယ်လုံးမှ စွဲမက်ဖွယ်ရာ အစိတ်အပိုင်းများကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်မိရင်း ဖို့သဘာဝ စိတ်တွေ့ တက်ကြွ နိုးကြားလာသဖြင့် မချင့်မရဲ ဖြစ်မိလေသည်။

မောင်မောင်သည် အလွန်စားချင်နေသော မှုတခုကိုလူကြီးများအလစ်တွင် ခိုးစားလိုက်ရ ကောင်း၊မကောင်း စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရခက်နေသော ကလေးငယ်တယောက်ပမာ ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေရာမှ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းတချက် ချ၊လိုက်မိလေသည်။

x

x

သက်သက်သည် စိတ်တွေ့ထကြွဖောက်ပြန်ကာ ဘယ်လိုမှအိပ်မပျော်နိုင်သဖြင့် ကုတင်ပေါ်တွင် ဘယ်ပြန်၊ ညာပြန် လှိမ့်ရင်း အကြံရခက်နေစဉ် မိမိ၏အိပ်ခန်းတံခါးသည် တစ်တယောက်က အပြင်မှတုန်းဖွင့်သလို ခပ်ဖြေးဖြေး ပွင့်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။

အိပ်ခန်းထဲတွင်ကား သက်သက် ညှောင့်လွန်းလျှင်ကြောက်မည်စိုး၍ မိဘများက “နိုက်လိုက်” ခေါ် လျှပ်စစ်မီးလုံး အသေးကလေးတလုံး ထပ်ဆင့် ထွန်း ညှိပေးထားသော အလင်းရောင်က မှိန်သော်လည်း ခပ်ကြာကြာ နေလိုက်လျှင် ကောင်းစွာ မြင်ရသော မီးလုံးမျိုးဖြစ်လေသည်။

ထိုမီးမှအလင်းရောင်ကြောင့်ပင် သက်သက်က အခန်းတံခါးပွင့်လာသည်ကို မြင်ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ပထမသော် အိမ်ပေါ်သူခိုးများရောက်နေသလားဟုတွေး၍ စုတ်တရက် ကြောက်သွားမိသော်လည်း တံခါးရွက် ပွင့်သွားပြီး ဝင်လာသူကိုမြင်လိုက်ရသောအခါ၌မူ ကြောက်စိတ်များ လုံးဝပျောက်သွားရုံမက စောစောကတက်ကြွနေသော စိတ်များ ပြန်စည် လှုပ်ရှားလာပါတော့သည်။

ဝင်လာသူကတော့ တဖက်အိပ်ခန်းမှ မောင်မောင်ပင်တည်း။

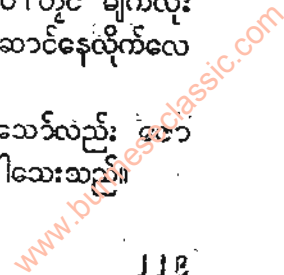
ကလေးတယောက်လို လူကြီးများ အလစ်တွင် မှု့ခိုးစားရကောင်း၊ မကောင်းကို ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေရာမှ ယခုတော့ “ဟယ်... ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်” ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ အဖြေရသွားဟန် တူပေသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှအသာထကာ အခြားလူများနိုးမည်စိုး၍ သက်သက်၏အိပ်ခန်းဆီသို့ ခြေဖျားထောက် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သက်သက်သည် မောင်မောင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်တွင် သဘောကျ ပီတိဖြစ်သွားလျက် ပြုံးမိလေသည်။

သူမအနေနှင့် ညအိပ်ခတ်မီးအလင်းရောင်တွင် ကောင်းစွာ မြင်ရသော်လည်း အပြင်မှရုတ်တရက်ဝင်လာသူ မောင်မောင်က ချက်ချင်းမမြင်နိုင်သေးမှန်းသိသဖြင့် ကုတင်ပေါ်တွင် မျက်လုံးများပြန်မှိတ်ကာ အသာအိပ်ပျော်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်လေသည်။

မောင်မောင်မှာ စိတ်ဆောင်၍ ထလာရသော်လည်း စောချွေးများပြန်ကာ ဒူးတုန်ချင်သလို ဖြစ်နေမိပါသေးသည်။



ခပ်ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် အသာချွတ်နှင့် ဝင်လာရင်း သက်သက်၏ကုတင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌မူ အိပ်ပျော်နေပုံ ရသ့ ကလေးမ့ကို မြင်ရသည်တွင် ကြောက်စိတ်တွေ ပျောက်ပြီး ကြမ်းချင်၊ ရမ်းချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့သည်။

သက်သက်သည် “ဘလောက်စ်” ဇာတ်ကားကို အတွင်းမှတော်လိမ္မော်ပါးဝတ်ထားရာ အချုပ်အချယ်မရှိ လွတ်လပ်နေသော ရင်သားများကို သဘာဝ ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်နေရပေသည်။

အိပ်ပျော်ချင်ဟန်ဆောင်နေသူ သက်သက်ကတော့ မျက်လုံး ဖွင့်မကြည့်သော်လည်း မောင်မောင် သူ့ ကုတင်နားတွင် ရောက်နေကြောင်းကို အသက်ခပ်ပြင်းပြင်းရှူသံ ကြားရရုံနှင့် သိနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မောင်မောင်၏ လက်ဝဲဖက်သည် သက်သက်၏ရင်အုံပေါ်သို့ ဆိုင်ကိုင်လိုက်ရင်း မျက်နှာကပါငုံ့၍ နှုတ်ခမ်းချင်းထပ်ကာ အတင်းစုံတိုင်းနမ်းလိုက်သည်ကိုသက်သက်က ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စင်စစ် မောင်မောင်မှာ သက်သက် အိပ်ပျော်နေသည်ဟုပင် ထင်လျက် သူ့ စိတ်သူ့ မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် အတင်းအဓမ္မ ဖက်နမ်းမိခြင်းဖြစ်ရာ သက်သက်၏ ညာဘက်လက်မောင်းက သူ၏ လည်ပင်းကို သိုင်းရှုံဖက်ထားလိုက်ပြီး သူမ၏ပါးစပ်နှင့် လျှာတို့ ကပါ အသက်ဝင်သလိုလှုပ်ရှားလာပုံကို သတိပြုမိတော့မှ သက်သက်အိပ်မပျော်မှန်း သိရပေသည်။

တမိနစ်ကျော်ကျော်မျှ အငမ်းမရ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တအားနမ်းရှုပ်ပြီးတော့မှ မောင်မောင်သည် မျက်နှာချင်း ခွာလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများက ရာဂစိတ် မည်မျှ တက်ကြွပြင်းထန်နေသည်ကို ဖော်ပြသလိုလည်း တောက်ပြောင်လျက် ရှိနေပေသည်။

“ဟေ့-မိသက်....နင်နိုးနေသလား....”

မောင်မောင်က ခပ်တိုးတိုး မေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်....သက်လဲ ညဦးထဲက အိပ်လို့မပျော်ဘူး”

ဟု ပြန်ပြောရင်း သက်သက်သည် မောင်မောင်၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

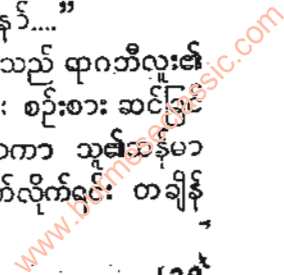
“နေ့လယ်ကတော့ အချိန်မရွေးကြည့်ချင်ရင် ပြမယ်ဆို ငါ အခုကြည့်ချင်တယ် မိသက်ရယ်၊ ငါ့စိတ်ကိုငါမနိုင်တော့ဘူး....”

ပြောပြောဆိုဆိုမောင်မောင်သည် သက်သက်၏ ဘလောက်စ် အင်္ကျီကြယ်သီးများဖြုတ်၍ ချွတ်ပစ်လိုက်ရာ သက်သက်ကဘာမျှ မပြောရုံမက မောင်မောင်၏ခါးမှ ပုဆိုးကို သူမကပင် ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ နဂိုလျော့ရဲရဲဖြစ်နေသော သက်သက်၏ ထမီမှာလည်း ခါးတွင်မရှိတော့ဘဲ ဒူးဆစ်အောက်ရောက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“မိသက်....ငါ့ကို စိတ်မဆို ပါနဲ့ကွယ်-နော်....”

ဒါလောက်ဘဲပြောနိုင်ပြီး မောင်မောင်သည် ထုဂီတိုင်း၏ စေခိုင်းရာကို လိုက်နာရန် တခုတည်းသာသိပြီး စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ် လုံးဝကင်းနေသူ တယောက် ဖြစ်လာကာ သူ၏ဆန်မာသောလက်မောင်းကြီးများဖြင့် တအားဖက်လိုက်ရင်း တချိန်



တည်းမှာပင် သက်သက်၏ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ရက် လဲကျသွား
လေသည်။

နောက်တော့....သက်သက်မှာ စိတ်တွေ အပြင်းအထန် နှိုး
ကြားတက်ကြွရာမှ နာကျင်ခြင်း၊ အသက်ရှူကြပ်ခြင်း၊ ပူစပ်
ပူလောင်ဖြစ်သလိုရှိခြင်း စသော ဝေဒနာများ ခံစားရပြီး မကြာ
စဘူး ထူးခြားလှသော အတွေ့အရသာက ဝေဒနာများကို ဖုံး
လွှမ်းလိုက်သည်ဟု ထင်မိပါတော့သတည်း။

* * *

(၅)

“အိမ်ထက်ညက်ညောတဲ့ ဖဲ့မေ့ရာပေါ်ဝယ်....ချစ်တ
လင်းခေါ်တယ်....ချစ်ပြုဟာခင်းတဲ့တူမောင်မယ်....”

နောက်တနေ့ညနေသက် ကျောင်းမှအပြန် လမ်းဘေး အိမ်
တအိမ်မှ လူငယ်တစု မယ်ဒလင်တီးခင်း ဂီတစာဆို မြို့မငြိမ်း
ရေးပြီး ပြည်လှဖေ-မေရှင်တို့ သီဆိုခဲ့သော “ချစ်ပြုဟာ”
ဓာတ်ပြားသီချင်းကို ခပ်ကျယ်ကျယ်သီဆိုနေသံ ကြားလိုက်ရ
သည်တွင် သက်သက်မှာ သူ့ကိုများ စောင်းဆိုလိုက်လေသလား
ဟု တွေးရှက်မိလေသည်။

အမှန်တော့ မယ်ဒလင်တီး သီချင်းဆိုနေသူ လူငယ်များက
ခေတ်ဟောင်းက သီချင်းဓာတ်ပြားများအကြောင်း စကားစပ်
ပြောဆိုနေကြရင်း သူတို့ထဲမှ တယောက်က မြို့မငြိမ်း၏ ချစ်ပြု
ဟာ သီချင်းကို ဆိုတီး တီးပြနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ သက်သက်
ကသာ ယမန်နေ့ညကတုန်းက မောင်မောင်နှင့် လွန်လွန်ကျွဲကျွဲ
ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလှိုသလို ရှက်မိခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သူလိုပင်သမီး

သို့သော် ချက်ချင်းပင် “ဟာ.... သူတို့ဟာ သူတို့သိချင်းဆို
နေကြတာတဲ့၊ ညက ကိစ္စကို မောင်မောင်နဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်
ကလို့လို့ ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘူး....” ဟု ပြန်သတိရတာ
ထူးခြားပျက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ၌ကား သက်သက်သည် အိပ်ခန်း
ထဲသို့ တိုက်ရိုက်သွား၍ ကုတင်ပေါ်လှဲရင်း အတွေးနယ်ခဲ့နေမိ
ပြန်လေသည်။

လမ်းတွင်ကြားခဲ့ရသော “ချစ်မြူဟာ” သီချင်းကို ပြန်လည်
ကြားယောင်မိလျက် ညတုန်းက မောင်မောင်နှင့် နှစ်ယောက်
သား “ချစ်မြူဟာ” ခင်းခုံကြရပုံကိုလည်း စမြူးပြန်ကာ တွေး
နေမိလေသည်။

သက်သက်အနေနှင့် ပြန်တွေးနေပုံမှာ အပြစ်တခုခု ကျူး
လွန်မိ၍ နောက်ပိုင်း ဝမ်းနည်း နောင်တရနေပုံမျိုးမဟုတ်။
မစားဘူးသော အစာအာဟာရတခုပသဆုံးအကြိမ် စားလိုက်
ရသည်တွင် ထူးကဲသည့်အရသာ အာရုံကို စွဲလန်းကာ နောက်
ထပ် စားချင်သေးတယ်ဟု ဆန္ဒပေါ်လာပုံမျိုး ဖြစ်နေပေသည်။

နာကျင်ခြင်းနှင့် သာယာခြင်း အာရုံနှစ်ခု ရောနှမ်းပေါင်း
စပ်ထားသလို ညက ခံစားလိုက်ရသော အတွေ့အကြုံက သက်
သက်၏ စိတ်များက နောက်ထပ် တောင့်တချင်အောင် လှူ
ဆော်ပေးသလို ဖြစ်နေပေပြီ။

“သောက်လေ သောက်လေ၊ ငတ်မပြေသည့် ပင်လယ်ဆား
ငန်ရေနှင့်တူသည်” ဟု နှိုင်းယှဉ်ပြောဆိုလေ့ရှိကြသည့်အတိုင်း
သက်သက်မှာ အစလုပ် “မြီး” ကြည့်မိသော အတွေ့ကြောင့်
ခက်နေပြီ ဖြစ်ပေသည်။

နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ ထချိန်ကတော့ မောင်မောင်နှင့်
ရင်ဆိုင်ရမှာ မျက်နှာပူသလိုရှိ၍ ကော်ဖီသောက်ရာတွင်ပင် တ
အိမ်သားလုံးသောက်ပြီးမှ သူမ တယောက်တည်း အိပ်ရာထ
နောက်ကျသလိုလို ဟန်ဆောင်လျက် နောက်ချန် သောက်ခဲ့၏။

မောင်မောင်နှင့် သက်သက်မှာ ကျောင်းတွင် အတန်းချင်း
မတူဘဲ ကျောင်းတက် ကျောင်းဆင်းချိန်ပါ မတူခြင်းကြောင့်
သက်သက် ကျောင်းတက်ရသည့်အချိန်၌ မောင်မောင်က ထွက်
သွားနှင့်ပြီဖြစ်၏။ ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့လည်း မောင်
မောင်က အရင်စောဆင်းရသဖြင့် ယနေ့ တနေ့လုံး မောင်
မောင်နှင့် မတွေ့ရသေးပေ။

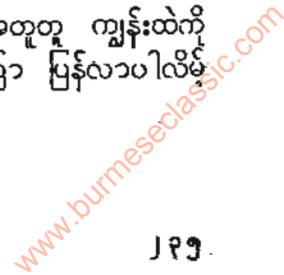
ယခုအိမ်ပြန်ရောက်၍ အိပ်ရာပေါ် ခေတ္တလှဲရင်း ပြန်စဉ်း
စားမိသောအခါ၌မူ နံနက်ပိုင်းကလို မျက်နှာပူခြင်း လုံးလုံး
မဖြစ်တော့သည့်ပြင် မောင်မောင်ကိုလည်း တွေ့ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်
လာမိလေသည်။

မောင်မောင်သည် ညနေတက် ကျောင်းဆင်းပြီးချိန်တွင်
တောလုံးကန်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အားကစားလေ့ကျင့်ခန်းတခု
လေ့ကျင့်ခြင်း လုပ်တတ်သဖြင့် အိမ်မှာရှိခဲ့ပေသည်။

သက်သက်သည် ပို၍သေချာအောင်ဆိုပြီး အောက်သပ်
ညှော်ခန်းတွင် စာဖတ်နေသော ဖခင် ဦးစံရှိန်ထံသွားရောက် မေး
ကြည့်သောအခါ၌မူ....

“မောင်မောင်လား....၊ သမီး မာမိနဲ့အတူတူ ကျွန်းထဲကို
လှေနဲ့ သွားကြတယ်သမီးရဲ့၊ တော်တော်ကြာ ပြန်လာပါလိမ့်
မယ်....”

ဟု ဦးစံရှိန်က ပြောပြလေသည်။



ရာဝတီမြစ်လယ်တွင် နွေရာသီ၌ ယာခင်းများ စိုက်ပျိုးရင်း လူတွေပါ နေထိုင်လျက် ရွာဖြစ်နေသော ကျွန်းများရှိရာ ဒေါ်မြတင်သည် ရံဖန်ရံခါ အဆိုပါ ကျွန်းများသို့သွားရောက်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ယာခင်းထွက် သီးနှံများ ဝယ်လေ့ ရှိ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့သွားနေကျ လှေတစင်းနှင့် သွားလေ့ရှိသော်လည်း ယနေ့အဖို့ လှေသမားက နေမကောင်းသဖြင့် သားဖြစ်သူ မောင်မောင်ကို လှေလှော်အပို့ခိုင်းလျက် သားအမိနှစ်ယောက် ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သက်သက်သည် အိမ်ပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ ပြန်တက်လာပြီး မောင်မောင်နှင့် ညတုန်းက “ချစ်” ခဲ့ရပုံအကြောင်းတွေ့ဆက်လက် တွေးနေမိပြန်လေသည်။

ယင်းသို့ တွေးနေရင်း သာယာပျော်ရွှင်သလို ကြည်နူးသလို ရှိစဉ်မှာပင် ဦးဧကောက်ထံသို့ အသိဉာဏ်တခု ဝင်လာသည်တွင် ရုတ်တရက် စိုးရိမ်သွားမိလေသည်။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ လင်မယားလို တကြိမ်တခါ “ချစ်” မိရုံနှင့် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားနိုင်သည်ဟု ကြားဘူးရာ ယခု မိမိတင်လည်း မောင်မောင်နှင့် ယမန်နေ့ညက လွန်လွန်ကျွဲကျွဲ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေရှိသွားပေပြီလော။

သက်သက်တို့ ကျောင်းမှ ကိုးတန်း ကျောင်းသူတယောက် ယမန်နှစ်တုန်းက ချစ်သူ ရည်းစားနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းချိန်း “တွေ့”ရာမှ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားခဲ့ဘူးပေသည်။ ထိုကလေးမကိုယ်တိုင်က ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးများအား “ငါတို့ လွန်လွန်ကျွဲကျွဲ ဖြစ်မိတာ တခါထဲပါဟယ်... အဲဒီတခါလေးနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတာ သိပ်ဆိုးတာထဲ”ဟု ဖွင့်ပြောခဲ့ရသည်။

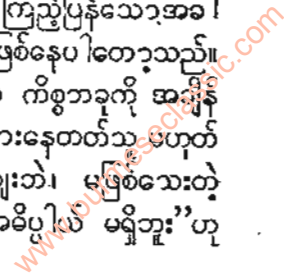
သို့သော် ကလေးမ၏ ချစ်သူရည်းစားက ၎င်း၏ မိဘများကို ဖွင့်ပြောပြီး ချက်ချင်း လက်ထပ်ယူလိုက်သဖြင့် ပြဿနာပြေလည်သွားခဲ့ပေသည်။

သက်သက်သည် အဆိုပါ ကလေးမ၏အဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရရင်း မိမိတို့အဖို့လည်း ညတုန်းက “တခါထဲ” ဖြစ်ခဲ့မှုကြောင့် ကိုယ်ဝန်ရှိသွားပါမူ မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။

ကိုးတန်းကျောင်းသူ ကလေးမလို ချစ်သူ ရည်းစားနှင့် ခပ်မြန်မြန် လက်ထပ်ယူလိုက်ကြရန်ကလည်း သရက်မြို့ တမြို့လုံးက မောင်မောင်နှင့် သက်သက်ကို မောင်နှစ်မ အဖြစ်သာ မြင်နေကြသည်။ စင်စစ် သက်သက်က ဦးစံရိန်တို့၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အဖွဲ့အစည်းက သမီးအရင်းကဲ့သို့ပင် သူ့ဆနေကြ ပြီဖြစ်၏။ ဦးစံရိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့ အနေနှင့် သက်သက်အား ဆက်ဆံရာတွင် တကဲ့သမီး အရင်းကဲ့သို့ အလွန်ချစ်ခင်မြတ်နိုးကြမုန်း အားလုံးက သိကြပြီးဖြစ်ရာ အကယ်၍ ငိုက်မြို့သနာ ဖြစ်လာပါက ကိုးတန်းကျောင်းသူ ဖြေရှင်းသလို ဖြေရှင်းရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဤနည်းနှင့် ဖြေရှင်းရန် မဖြစ်နိုင်လျှင် အခြားမည်သည့်နည်းနှင့် ဖြေရှင်းရပါ မည်နည်းဟု စဉ်းစား ကြည့်ပြန်သောအခါ လက်တွေ့ ဖြစ်နိုင်သည့် အဖြေကို ရှာမရ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် သက်သက်သည် စိတ်ညစ်စရာ ကိစ္စကခုကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဦးဧကောက်ခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားနေတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် “ဟ...နော်...နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဘဲ၊ မဖြစ်သေးတဲ့ ပြဿနာတခုကို ကြိုတင် တွေးပူနေလို့ အမိပေါ့လဲ မရှိဘူး”ဟု



သူ့ကိုယ်သူ အားပေးကာ ကုတင်ပေါ်မှထ၍ ရေမိုးချိုးလိုက်လေသည်။

ရေချိုးပြီး၍ အဝတ်အစား လဲနေစဉ်မှာပင် အောက်ထပ်မှ ဦးစံရိန်၏ အသံဖြင့်....

“သမီးရေ....သမီး မာမိတို့ ကျွန်းထဲသွားတာ အခု ထက်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ၆ နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ ဒက်ဒီ ကမ်းနားဆင်း ကြည့်လိုက်အုံးမယ်....”

ဟု လှမ်းပြောသံ ကြားရသဖြင့်....

“ဟုတ်ကဲ့....ဒက်ဒီ....သမီး ထမင်းခူးပြီး စောင့်နေပါ့မယ်....”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သက်သက်သည် အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် အိမ်အောက် ထပ်ဆင်းကာ ညစာ ထမင်းပွဲကို ပြင်ရင်း ယနေ့ တနေ့လုံး မျက်နှာချင်း မဆိုင်ခဲ့ရသေးသူ မောင်မောင်နှင့် ထမင်းဝိုင်းကျတော့ ဆုံရချေတော့မည်ဟု တွေးနေမိလေသည်။

ယမန်နေ့ညက ကိစ္စကြောင့် သူမ အနေနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသလို မောင်မောင်၏စိတ်တွင် မည်သို့ နေမည်နည်းဟု အလွန်သိချင်နေလေသည်။

ထမင်းပွဲပြင်ပြီး၍ အချိန် တနာရီကျော် ကြာသွားသည်တိုင်အောင် ဦးစံရိန်တို့ ပေါ်မလာသေးသဖြင့် သက်သက်မှာ အနည်းငယ်စိုးရိမ်မိလာသည်။

မာမိတို့ကလဲ ဒါလောက် မိုးချုပ်အောင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်းထဲကြာနေပါလိမ့်”ဟု တွေးရင်းနှင့် အချိန်က တဖြေးဖြေး ကုန်လာရာ သူမကိုယ်တိုင်က ထမင်းသာလာလေသည်။

ည ၈ နာရီ ထိုးတော့မှပင် အိမ်ရှေ့ဘက်မှ လူသံကြားရသဖြင့် “အင်း....အခုမှဘဲ ထမင်းစားရတော့မယ်....”

ဟု ဝမ်းသာအားရ တံခါးဖွင့်ပေးရန် ထွက်သွားသောအခါ ဝင်လာသူမှာ ဦးစံရိန်တို့ မိသားစုမဟုတ်ဘဲ ရုံးမှ ရှေ့နေစာရေးကြီး ကိုဘဂျမ်းဆိုသူ ဖြစ်နေ၍ အံ့အားသင့်မိလေသည်။

“ဦးလေးဘဂျမ်းပါလား....ဒက်ဒီတို့ မာမိတို့ ပြန်မလာသေးဘူးလား....”

ဟု မေး၍ ကိုဘဂျမ်းက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပျက်နှင့် ပြောပြသော အကြောင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သက်သက်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချား သွားမိပါတော့သည်။

ကိုဘဂျမ်း ပြောပြသော သတင်းကတော့ အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

ညနေ ၅ နာရီခွဲခန့်က ဒေါ်မြတင်နှင့် မောင်မောင်တို့သား အမိ ရေလယ်ကျွန်းမှ သရက်မြို့ဘက်သို့ အပြန် မြစ်လယ်တွင် သူတို့၏ လှေငယ်အား သစ်ပေါင်ဆုံ မော်တော်တစင်းဖြင့် တိုက်မိပြီး လှေမှောက်သွားခဲ့သည်။ မော်တော် မောင်းသူက တိုက်တော့မည့် ဆံဆဲ ကြိုးစား ရှောင်ရင်း မောင်မောင်အား လှမ်းအော် သတိပေးခဲ့သော်လည်း မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် လှေလှော် မကျွမ်းကျင်သည် တကြောင်း၊ မော်တော်စက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရေလှိုင်းများကြောင့် လှေကို ထိန်းရန် ခက်နေသည် တကြောင်း၊ မော်တော်နှင့် တိုက်မိရာမှ လှေမှောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ မောင်မောင်တို့ သားအမိ နှစ်ယောက်စလုံး ရေမူးတတ်သဖြင့် နှစ်သွားကြရာ မော်တော်ပေါ်မှ အလုပ်သမားများ ကိုယ်တိုင် ရေထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ကယ်ဆယ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်

လည်း ဒေါ်မြတင်က မောင်မောင်ကို ကြောက်ကြောက်နှင့် တအား ဆွဲဖက် ထားခြင်းကြောင့် နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံး ရစ်ပတ်လျက်နှင့်ပင် နှစ်သွားတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ သရက်မြို့ ဘက်ကမ်းမှ လှေသမား အချို့ လှမ်းမြင်၍ ချက်ချင်းပင် မြစ် လယ်သို့ လိုက်လာကာ စိုင်းဝန်းကူညီ ရှာကြသေး၏။ သို့သော် နောက် တနာရီ ကျော်ကျော်မှ ပြန်ပေါ် လာတော့ရာ သား အမိ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်မရှိကြတော့ချေ။

သက်သက်ကို သမီးအရင်းနှင့် မခြား ချစ်ခင် ခြတ်နိုးခဲ့သူ မာမီ ဒေါ်မြတင်နှင့် သက်သက်အား နှမလို ချစ်ရာမှ ယမန်နေ့ ညကတော့ ယောက်ျားလို “ချစ်” ခဲ့သူ မောင်မောင်တို့မှာ မမြော်လင့်ဘဲ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားကြပြီ ဖြစ်သတည်း။

* * *

(၆)

သုံးလခန့် ကြာသွားပေပြီ။

သက်သက်သည် ဒေါ်မြတင်နှင့် မောင်မောင်တို့ ရှောင် စခင် ရေနစ် သေဆုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် ပူဆွေးသောက ရောက်မှု အရှိန်ပြေစ ပြု၍ နေသာ ထိုင်သာ ရှိလာပြီ ဖြစ်ပေသည်။

သူမအဖို့ နှစ်သိမ့်စရာ တခုကတော့ မောင်မောင် သေဆုံး ဆုံးချင်း သူမတွင် ပဋိဘန္ဓေ ရှိနေရင်တော့ ဒုက္ခပါဘဲဟု တွေးပူ မိခြင်းသည် တလအတွင်း ကိုယ်ဝန်မရှိမုန်း သေချာစွာ သိရ သဖြင့် “အင်း... တော်ပါသေးရဲ့”ဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချနိုင်ခဲ့ခြင်း စင် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ ကိုယ်လေးလက်ဝန် ရှိခဲ့ပါမူ သူနှင့်ရတာပါ ဟု လက်ညှိုးထိုးပြစရာ မောင်မောင်လည်းမရှိတော့ရုံမက အကို အရင်းနှင့် မခြားသူ မောင်မောင်နှင့်ရတဲ့ ကလေးပါဟု ပြောရန် စကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ယုံကြည်မည် မဟုတ်ပေ။ သက်သက် အနေနှင့် တကဲ့ ဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ သေချာလှသည်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ယခုတော့ ထိုပြဿနာ အလင်းမပေါ်သဖြင့် သူမ အဖို့ မောင်မောင်နှင့် နှစ်ပါးသွားခဲ့သည့် “ချစ်ပြုဟာ” ဇာတ် လမ်းကို မိမိတယောက်တည်းသာ သိသော လျှို့ဝှက် အဖြစ် အပျက်တရပ် အဖြစ် တသက်လုံး မျှီသိပ်ထားလိုက်ရန်သာ ရှိပါ တော့သည်။

ဦးစံရှိန်မှာ ဇနီးနှင့်သားအတွက် အကြီးအကျယ်စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းမိသော်လည်း တရားနှင့် ဖြေနိုင်အောင် ဘာသာတရား လေးစားခဲ့သူဖြစ်၍ တကြောင်း၊ ဝေလောဆယ်အားဖြင့် သမီး ကလေး သက်သက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေချင်စိတ် မရှိသည် တကြောင်း၊ ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လျက် သက်သက် ကို ရန်ကုန်မြို့မှ နာမည်ကြီး ခရစ်ယာန်သာသနာပြု စာသင် ကျောင်းတကျောင်းသို့ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား (ဘော်ဒါ) အဖြစ် ပို့ထားလိုက်လေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အိမ်ကိုသော့ပိတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း သို့သွား၍ ဥပုသ်ရက်ရှည်စောင့်ရင်း ခန္ဓာဝိပဿနာတရား အား ထုတ်နေရှာလေသည်။

ရန်ကုန်ကျောင်း ဧကန်နေသော သမီးကလေး သက်သက် ဝိုက်က မှန်မှန်စာရေးဆက်သွယ်၍ အားပေးစကား ပြော လိမ္မာရေးခြားရှိရန် ဆုံးမခြင်း စသည်ဖြင့် မိဘဝတ္တရား ကို ပြုမဲပြုနေခဲ့ပေသည်။

ဒါမြတင်တို့ ရေနစ်သေဆုံး၍ သုံးလကျော်ကျော် ရက် င်း ၁၀၀ တိတိ ပြည့်သောနေ့မှာ ဦးစံရှိန်၏ မွေးနေ့နှင့် ကြို န်လေရာ သက်သက်သည် ဖခင်ကြီးအား ကန်ခတော့လိုသည်

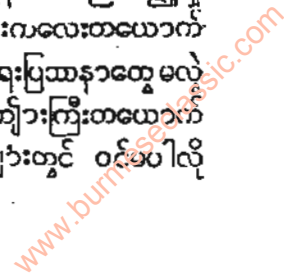
ဆိုပြီး ကျောင်းမှ ခွင့်တိုင်လျက်သရက်မြို့သို့ ခေတ္တ ပြန်ခဲ့လေ သည်။

ဦးစံရှိန်အတွက်ဆိုပြီး သက်သက်သည် ရန်ကုန်မှ ရှားမီး ကိတ်ပွဲ စသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တွေပါ ဝယ်လာလိုက်ပါ သေးသည်။

ဦးစံရှိန်၏ မွေးနေ့ နံနက်စောစောတွင် သံဃာတော်များ အား အာရုံဆွမ်း ပင့်ကပ်လှူကြရာတွင် သက်သက်ကပင် တကဲ့ အိမ်ရှင်မကြီးသဖွယ် အစစအရာရာ စီမံခန့်ခွဲရုံမက လာရောက် သော အိမ်နီးချင်း ဧည့်သည်များကိုပါ သူမကိုယ်တိုင် ဝတ္တရား ကျေပွန်စွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့လေသည်။

ဦးစံရှိန်ကား သွက်လက်ချက်ချာပြီး ချစ်စရာ ကောင်းလှ သော သမီးကလေးသက်သက်အား တစ်မိမိမိကြည့်ရင်း ကျေနပ် ပီတိဖြစ်လျက် သွားလေသူ ဒေါမြတင်တို့သားအမိအား အလှမ်း ပြေသလို ရှိရှာလေသည်။

သို့ရာတွင် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အပျိုကြီးတယောက်လို ထူးကြိုင်းပြည့်ဖြိုးသော သက်သက်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ရင်း ကလေးမ၏ နှောင်ရေအတွက် တွေးပူမိပြန်လေသည်။ ဤမျှ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး သွေးသားဆူဖြိုးသူ မိန်းကလေးတယောက် အနေနှင့် မကြာမီ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာတွေမလဲ မသွေပေါ်လာတော့မည်ဖြစ်ရာမိမိက ယောက်ျားကြီးတယောက် အနေဖြင့် ခုရာဝါသ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများတွင် ဝင်မပါလို သဖြင့် စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။



သက်သက်နှင့်ပတ်သက်၍ ထိုထက်ပိုပြီး စိုးရိမ်စရာကောင်းသော အခြေအနေတရပ်ကို မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်လုပ်သည့်ညက ဦးစံရှိန်သည် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကြံ့ခွဲရလေသည်။

ညဘက် ညဉ့်သည်များ ပြန်သွားကြပြီးနောက် ဦးစံရှိန်နှင့် သက်သက်တို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ချိန်တွင် အိပ်ရာမဝင်မီ သားအဖနှစ်ယောက် ထိုင်စကား ပြောနေကြစဉ်က ဖြစ်လေသည်။

သက်သက်မှာ ထိုနေ့တနေ့လုံး ညဉ့်ပရိသတ် စည်ကားနေပုံကို ကြည့်ပြီး သဘောကျသလို သရက်မြို့မှ အသိမိတ်ဆွေဟောင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရ၍လည်း ပျော်ရွှင်နေဟန်တူလေသည်။

“သမီး ဒီနေ့ သိတ်ပျော်နေတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား သမီး...”

“ပျော်တာပေါ့ ဒက်ဒီရဲ့။ ဒက်ဒီကော မပျော်ဘူးလား ဟင်...”

“ပျော်တယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်...ဒက်ဒီတို့က အသက်ကြီးပြီတဲ့ကဲ့။ ဒက်ဒီက အခု သမီးလာလို့ သာ အိမ်ပြန်လာတာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာဘဲ အေးအေး ဥပုသ်စောင့်နေချင်ပါတယ်...”

ဦးစံရှိန်၏ စကားကို သက်သက်က သဘောကျပုံမရချေ။

“ဟာ...ဒက်ဒီကလဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းချဉ် သွားနေလို့ ပျင်းစရာကောင်းမှာပေါ့။ ဒက်ဒီက ဒါလောက်လဲ အသက်မကြီးသေးပါဘူး၊ ပျော်ပျော်ပါးပါး အိမ်မှာနေဘို့ ကောင်းပါသေးတယ်။ ဒက်ဒီတယောက်ထဲမို့ ပျင်းရင်လဲ နောက်မိန်းမ ယူပါလားဟင်...”

သက်သက်၏ စကားကြောင့် ဦးစံရှိန်မှာ အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။ ကလေးတယောက်ပြောရမည့် စကားမျိုး မဟုတ်သဖြင့် အံ့ဩမိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အို...သမီးကလဲကွယ်...ဘာတွေ ရှောက်ပြော နေရတာလဲ ကွယ်...ဒက်ဒီက နောက်အိမ်ထောင်ပြုဘို့ စိတ်မကူးပါဘူး။ ဒက်ဒီတို့ အရွယ်ကလဲ မိန်းမယူဘို့ အရွယ်လဲ မဟုတ်တော့ပါဘူး...”

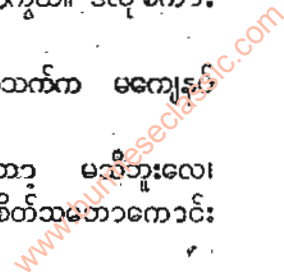
“မဟုတ်သေးပါဘူး ဒက်ဒီရယ်...ဒက်ဒီ အရွယ်က မိန်းမယူဘို့အရွယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ။ ဟိုဈေးနားက ဦးဖိုးအေးကြီးဆိုရင် ဒက်ဒီ ထက် အသက်ကြီးသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအဖိုးကြီးတောင် ဘာကြာသေးလို့လဲ နောက်မိန်းမယူခဲ့တာ။ ဒက်ဒီပြောတာ သမီးတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်လို့သာ ဒက်ဒီကို သမီးတောင့် လက်ထပ်ယူလိုက်ချင်သေးတယ်။ သမီးနဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ ယူလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ နော်...နော် ဒက်ဒီ...”

သက်သက်သည် ကလေးတယောက်က အပြစ်ကင်းစွာ ပြောသလိုပင် အားရပါးရ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဦးစံရှိန်မှာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားမိပါတော့သည်။

“ဟဲ့...သမီး ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲကွယ်။ ဒီလို စကားမျိုးမပြောကောင်းဘူးကွဲ့...”

ဦးစံရှိန်က ဟန့်လိုက်သော်လည်း သက်သက်က မကျေနပ်သေးဟန်ပြင့်....

“ပြောကောင်းတာ မကောင်းတာတော့ မသိဘူးလေ၊ သမီးကအမှန်အတိုင်းပြောတာ၊ ဒက်ဒီလို စိတ်သဘောကောင်း



ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုး လွယ်လွယ်နဲ့ ရသ့ခဲ ယဉ်းတယ်မဟုတ်လား....”

ဟု ထပ်ကန့်နေပြန်သေးရာ ဦးစံရှိန်မှာ ကြာရှည် ဆက်နား မထောင်လိုတော့သဖြင့်....

“ကိုင်း....သမီး မိုးချုပ်လှပြီ၊ အိပ်ရာဝင်ပေတော့။ ဒီနေ့ တနေ့လုံး သမီးလဲ ပင်ပန်းလှတယ်။ စောစောစီးစီး နားလိုက်ရင် ကောင်းတယ်။ နက်ဖြန်ဆိုရင် သမီးနောက်တနေ့ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်စရာတွေလဲ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ သွား....သွားအိပ် ချည်တော့....”

ဟု ဇွတ်အံတင်း စကားကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရတော့သည်။ သက်သက်ကတော့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသေးဟန်ရှိသော် လည်း ဖခင်၏စကားကိုလည်း မလွန်ဆန်ချင်သဖြင့် အိပ်ရာ ဝင်ရန် ထလိုက်ရလေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ခါနီးတွင် သက်သက်သည် ဖခင်ကြီး အနားသို့ကပ်သွားရင်း....

“ရန်ကုန်က မွေးနေ့ပုတီးတွေမှာဆိုရင် မွေးနေ့ကျတဲ့လူအ တွက် ဆုတောင်းပြီး ကစ်လုပ်ကြတယ် ဒက်ဒီရဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မွေးနေ့မို့ သမီးကလဲ ဒက်ဒီကို နမ်းမယ်နော်....”

ဟုပြောပြောဆိုဆို ဦးစံရှိန်၏ လည်ပင်းကိုလှမ်းဖက်၍ပါးစပ် ချင်းတေ စုတ်ကာ ဗိုလ်ဆန်ဆန်ပင်နမ်းလိုက်လေသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လျှပ်တပြက်လျှင်မြန်လှသောသက်သက်၏ အပြုအမူကြောင့် ဦးစံရှိန်မှာ မည်သို့မျှ ရှောင်တိမ်းချိန်မရဘဲ အနမ်းခံလိုက်ရလေသည်။

“ဝှတ်နိုက်....ဒက်ဒီ” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး သက်သက်က အပေါ် ထပ်သို့တက်သွားသည့်တိုင်အောင် ဦးစံရှိန်မှာ ဇောချွေးများ ပြန်လာသည်အထိ တုပ်လှုပ်ချောက်ချားနေမိပါတော့သည်။

သက်သက်၏နမ်းရှုပ်ပုံမှာ ကလေးတယောက်က ဖခင်အား အပြစ်ကင်းမဲ့စွာနမ်းပုံမျိုးမဟုတ်။ အရွယ်ရောက်ပြီး ဖို-မစိတ် နိုးကြားနေပြီဖြစ်သော မိန်းကလေးတဦးက ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် အားတပ်မက်ခစွာ နမ်းလိုက်ပုံမျိုးဖြစ်ကြောင်း သူမ၏ ပါးစပ်၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် လျှာတို့က ထင်ရှားစွာ ပြနေပြီဖြစ်ရာ ဦးစံရှိန်အဖို့ အကြီးအကျယ်ထိတ်လန့်သွားမိခြင်းဖြစ်ပေသည်။

“ဘုရား....ဘုရား....တယ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမ၊ ဝါကလား” ဟူ၍ စိတ်ထဲမှရေရွတ်မိလိုက်ပါသေးသည်။

ထိုနေ့ညအိပ်ခါနီးအချိန်တွင် ဦးစံရှိန်သည် တစုံတခုကိုလေး နက်စွာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ ‘သက်သက်’ အမည်ရှိ သူ၏မွေးစား သမီးနှင့်နောက်ပိုင်းတယ်သောအခါ မျှအတူမနေရန်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

ဦးစံရှိန်တွင် ဒေါ်အေးမြင့်အမည်ရှိ နှမဝမ်းကွဲ တယောက် ရှိရာ ဒေါ်အေးမြင့်က သတ္တိရှိတိုင်းသွားရောက်အခြေစိုက်နေထိုင် သျှက်ရှိသည်။ ယခု စာသင်နှစ် ကုန်၍ ကျောင်း ပိတ် လျှင် ဒေါ်အေးမြင့်အား တာဝန်ပေးပြီး သက်သက်ကိုသတ္တိရှိသို့ ဒေါ် အားခိုင်းရန်နှင့် သူကိုယ်တိုင်ကတော့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ သွား ရောက်တရားအားထုတ်နေခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု စဉ်းစား ခံလေသည်။ သရက်မြို့မှ အိမ်ကြီးကိုရောင်း၍ရရှိသောငွေနှင့် သူစု ဆောင်းထားရှိသမျှ ပစ္စည်းများငွေများကိုလည်း မိမိတယောက်

စားနိုင်ရုံမျှနဲ့ပြီး အားလုံးကိုလည်း သက်သက်အတွက် ရည်မှန်း လျက်ဒေအေးမြင့်ကိုပင် လွှဲပေးထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။

စစ်ကိုင်းချောင်းသို့ သွားရောက် တရားအားထုတ်မှသာလျှင် သက်သက်က 'ဒက်ဒီနဲ့သမီး လာနေချင်တယ်' ဟု အတင်းပူဆာ ခြင်းကို တားဆီးနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ချစ်စရာကောင်းသလောက် ကြောက်စရာလည်းကောင်းလှ သော သက်သက်နှင့်ပတ်သက်၍ နောင်ရေး အစီအစဉ်များ၍သို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှသာ ဦးစိုရန်မှာ စိတ်မောမောနှင့်အိပ်ပျော် သွားရှာပါတော့သတည်း။

x x x

သက်သက်ပညာသင်နေသည့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ စာသင်ကျောင်း၌ ဆရာမအတော်များများရှိသည့်အနက် တယောက်သော ဆရာမ သည် သက်သက်အား အထူးခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်သီးလျက်ရှိ ပေသည်။

သက်သက်အား ကျောင်းသင်ခန်းစာခက်ရာ ခက်ဆစ်များကို 'ကျူရှင်'ပေးသလို သင်ကြား ပြသပေးသည့်ပြင် မကြာခဏ စားစရာ သောက်စရာများ ယူလာကျွေးခြင်း၊ နံနက် ပိုင်းတွင် သက်သက်ပန်ဘို့ဆိုပြီး ကျောင်းပန်းခြံထဲမှ ပန်းလှလှကလေးတွေ နူးပေးခြင်းစသဖြင့် အထူးအရေးပေးလေ့ ရှိ၏။

သက်သက်အနေနှင့်ကား 'ဒီဆရာမက ငါ့ကို အတော်ချစ်ရှာ တယ်'ဟု သဘောကျလျက် ဆရာမ၏ ချစ်ခင်ယုယမှု၊ အခွင့် အရေးပေးမှုတို့ကိုခံယူခဲ့ပေသည်။

ထိုဆရာမ၏အမည်ကတော့ ရင်ရင်ဟုခေါ်လေသည်။ ရင်ရင်မှာ ငယ်စဉ်ကပင် မိဘမဲ့ကလေး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဆွေမျိုး ညာတိဆို၍လည်း အားကိုးရလောက်အောင်မရှိသဖြင့် ခရစ်ယာန် သာသနာပြုကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားရင်းကြီးပြင်းလာကာ ဆယ်တန်းအောင်သောအခါ ကျောင်းရှိမိန်းကလေး တော်ဒါ ဆောင်တွင် လက်ထောက်အဆောင်မှူးအလုပ်လုပ်နေရသူ ဖြစ်ပေ သည်။

ဆရာမရင်ရင်၏ထူးခြားချက်တစ်ခုကားမိန်းကလေးချောချော လှလှများအပေါ် အထူးခင်မင်ကာ အရောတဝင်နေပြီး ဂရုစိုက် အခွင့်အရေးပေးတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယခုနှစ်ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား (ဘော်ဒါ) ကျောင်းသူ များအနက် သက်သက်ကအလှဆုံး၊ အချောဆုံးလို ဖြစ်နေခြင်း ကြောင့်ပင် ဆရာမရင်ရင်က အထူး ချစ်ခင်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။

နောက်ဘချက်ကတော့ သူနှင့်ရွယ်တူ (အသက် ၂၀ ကျော်) အခြားဆရာမတွေလိုမျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်၊ ပေါင်ဒါ၊ သနပ်ခါး လိမ်းခြယ်ခြင်းမရှိဘဲခေါင်းပေါ်မှဆံပင်ကို သပ်ယပ်အောင် ဖိ ထားခြင်းမှလွဲ၍ မည်သို့မျှ အလှပြုပြင်မှု မလုပ်တတ်ခြင်းပင်ဖြစ် လေသည်။

တကယ်ကတော့ ဆရာမ ရင်ရင်သည် ကိုယ်တိုင်က မိန်းမဖြစ် ပါလျက် အခြားမိန်းကလေးချော လှလှများအပေါ် တဏှာ

ရာဂစိတ်ဖြင့် တပ်မက်သော 'လက်စီယင်' ခေါ် ယောက်ျားရှာ
တမျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

လူချင်းခင်မင်ရင်းနှီးလာသောအခါ ရင်ရင်သည် သက်သက်က
'ဆရာမ' ဟု ခေါ်ခြင်းကိုပင် သဘောမကျသဖြင့် နှစ်ယောက်ချင်း
ဆုံသည့်အခါ...

'ဆရာမလို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့ကွယ်... တစ်ခါဆန်လွန်းပါတယ်၊
ရင်ရင်လို့ ဘဲခေါ်စမ်းပါ...'

ဟု ပြောခဲ့လေသည်။
'ဆရာမက သက်နှစ်စာရင် အသက်အပုံကြီး ကြီးတယ်မဟုတ်
လား၊ ရင်ရင်လို့ ခေါ်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ...'

ဟု သက်သက်က ပြန်ပြောသောအခါ...
'အသက်ကြီးတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုယ့်ကိုချစ်ရင်တော့
(ရင်ရင်)လို့ ဘဲခေါ်ပါနော်...'

ဟု ဇွတ်အတင်းပင်ပြောင်းခေါ်ခိုင်းသဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင်
သက်သက်က 'ဆရာမ' မခေါ်ဘဲ 'ရင်ရင်' ဟု ပြောင်းခေါ်ခဲ့ရလေ
သည်။

ထိုမျှမကသေး၊ ဆရာမရင်ရင်သည် သက်သက်အား သူနှင့်
အတူအခန်းထဲခေါ်အိပ်စေလေသည်။

မိန်းကလေး ဘော်ဒါဆောင်တွင် ကျောင်း သူများ သည်
ဆေးရုံ များမှာလို ကုတင်များ စီတန်းထား၍ အိပ်ကြရ၏။
အဆောင်၏တဖက်အစွန်တွင် ဆရာမ ရင်ရင် တယောက်တည်း
အိပ်သည့် အခန်း ငယ်တခုရှိ၏။ ထိုအခန်း ကလေးထဲသို့
သက်သက်၏ကိုတင်ကုရှေ့ ဦး အိပ်စေခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းစည်းကမ်းအတိုင်း ညစာကြည့်ချိန်ပြီး၍ အိပ်ချိန်တန်
သောအခါ ဆရာမ ရင်ရင်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို သေချာစွာပိတ်
လျက် သက်သက်နှင့် နှစ်ယောက်သား စကားပြောလေ့ရှိ၏။
ပြောပုံကလည်း သက်သက်၏ကုတင်ပေါ် သို့လာထိုင်ပြီး...

"မင်းကိုယ် ကိုချစ်ရဲ့လား၊ ကိုယ်တော့ သိပ်ချစ်တာဘဲကွယ်"
စသည့်စကားမျိုး တွေပြောရင်း သက်သက်အား ခါးဖက်လိုက်
ပါးပြင်ကို နှမ်းလိုက်နှင့် လုပ်တတ်လေသည်။

သည်လိုအခါ များတွင် ရင်ရင်၏မျက်လုံးများသည် ရာဂစိတ်
လွှမ်းနေသော ယောက်ျားတယောက်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ကာ သက်
သက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများကို တပ်မက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်
နေတတ်ပေသည်။

သက်သက်၏ပေါင်နှင့် တင်ပါးများကို လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ်
ပွတ်သတ်နေတတ်ပုံကလည်း ယောက်ျားတယောက်က မိန်းမ၏
ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှ အသားများကို အတွေ့အရသာခံရင်း
ပွတ်သတ်ကလိနေသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာမရင်ရင်ကား တကဲ့ယောက်ျားရှာတဦးပေတည်း။

တညတွင် ရင်ရင်သည် ကျောင်းသူအားလုံး အိပ်ပျော်
လောက်သည့်အချိန်အထိ သက်သက်နှင့် အချိန်ဆွဲ စကားပြော
နေပြီးနောက် ဘော်ဒါဆောင်တခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ထွား
တော့မှ ပူအိုက်လွန်း၍ အိပ်လို့ မရသေးဟုဆိုကာ သူ့ကိုယ်မှ
အဝတ်အစား အားလုံး ချွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

စိတ်က ယောက်ျားရှာဖြစ်နေ၍ ဘဲလား မပြောတတ်၊ အဝတ်
ဗလာကျင်းနေသော ရင်ရင်၏ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း မိန်းမကိုယ်နှင့်
မတူ ယောက်ျားတယောက်ကိုယ်လို ဖြစ်နေပေသည်။ ရင်ပတ်ကို

ကြည့်လျှင် မှုသဘာဝအတိုင်း ကြီးထွား ဖေါင်းတက်မနေဘဲ ပြားချပ်နေ၏။

“ကိုယ်တို့အချင်းချင်းဘဲကွာ ရှက်စရာမရှိပါဘူး။ မင်းလဲအဝတ်အစားတွေချွတ်ထားပါလား...”

ဤသို့ပြောရင်းနှင့် ရင်ရင်သည် သက်သက် ဝတ်ထားသော ညအိပ်အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

မီးရောင်ခပ်နိမ့်နိမ့်တွင် ရင်ရင်က ဤသို့လုပ်နေစဉ် သက်သက်သည် သရက်မြို့မှ မောင်မောင်နှင့် တညဖြစ်ခဲ့ရပုံအကြောင်းကို မဆီမဆိုင် ပြန်လည်သတိရနေမိသဖြင့် အဝတ်အစားချွတ်ခြင်းကို မကန့်ကွက်ဘဲ အသင်္ဘာငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

ရင်ရင်သည် သက်သက်၏ လှပပြည့်ဖြိုးသော ကိုယ်လုံးကို အဝတ်မပါဘဲကြည့်ရသဖြင့် သဘောကျနေလေသည်။

အထူးသဖြင့် သက်သက်၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းမှ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းကိုကြည့်ပြီး....

“တကယ်လှတယ် သက်ရယ်...မင်းလောက်လှတဲ့ မိန်းမ၊ ကိုယ်မျိုးရှိမှာမဟုတ်ဘူး...”

ဟုရင်ရင်က ထုတ်ဖော် ချီးကျူးလိုက်ပါသေးသည်။ ထို့နောက် သက်သက်၏ကိုယ်လုံးကို ယောက်ျားတယောက်က ဖက်လိုက်သလို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်ရင်း....

“သက်ရေ...ကိုယ်တော့ မင်းကိုသိပ်ချစ်တာဘဲ...”

ဟုပြောကာ မျက်နှာချင်းအပ် နှုတ်ခမ်းချင်းတေ စုတ်နမ်းရှုပ်လေသည်။

တချိန်တည်းမှာပင် ရင်ရင်၏ ညာဘက်လက်က သက်သက်၏ ရင်သားကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သတ်နေလေသည်။

စင်စစ် ရင်ရင်သည် မိန်းမတယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ အပြုအမူက ရာဂစိတ်တက်ကြွနေသော ယောက်ျားတယောက်လို ဖြစ်နေရာ သက်သက်မှာလည်း မီးခဲပြာဖုံးဖြစ်နေခဲ့သော ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို တောင့်တသည့် စိတ်ရိုင်းများ ပြန်လည်နိုးကြားထကြွလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရင်ရင်က ပေ့ဖက်ကိုင်တွယ် နမ်းရှုပ်နေသည်ကို ရုန်းကန်ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုရုံမက နောက်ဆုံး ရင်ရင်က လင်နှင့်မယား ‘ချစ်’ ပုံချစ်နည်းဆန်ဆန် သူမ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ၌ပင် သက်သက်ကိုယ်တိုင် ရင်ရင်အား ပြန်ဖက်ထားလိုက်မိပါတော့သတည်း။

* * *

(၇)

အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးပြီး၍ နေ့ရာသီ ကျောင်းရက်ရှည် ပိုတ်စေသောအခါ သက်သက်အား အိမ်ဖြစ်ခေါ်ရန်အတွက် ဖခင် ဦးစံရှိန် ရန်ကုန်သို့လာရာတွင် သထုံမြို့မှ သူ၏နှမဒေါ်အေးမြင့်ပါ အတူလိုက်ပါလာလေသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဦးစံရှိန်က သူသည် စစ်ကိုင်းတောင်ခြား သို့ သွားရောက် တရားအားထုတ်ရန် အစီအစဉ်ရှိသဖြင့် သက် သက်က အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးမြင့်နှင့်သထုံမြို့တွင်သွားရောက် နေထိုင်စေလိုကြောင်းပြောလေသည်။

သက်သက်သည် ရုတ်တရက်သဘောမကျသော်လည်း....

“လိုက်သွားပါသမီးရယ် ဒီက ဒီနှစ် စစ်ကိုင်းတောင်ခြားမှာ သွားတရားအားထုတ်ဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ရှိလို့ပါ။ နောက်ပြီး ဟောဒီက သမီးအန်တီဒေါ်အေးမြင့်ဟာ နောင်ဆိုရင် ဒွက်ဒီတို့ ကိုယ်စား သမီးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူအဖြစ်နဲ့ တာဝန်ယူသွားရမဲ့လူ ဖြစ်တယ်။ သမီးမရောက်ဘူးတဲ့ သထုံမြို့ကိုလဲ အလည်အပတ်သွားရသလိုပါ ဘဲကွယ်...”

ဟုပြောရှာသူ ဖခင်ကြီးအားကရုဏာသက်ကာစိတ်အနှောက် အရွက်မဖြစ်စေလို၍တကြောင်း၊ ဒေါ်အေးမြင့်ကိုယ်တိုင်က....

“လိုက်ခဲ့ပါ သက်သက်ရယ်....အန်တီတို့ကဆိုရင် သက်သက် အကြောင်း သရက်မြို့နဲ့ စာရေးဆက်သွယ်ရင်း နာမယ်သာ သိ နေတာ လူချင်းမမြင်ဘူးခဲတဲ့ အခုမှတဲ့ ဆိုရတော့တယ်။ အန်တီ ကိုလဲ သက်သက်ရဲ့ မာမီလိုဘဲ သဘောထားပါကွယ်နော်။ သထုံ ရောက်တော့ ငါတို့မ ပျော်သွားမှာပါ...”

ဟုပြောသဖြင့် အားနာလာမိသည် တကြောင်းကြောင့် သထုံ မြို့သို့လိုက်သွားရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

သို့သော်သက်သက်ကအခွင့်အရေးတခုတောင်းလေသည်။ ထို အခွင့်အရေးကတော့ သူမနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးနေသူ ဆရာမ ရင်ရကိုပါ သက်သက်နှင့်အတူ သထုံသို့ခေါ်သွားပြီး ကျောင်း ပိတ်ချက်အတွင်းနေခွင့်ပြုရန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့်ပင် နောက် ၂-ရက်မျှကြာသောအခါ သက်သက်နှင့် ဆရာမ ရင်ရင်တို့သည် သထုံမြို့ရှိ ဒေါ်အေးမြင့်အိမ်သို့ ရောက် သွားကြပါတော့သည်။

ဆရာမရင်ရင်ကား သူ့အလွန်ချစ်သောသက်သက်နှင့်နီးနီးကပ် ကပ်နေရသည်ကို အကူးပင် ကျေနပ် သဘောကျ နေပေသည်။

ရင်ရသည် ယောက်ျားတယောက်အဖြစ် သက်သက်အား သမီးရည်းစားလို၊ မယားလို ချစ်ခင်နေရုံမလုံ၍ တကယ်အလို လိုက် အရေးပေးတတ်သည်။ အနှံ့ အတာလည်းခံနိုင်သည်။ သက် သက်အတွက် သူ့လစာငွေထဲမှပင် အဝတ်အစား အဆန်းပေါ် တိုင်းဝယ်ပေးတတ်သည်။

ထိုကြောင့်သက်သက်ကလည်း ခင်မင်အားကိုးကား ရင်ရင် အား တသက်လုံး သူမနှင့်အတူခေါ်ထားမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ် ထားပြီးဖြစ်လေသည်။

သတူမြို့သို့ ရောက်ခါစက မရောက်ဘူးသည့်အရပ်ကို ပထမ အကြိမ်ရောက်ရ၍ လည်လိုက်ပတ်လိုက်၊ ဘုရားဖူးလိုက်နှင့် ပျော် သလိုလိုရှိသော်လည်း တလမျှကြာသောအခါ၌မူ သက်သက် သည် စိတ်ထဲမပျော်ပိုက်တော့သလိုဖြစ်လာလေသည်။

ဒေါ်အေးမြင့်တွင် အေးအေးသွင် အမည်ရှိ သက်သက်နှင့် ရွယ်တူသမီးတယောက်ရှိရာ မအေက သဘောကောင်းပြီး အေး သလောက် အေးအေးသွင်က မာနကြီးပြီး သက်သက်အပေါ် အထင်သေးသလို၊ မနာလိုစန့်တိုသလို ဆက်ဆံတတ်၏။ သက် သက်သည် ဦးစံရိန်နှင့် ဒေါ်မြတင်တို့၏ သမီးအရင်းမဟုတ်မှန်း သိသည့်အပြင် မိခင်ရင်း ဒေါ်သက်မေမှာ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့ခြင်းကိုပါ ကြားဘူးသဖြင့် သက်သက်အား ရှုတ်ချလို သည့်သဘောလည်းရှိ၏။

ထို့ပြင် ဒေါ်အေးမြင့်၏ ခင်ပွန်းသည် ဦးဘသွင်ဆိုသူက လည်း အရက်သောက်တတ်သူဖြစ်သျှက် မကြာခဏ အရက်မူး ပြီး သက်သက်အား စကားကို ရီသဲ သဲ ပြောပုံ၊ သက်သက်၏ ပြည့်ဖြိုးလှပသော ခန္ဓာကိုယ်အား မရိုးသားသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်တတ်ပုံတို့ကြောင့် “အင်းဒီလူကြီးကတော့ အန္တရာယ် ရှိတယ်” ဟု သက်သက်က အကဲခတ်ရိပ်မိလေသည်။

“သမီး...ယောက်ျားတွေကိုသတိထား၊ ယောက်ျားတွေဟာ မကောင်းဘူး သမီးရှဲ့...”

ဟူ၍ မိခင်ဒေါ်သက်မေ ကွယ်လွန်ခါနီး ပြောသွားသော စကားကိုလည်း ချက်ချင်းပြန်သတိရမိလေသည်။

ဒေါ်အေးမြင့်ကိုယ်တိုင်က လင်ကိုကြောက်ရသူ ဖြစ်နေခြင်း ကလည်း တပျိုးစိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်နေပေသည်။ ညဘက် ဦးဘ သွင်ကြီးတယောက်တည်း အိမ်ရှေ့နန်းတွင် အရက်သောက်နေ ရင်းက စာကြည့်နေသော သူ့သမီး အေးအေးသွင်ကိုတော့ မခိုင်းဘဲ ဒေါ်အေးမြင့်အား “ဟေ့-သက်သက်ကို ဆော်ဒါ တပုလင်းယူပြီး ပို့ခိုင်းစမ်း” ဟု ခိုင်းသည့်အခါ ဒေါ်အေးမြင့် မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့် တကယ်ပင် သက်သက်အား ဆော်ဒါ ပုလင်းသွားပို့ ခိုင်းတတ်သည်။

သည်လိုအခါများတွင် ဦးဘသွင်သည် သက်သက်အား ပြုံး ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့်....

“ဟဲ့ ကောင်မသေး...နှင့်ကိုယ်လုံးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ကြီးလှချည်လား ဘာတွေများ လုပ်ထားလို့လဲ...”

ဟု မျက်လုံးက သက်သက်၏ရင်ပတ်ကိုကြည့်ရင်း ပြော တတ်လေသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့်ပင်လျှင် သက်သက်သည် ဖခင် ဦးစံရိန်က မည်သို့ပင် ပြောစေကာမူ ဒေါ်အေးမြင့်တို့အိမ်တွင် ကြာရှည်နေ၍မဖြစ်ဟု တွေးမိသေသည်။

ဦးဘသင်-ဒေါ်အေးမြင့်တို့၏ သမီး အေးအေးသွင်က သက် သက်အား အဆင်အတန်းချင်းမတူ၍ အဖက်မတန်သလို ခပ် တည်တည် လှပနေခြင်းကလည်း သက်သက်အဖို့ စိတ်ထဲ အောင် သက်သက်နှင့် တပျိုးစိတ်ပျက်စရာကောင်းနေပေသည်။

အေးအေးသွင်၏ နေပုံထိုင်ပုံ ဆက်ဆံပုံကိုကြည့်ပြီး ဆရာမ ရင်ရင်ကပါ ကြားက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ညသက် နှစ်ယောက် သား ကျိတ်၍ အေးအေးသွင်အကြောင်း တီးတိုးဝေဖန် ပြော ဆိုခြင်းဖြင့် စိတ်ကို ဖြေကြရတော့သည်။

တခါက အေးအေးသွင်က သက်သက် စာဖတ်နေရာသို့လာ ပြီး....
“ဟေ့-သက်သက်.... တခါတခါ ညည်းတို့အဖေကို သတိမရ တူးလား....”

ဟု မေးဘူး၏။
သက်သက်ကလည်း ရိုးသားစွာပင်....

“အော်....ဒက်ဒီလား၊ သတိရတာပေါ့ အေးရယ်....ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီက စစ်ကိုင်းချောင်မှာ တထူးအားထုတ်နေတယ်ဆိုတော့ မပြောသာဘူးပေါ့....”
ဟု ပြန်ဖြေခဲ့လေသည်။

ဤတွင် အေးအေးသွင်သည်မထီမဲ့ မြင် လှောင်ပြောင်သလို ရယ်မောလိုက်ရင်း....

“အန်ကယ်လီ ဦးစံရှိန်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးက။ ညည်း အမေရင်း ဒေါ်သက်မေက ညည်းကို တိတ်တိတ်ပုန်းမေးရပြီး ပစ်သွားတဲ့ အပေအရင်းကိုပြောတာ....”

ဟု ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။
တမင်သက်သက် စော်ကားချင်၍ ရန်စ၊ မှန်းသိသာလွန်းသ ဖြင့် သက်သက်တွင် မျက်နှာနီသွားအောင်ပင် ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါ်သလည်းထွက်လာမိလေသည်။

ပင်ကိုယ်စဉိုက်အားဖြင့် ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်သူ ပီပီ သက် သက်သည် အေးအေးသွင်အား ပက်ပက်စက်စက် ပြောကာ ရန် တွေ့ပြီး လူ့ကိုပါ ပါးကို ဖြန်းကနဲ ရိုက်ချလိုက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဖခင် ဦးစံရှိန်၏မျက်နှာ အန်တီဒေါ်အေးမြင့်၏ မျက်နှာတို့ကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်လာသဖြင့် စိတ်ကိုမနည်းကြီးစား ချုပ်ထိန်း လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်၌ အနီးတွင်ရှိနေသူ ဆရာမ ရင်ရင်က အခြေအနေ ကို ဝင်ထိန်းသည့်အနေဖြင့်....

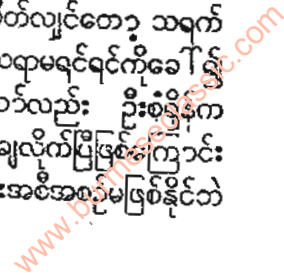
“ကိုင်း-လာပါသက်ရယ်....စောစောက သက်ကစာရေးစရာ ရှိသေးတယ်ဆို၊ လာလေ....စာသွားရေးရအောင်....”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို သက်သက်ကို အိပ်ခန်းခေါ်သို့ ဆွဲခေါ် သွားလိုက်ရလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင်ပင် သက်သက်သည် နောက်တကြိမ် ကျောင်း ပိတ်လျှင် သတုံသို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မလာတော့ဟု ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

× × ×

နောက်နှစ်နေ့ရာသီ ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်လျှင်တော့ သရက် မြို့သို့ပြန်ပြီး ဖခင်ကြီးမရှိလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ ဆရာမရင်ရင်ကိုခေါ်၍ နှစ်ယောက်တည်းနေမည်ဟု စိတ်ကူးရသော်လည်း ဦးစံရှိန်က သရက်မှ မိမိတို့အိမ်ကြီးကို အပြီးပိုင်ရောင်းချလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်အေးမြင့်ထံမှ တဆင့်သိရသဖြင့် ၎င်းအစီအစဉ်မဖြစ်နိုင်ဘဲ ခက်နေပြန်လေသည်။



သည်ဘခါ ကျောင်းပိတ်လျှင် ဘော်ဒါဆောင်တွင် ဆက်နေ၍မဖြစ်။ တအိမ်အိမ်ကိုတော့ ပြန်ရမည်ရာ သထုံမြို့သွားရန်ကလည်း ဦးဘသွင်ကြီးနှင့် သမီးအေးအေးသွင်တို့ကို လုံးဝ မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုသဖြင့် အကြံအိုက်နေရှာပါဘော့သည်။

ယင်းသို့အကြံအိုက်ကာ ပြဿနာ၏အဖြေကို ရှာမရဘဲ ဖြစ်နေသူ သက်သက်၏ ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲလျက် သထုံမြို့သို့ နောက်သပ်သွားရန်လည်း မလိုတော့အောင် ထိုနှစ် သီတင်းကျွတ်လတွင် ကံကြမ္မာက စီမံဖန်တီးပေးလာလေသည်။

တနေ့ ကျောင်းမှာစာသင်နေစဉ် သက်သက်ထံသို့ သထုံမှ သံကြိုးစာတစောင် ရောက်လာရာ မလာစဘူး အလာထူးသဖြင့် သံကြိုးစာကို ကယျာ ကယာ ဖေါက်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖခင် ဦးစံရှိန် စစ်ကိုင်းတွင် ရုတ်တရက် နှလုံးရောဂါဖြစ်ပြီး မသက်သာသဖြင့် ဒေါ်အေးမြင့်ကိုယ်တိုင် စစ်ကိုင်းသို့ အမြန် လိုက်သွားရကြောင်း ဦးဘသွင်က ရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်း ဖြစ်လေသည်။

သံကြိုးစာကိုဖတ်ပြီးပြီးချင်း သက်သက်မှ ငယ်ထိပ် မြွေပေါက်ခဲလိုက်ရသလို ခေါင်းထဲ မိုက်ကနဲဖြစ်လောက်အောင်ပင် စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်သွားမိပါတော့သည်။

ဘယ်သူကဘာပြောပြော ဦးစံရှိန်မှာ ဖခင်အရင်းဟောင်းလင့်ကစား အချို၊ အချို၊ သော မိဘအရင်းထက်ပင် မိမိအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးစံရှိန်အား သံယောဇဉ်ကြီးစွာ ချစ်ခဲ့သည် ။ ဒေါ်မြတင်နှင့် မောင်မောင်တို့

ဆောင်တခင်ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်းဆိုလျှင် ဖခင်ကြီးအား ကရုဏာအထူးဖြစ်လျက် ပို၍သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့၏။

ယခု ဦးစံရှိန် ရပ်ဝေးတွင် တယောက်တည်းနေရင်း နှလုံးရောဂါအပြင်းအထန်ဖြစ်သည်ဟုသိရသည်တွင် သက်သက်မှာ အထူးပင် စိုးရိမ်ပူပန်ရှုံ့လေသည်။

ထိုကြောင့် ဆရာမ ရင်ရင်၏ အကူအညီဖြင့် ကျောင်းအုပ် "မာသာ"ကြီးကို အတင်းအဓမ္မပြောဆိုခွင့်တောင်းကာ နောက်နေ့ရထားနှင့်ရင်ရင်ပါခေါ်၍ စစ်ကိုင်းသို့လိုက်သွားလေသည်။

သို့သော် ကြေကွဲရင်နာဖွယ်ကောင်းသည်ကား အလာကောင်းလောက် အခါနှောင်းပြီဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် သက်သက် ဦးစစ်ကိုင်းသို့ ရောက်သွားသောနေ့ နံနက်စောစော (သူ့တို့ ရောက်မီ တနာရီခန့်အလိုတွင်) က ဦးစံရှိန်မှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့ကြောင်း ဒေါ်အေးမြင့်က မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ဆီးပြောပါတော့သည်။

ဖခင်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို အားရအောင် ဖက်ငိုပြီးနောက် သက်သက်သည် မိမိ၏ရှေ့ ရေးဘဝခရီးလမ်းကြောင်းကို မည်သို့ ဆည်ပံ့သွားရပါမည်နည်းဟု လေးနက်စွာတွေးကြည့်မိလေသည်။

လူ့လောကတခုလုံး သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးဆို၍ တခုတည်းသာရှိသည်ဟုဆိုလောက်သော ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီး ဦးစံရှိန် မရှိဘဲ ဘာပြီဖြစ်၍ သက်သက်အဖို့ ဘာကိုမျှ ခင်မင်တွယ်တာစရာမရှိ လောက်ဖြစ်နေပေပြီ။

ဤတွင် သက်သက်သည် ကြာရှည်အချိန်ဆွဲ စဉ်းစားမနေဘဲဘဲ နောင်ရေးအစီအစဉ်ကို ခပ်မြန်မြန်ပင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ခိုက်လေတော့သည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ချက်ချင်းပင် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် လိုက်လေသည်။

ဖခင်ကြီးအား စစ်ကိုင်းမြို့တွင်ကောင်းစွာသိရှိဟန်ရှိ ရက်လည်သပိတ်သပိတ် အမျှအတမ်း ဝေငြိမ်းသည်နေ့မှပင် သက်သက်က အန်တီဒေါ်အေးမြင့်အား သူမ၏အစီအစဉ်ကိုဖွင့်ပြောလေသည်။

အစီအစဉ်ကတော့ အခြားမဟုတ်၊ မိမိအတွက် ဖခင်ဦးစံရိုန့်ကြိုတင် စီစဉ်ထားခဲ့သော ငွေကြေးပစ္စည်း အမွေအနှစ်များကို တောင်းယူပြီး နောက်ထပ် ဒေါ်အေးမြင့်တို့ဘာမျှ အပူမတတ်၊ အကူအညီမတောင်းတော့ဘဲ နောက်ပိုင်း သူ့ကြမ္မာသူ ဖန်တီးနေထိုင်သွားမည်ဟူ၍ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်း၌ ပညာဆက်သင်လိုစိတ်မရှိတော့သဖြင့် သက်သက်သည် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျောင်းမှထွက်ကာ စမ်းချောင်းရပ်ကွက်ထဲရှိ အိမ်တစ်အိမ်ငှားနေပြီး ဘာမျှမလုပ်သေးဘဲ အမွေရရှိသောငွေကြေးဖြင့် စားသောက်နေခဲ့လေသည်။

သို့သော် တယောက်တည်းနေခြင်းမဟုတ်၊ အချစ်တော်ဆရာမ ရင်ရင်ကိုပါ သက်သက်ကခေါ်၍ နှစ်ယောက်သား အတူနေထိုင်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

တနှစ်မျှကြာသွားသောအခါ ရင်ရင်ကပင် သက်သက်အား အရှည်သဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်တခုခု လုပ်လျှင် သင့်တော်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘဏ်တွင်အပ်ထားသောငွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း နည်းလာပြီဖြစ်၍ ကြာလျှင်ကုန်သွားပြီး အခက်အခဲတွေ့မည်ဖြစ်ကြောင်းသတိပြောဆိုလေသည်။

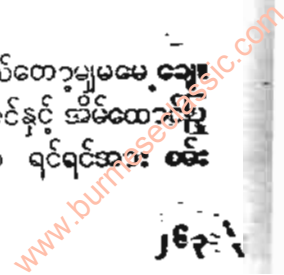
သက်သက်ကလည်း ရင်ရင်၏ အကြံပေးချက်ကို သဘောပေါက်၍ အလုပ်တခုခုလုပ်မှဖြစ်ချေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမိလေသည်။

ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းတနေရာရှိ “လှကေသီ ဆံပင်အလှပြုပြင်ရေးဆိုင်” မှ ပိုင်ရှင်ဒေါ်လှလှသည် သက်သက်ရော ဆရာမ ရင်ရင်နှင့်ပါခင်မင်ရင်းနှီးနေရာ သက်သက်က အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေလိုကြောင်း ပြောသည်တွင် ဒေါ်လှလှက သူ၏ဆိုင်မှာပင် အကူမိန်းကလေးတယောက် လိုနေခိုက်နှင့် ကြိုကြိုက်နေသဖြင့် သက်သက်အား လစာငွေတလ တရောင်းဆယ်ဖြင့် ချက်ချင်းအလုပ်ပေးရှာလေသည်။

ဒေါ်လှလှသည် သက်သက်၏ရုပ်ရည်နှင့် သွက်လက်ချက်ချာပုံကိုသဘောကျပြီး အထူးခင်မင်သည့်အလျောက် ဆံပင်ကောက်ခြင်း၊ အလှပြုပြင်ခြင်းပညာများကို ကောင်းစွာသင်ပြပေးသည့်ပြင် ရန်ကုန်မြို့ လူကုထံလောကတွင်ပေါက်ရောက်သူဖြစ်၍ မျက်နှာကြီး မိတ်ဆွေများကဖိတ်သည့် ညှော်ခံပွဲများ၊ ပါတီများသို့ ဒေါ်လှလှက သက်သက်အားခေါ်သွားလေ့ ရှိလေသည်။

ယင်းသို့ ဒေါ်လှလှနှင့်အတူ သွားလာ လှုပ်ရှား နေရင်းက ပါတီတခု၌ သူဌေးသားမျိုးဇင်နှင့် စတင်တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာမရင်ရင်ကိုကား သက်သက်က ဘယ်တော့မျှမမေ့ချေ။ ဇင်စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးဦးဘဇင်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ကမ္ဘာအေးလမ်းတိုက်မှာ နေချိန်ကသာ ရင်ရင်အား ဖမ်း



ချောင်းအိမ်တွင်နေစေခဲ့ပြီး ဦးဘဇင်ကွယ်လွန်သွားသည်နောက်
ပိုင်းတွင်လည်း ဆရာမရင်ရင်ကို ယခင်ကအတိုင်း အထူးပြန်ခေါ်
ထားရုံမက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာသောအခါ၌ ရင်ရင်အား
အလုပ်မှပင်ထွက်ခိုင်း၍ အိမ်မှာနေစေခဲ့လေသည်။

* * *

(၁)

မေသက်ဝင်းသည် အတိတ်ကာလမှဖြစ်စဉ်များကို ပြန်လည်
တွေးတောရင်း ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသလို၊ ရင်ထဲက နာသလို၊
အသက်ရှူကျပ်သလိုနှင့် မောတိုက်နှမ်းနယ်နေလေသည်။

မိခင်ဒေါ်သက်မေ မသေမီပြောသွားသည့် “ယောကျ်ားတွေ
ဟာ မကောင်းဘူး” ဟူသော စကားကိုလည်း အထူးသတိရမိ
ပြန်လေသည်။

နိုင်လွန်စက်သူဌေးဦးကျင်သောင်းလိုလူမျိုး၊ သထုံမူ ဒေါ်
အေးမြင့်၏ယောကျ်ားဦးဘသွင်ကြီး လိုလူမျိုးများက မိခင်ကြီး
ပြောသွားသည့်စကား အလွန်မှန်လှကြောင်း လက်တွေ့ထောက်ခံ
သလိုပင်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင်သူမဆံပင်ကောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်နေစဉ်ကပိုင်ရှင်
ဒေါ်လှလှနှင့် ပါတီ ညှိနှိုင်းပွဲများ သွားလာ ရင်း တွေ့သမျှ
ယောကျ်ားတွေကပါ သူမကို ‘ငမ်း’ ကြပုံ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်
လာသည့်နောက်ပိုင်း ပို၍ပင်ဆိုးကာ ယောကျ်ားတွေက မိမိ၏

ခန္ဓာကိုယ်ကို 'စား ချင် ဝါးချင်' ကြပုံတို့ကိုပါ သတိရကာ
'ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုချည့်ပါဘဲလား' ဟု တွေးမိလေသည်။

ထိုကြောင့်ပင်လျှင် ဦးဘဇင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကိုဇော်ဟိန်း
ကြီးနှင့် နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့စဉ်က 'ယောက်ျားတွေဟာ သက်
ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုအပိုင်စီးပြီး အတူအိပ်ဖို့လောက်ဘဲ စိတ်ကူးကြ
တယ်' ဟု ခပ်ဘွင်းဘွင်းပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မိခင်ဒေဝီသက်မေပြောသွားသလို ယောက်ျားတွေပြောက
စရာကောင်းသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် မေသက်ဝင်းသည်စိတ်တားဖြောင့်မတ်ပြီး မှန်ရာကို
မျှတချိန်ဆ၊ စဉ်းစားတတ်သူဖြစ်သည့်အလျောက် 'ယောက်ျား'
တွေမကောင်းတာတွေ ဟုတ်ပါပြီ၊ မိန်းမတွေကတော့ စင်းလုံး
ချောကောင်းကြပါရဲ့လား' ဟု ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်ကြည့်မိလေ
သည်။

ဤတွင် မေသက်ဝင်းသည် ဆံပင်ကောက်ဆိုင်တွင် အလုပ်
လုပ်စဉ်က ပိုင်ရှင်ဒေဝီလှလှနှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့ လူကုထံလောက
ထွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားလာလှုပ်ရှားရင်း ကြားသိခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်
အချို့ကို ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

ဘယ်အတွင်းဝန်ကတော်က ဘယ်သံရုံးက လူမျိုးခြားအရာရှိ
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ နောက်မီးလင်းနေတာဘဲ၊ ဘယ်
စစ်ဗိုလ်မိန်းမက သူတို့အိမ်နီးချင်း ဘယ်ကောင်ကလေးနဲ့ 'ကြာ
ကူရီ' ဆွဲနေတယ်ဆိုပါကလား၊ ဟိုကုန်သည် သူဌေးကြီးကတော်
မဟာဂျာကလဲ မဂိုလမ်းကကုလားသူဌေးသားတယောက်နဲ့ မရှင်း
မရှင်းဖြစ်နေကြတယ်လို့ သူ့ ဒရိုင်ဘာကပြောတယ်စသဖြင့် ဧည့်ခံ
ပွဲပါတီများတွင် မိန်းမအချင်းချင်း 'အတင်း' ချနေကြပုံ ကြားခဲ့ရ

ရာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လူကုထံပါဟုဆိုသူအထက်တန်းလွှာလူ့အဖွဲ့
အစည်းအတွင်း ဤသို့ကိုယ်ကျင့်ထမ်း ပျက်ပြား ဖောက်ပြန်နေ
ခြင်းတို့သည်ယောက်ျားတွေ၏အပြစ်သက်သက်လော။ မိန်းမတွေ
ကကော လုံးလုံးအပြစ်ကင်းပါ၏လော။ မိန်းမကိုယ်တိုင်က 'ထ'၍
ယောက်ျားများကအလွယ်တကူ 'စား' နိုင်မည့်အစာတွေ၍ 'စား'
ကြခြင်းမဖြစ်နိုင်ပါလော ဟုသံသယဖြစ်စရာ ကောင်းနေပါတော့
သည်။

မေသက်ဝင်းသည် အခြားမိန်းမများအတွက် တတ်အပ်မပြော
နိုင်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ့ အမှန်အတိုင်း ဆန်းစစ်ကြည့်ရာတွင်
မိန်းမများသည်လည်း သွေးနဲ့ ကိုယ် သားနဲ့ ကိုယ်ဖြစ်၍ ရံဖန်ရံခါ
သွေးသားသောင်းကျန်းမှုဖြစ်နိုင်သည်။ လင်ရှိ မိန်းမများပင်လျှင်
ရံဖန်ရံခါ မိမိ၏ခင်ပွန်းမဟုတ်သူအခြားယောက်ျားနှင့် ကလေးမို့
ခိုးစားသလိုဘိတ်ဘိတ်ပုန်းစမ်း 'ချစ်' ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ
နိုင်သည်။ ယောက်ျားများက မိန်းမတယောက်ပြီးတယောက်
ခြေကော်တင်ချင်သလို မိန်းမအနေနှင့်လည်း အာရုံပြောင်းအာရုံ
လွဲသဘောယောက်ျားတယောက်နဲ့ သာမက နှစ်ပါးသွားကြည့်
ချင်စိတ်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟူ၍ ဝန်ခံရမလိုဖြစ်နေလေသည်။

အပျိုဖျန်းအရွယ်က သရက်မြို့တွင် မောင်မောင်နှင့် 'ဖြစ်' ခဲ့ပုံ၊
ကင်းဘဲလမ်းခြံထဲတုန်းကကိုဇော်ဟိန်းကြီးနှင့်လွန်လွန်ကျူးကျူး
'ချစ်' ခဲ့ကြပုံများဆိုလျှင် မိမိကိုယ်တိုင်က သွေးသား သောင်း
ကျန်းမှုအာသာကို ပြေလိုသည့်စိတ်ပြင်းထန်ထကြွရာမှ ဆက်စပ်
အကောင်အထည်ပေါ်ခဲ့ရသော 'ချစ်ပြုဟာ' ဇာတ်လမ်းများပင်
မဟုတ်ပါလော။

တခုတော့ မေသက်ဝင်းက သေချာစာ ပြောနိုင်ပေသည်။ ထိုအချက်ကား ပုထုဇဉ်ဘဝ မိန်းမများသည်လည်း သွေးသား သောင်းကျန်းမှု ဖြစ်ပေါ်တတ်လင့်ကစား ယောက်ျားများ လောက်တော့ ရာဂစိတ် နိုးကြား တက်ကြွမှု မ၊များဟူသော အချက်ပင်တည်း။

တက်ကြွမှုမများဟုဆိုရာ၌ ဖို-မ (လိင်)စိတ်ပြင်းထန်မှု အရှိန် လျော့နည်းသည်ဟု မဆိုလိုပါ။ ယင်းစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုလျှင် တက်ကြွမှုအရှိန်က တကယ်ပြင်းထန်သည်။ သို့သော် ဖြစ်ပေါ် သည့်အကြိမ် အရေအတွက်က ယောက်ျားနှင့်စာသော် လျော့ နည်းအားဖြင့် ယောက်ျားများက “တညတယောက်” ပြောင်း၍ နှစ်ပါးသွားချင်သလို မိန်းမအနေနှင့်တော့ ည စဉ် သွေးသား သောင်းကျန်းမှုမဖြစ်နိုင်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် အားလုံးကို သတ္တုချ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သော် မိခင် ဒေါ်သက်မေပြောသွားသည့်အတိုင်း ယောက်ျားတွေက ပိုလွန်ကဲသည်ဟုသာ ဆိုရပေမည်။

ဤသို့လျှင် မေသက်ဝင်းသည် မိန်းမနှင့်ယောက်ျားသောင်း ကျန်းမှုအတိုင်းအတာ နှိုင်းယှဉ်ချက်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်မိပါတော့ သည်။

x x x

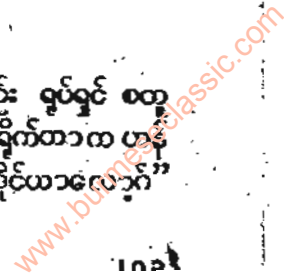
နောက်တနေ့နံနက်မိုးသောက်သောအခါ၌မူ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ များ ဒါရိုက်တာများထံမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တမျိုး လူကိုယ်တိုင် လာ၍တဖုံ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရေးအတွက် အစီအစဉ်များလုပ်ခြင်း

ဘား ရိုက်ရက်ချိန်းတောင်းခြင်း၊ ကားသစ်လက်ခံရိုက်ကူးရန် ဘားကမ်းလှမ်းခြင်းစသဖြင့် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတ ယောက်အနေဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့ကြုံရတတ်သော ပြဿနာ ဘားကို ရင်ဆိုင်ရပြန်လေရာ မေသက်ဝင်းမှာ ဖိုနှင့်မ ဗာရာဝါသ နှစ်အကြောင်း လုံးလုံးစဉ်းစားချိန်မရအောင် ဖြစ်သွားပါ သာ့သည်။

မေသက်ဝင်းတွင် ရုပ်ရှင်နယ်ထဲရောက်ချိန်မှစ၍ အကျင့်တခု ပြစ်ထားပေသည်။ သို့အကျင့်ကား ရုပ်ရှင်ရိုက်ရမည့်နေ့ဆိုလျှင် နေ့စဉ် ရိုက်ကူးရမည့် ဇာတ်လမ်း သို့မဟုတ် သရုပ်ဆောင်ရမည့် အခန်းမှ သူမ၏ ဇာတ်ကောင်အရုပ်၏ စရိုက်အသွင်ကို နံနက် အစောကပင် စိတ်ဝင်စားအောင် အာရုံစူးစိုက်လေ့ ကျင့်တတ် ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဥပမာ-ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရမည့်အခန်းက သူ မပြုဆရာမတယောက်ဆိုလျှင် မေသက်ဝင်းသည် နံနက်အိပ်ရာမှ နိုးချင်း သူ့ ကိုယ်သူ့ တကဲ့သို့နာပြုဆရာမကလေးတယောက်လို ပြုဆရာမ သွားလာလှုပ်ရှားနေတတ်၏။ သူနာပြု ဆရာမဟူ၍ အတိုင်း သွက်သွက်လက်လက် ဆေးပုလင်းယူဟန်၊ လူနာကို နှိုးချိန်ဖြင့် အဖျားတိုင်းဟန်၊ သေးခန်းနှုန်းစမ်းဟန်လုပ်ရင်း သူမ၏ အပါးတော်မြဲ ဆရာမရင်ရင်ကိုပါ ခေါ်၍....

“ဘယ်နဲ့ လဲရင်ရင်.... သက်က တကဲ့နတ်စိမနဲ့ တူရဲ့လား ပင်....”

ဟု မေးလေ့ ရှိပေသည်။ သည်လိုအာရုံစူးစိုက်လေ ကျင့်မှုကြောင့်လည်း ရုပ်ရှင် စတု ရ်သို့ရောက်၍ ဇာတ်ကားရိုက်သောအခါ ဒါရိုက်တာက ဟန် အမူအရာ အိုင်တင် အထူးသင်ပြမနေရဘဲ “ခိုင်ယာလောက်”



(စကားလုံး) သင်ပေးရုံနှင့် မေသက်ဝင်းမှာ ဆေးရုံပေါ်မှ တက်သူနာပြုဆရာမကလေးတယောက်အသွင် သဘာဝကျကျ နှင့် ပိုင်နိုင်စွာ သရုပ်ဆောင်သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအကျင့် စတင်ဖြစ်ခဲ့ရပုံကား ဤသို့တည်း။

ပထမဆုံး ဇာတ်ကား 'သေနတ်သမားနှင့် လှပျိုဖြူ' ရိုက်ကူးနေကြစဉ် သူမထက် စော၍ ရုပ်ရှင်နယ်ထောက်နေနှင့်သူ မင်းသားကို ဇော်ဟိန်းက လက်ဟောင်း ဒါရိုက်တာကြီးများထံမှ ကြားဘူးသည့်အကြောင်းတခုကို မေသက်ဝင်းအား တဆင့်ပြောပြခဲ့လေသည်။

ထိုအကြောင်းမှာ အသံတိတ်ရုပ်ရှင်ခေတ်နှင့် မြန်မာအသံထွက်ရုပ်ရှင်ပေါ်ကာစခေတ်ဦးက အထူးထင်ရှားကျော်စောခဲ့သူ နာမည်ကျော်မင်းသားကြီး ဦးလှမောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်လေသည်။

လှမောင်ကြီးသည် စင်စစ် ပရိသတ် အော့နှလုံးနာစရာမုန်းစရာကောင်းသော အခန်းများ၌ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရသူ လူကြမ်းမင်းသားကြီးဖြစ်၏။ သို့သော် ဒါရိုက်တာ ဦးညာဏ၏ 'ကုမ္မာရီ' ဇာတ်ကားတွင်မူ မင်းသားဘဝနှင့် ဖခင်ကြီးအဖြစ် ပရိသတ်မျက်ရည်ကျအောင် လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့၏။ တဖန် ဒါရိုက်တာ ဦးထွန်းရွှေ၏ 'မာယာသယ်' ဇာတ်ကားတွင်လည်း မင်းသားမောင်မောင်အေး၏ဖခင်အဖြစ် လူကြီးခန်းတွင်အလွန်တည်ကြည်လေးနက်စွာ သရုပ်ဆောင်ကပြသွားသေး၏။ အသံထွက်ခေတ်ထောက်၍ ဗြိတိသျှဘားမားရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ ဆရာခန့်၏ 'ဣတ္ထိယ' အသံထွက်ကားတွင် မောင်မောင်အေး၏ဖခင် အဖိုးကြီးအသွင်သရုပ်ဆောင်ရင်း မင်းသမီး ခင်ခင်ရီအဖွဲ့ ရိသဲသဲ လုပ်စဉ်

သားနှင့် ပက်ပင်းတိုး၍ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပုံများကို ပရိသတ်တဝါးဝါး ပွဲကျအောင် ကပြနိုင်ခဲ့ပေသည်။

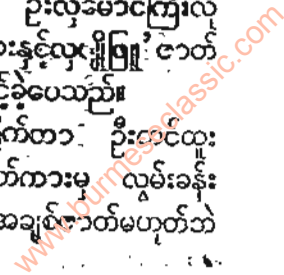
လူကြမ်းမင်းသား တယောက်အနေဖြင့် ဤမျှ ထူးချွန်စွာ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမှာ လှမောင်ကြီးသည် နံနက်လင်း၍ရုပ်ရှင်ခြံထဲထောက်ထောက်ချင်း ထိုနေ့ရိုက်ကူးရမည့် ဇာတ်ကောင်အသွင်အတိုင်း (လှဆိုး၊ အဖိုးကြီး၊ နောက်ပိုးရွှေ စသဖြင့်) သူ့ကိုယ်သူ အာရုံစူးစိုက် ယုံကြည်ထားကာ အဆိုပါ ဇာတ်ကောင်၏ ဟန်ပန်လေသံများ ပြောဆိုလှုပ်ရှားလေ ကျင့်တတ်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ဗြိတိသျှဘားမားကုမ္ပဏီ၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့ဘူးသူ ဒါရိုက်တာကြီးများက ပြောပြလေသည်။

လွှမ်းခန်းရိုက်ရမည့်နေ့ဆိုလျှင် လှမောင်ကြီးသည် စတူဒီယိုအလုပ်သမားကောင်ကလေးတွေနှင့်ပင် ရယ်စရာမော့စရာစကားပြောခြင်း၊ နောက်ပြောင်ခြင်းအလျဉ်းမလုပ်တော့ချေ။

ထိုခေတ်ကသာ ယနေ့လို ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆု (အကယ်ဒမီ)ပေးမည်ဆိုပါက လှမောင်ကြီးသည် ထိပ်ဆုံးက အကယ်ဒမီရနိုင်သော ရုပ်ရှင်ပညာသည်ဖြစ်သည်ဟုလည်းပြောကြလေသည်။

အဆိုပါ ဦးလှမောင်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သော ရုပ်ရှင်ဟန်အမူအရာလေ့ကျင့်ပုံအကြောင်းတွေကို ဇော်ဟိန်းကမေသက်ဝင်းအားတဆင့်ပြောပြလေရာ သူမသည်လည်း ဦးလှမောင်ကြီးလိုလေ့ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လျက် 'သေနတ်သမားနှင့်လှပျိုဖြူ' ဇာတ်ကားရိုက်ကူးနေချိန်မှစ၍ ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခဲ့ပေသည်။

ယနေ့ရိုက်ကူးရမည့် အခန်းကား ဒါရိုက်တာ ဦးထင်ထူးရိုက်ကူးနေသည့် 'ဆွေးတသိမ်သိမ်' ဇာတ်ကားမှ လွှမ်းခန်းတခန်းပင်ဖြစ်၏။ ဇာတ်က သမီးရည်းစား အချစ်ဇာတ်မဟုတ်ဘဲ



အိမ်ထောင်ရှင် ဇနီးမောင်နှံတို့ ကြီးမားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သရုပ်ဖော်ပြသည့် ဇာတ်ဖြစ်ပြီး ယခုရိုက်ရမည့် အခန်းတွင် ချစ်စွာသောလင်ယောက်ျားကို တဖက်လူက လုပ်ကြံ အမှုဆင် သဖြင့် ဓားပြမှုဖြင့်အဖမ်းခံရရုံမက တရားရုံးတော်ကအလုပ်ကြမ်း နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် အပြစ်ပေးခံရသည်တွင် ဇနီးသည် ခမြော တရားခွင့်၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရာမှ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ သတိလစ်မေ့သွားသည်အထိ အလွမ်း 'မိ' အောင် ရိုက်ပြရန် ဒါရိုက်တာက စီစဉ်ထားလေသည်။

မေသက်ဝင်းက အဆိုပါတရားခံ၏ဇနီးသည်အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ကာ အလွမ်းသယ်ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့် ယနေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အချိန်မှစ၍ သူမ သည် လွမ်းခန်းကို အပိုင်နိုင်ဆုံး သရုပ်ဆောင်နိုင်ရန် သူ့ ကိုယ်သူ့ ဝုက္ခသည်၊ အပူသည်တယောက်လို သဘောထားကာ လွမ်းစရာ၊ ဆွေးစရာ၊ ကြေကွဲစရာ အကြောင်းတွေချည်း တွေးနေပါတော့ သည်။

ထိုမျှသာမကသေး၊ ပင်ကိုယ်သဘာဝအားဖြင့် အလွန် ဖျတ် လတ်သွက်လက်လှသူ မေသက်ဝင်းသည် ထိုနေ့က တကယ် စိတ် ဓာတ်ကျဆင်းပြီး အားအင်ချိနဲ့ သည့် အပူသည် မိန်းကလေး တယောက်လို လှမ်းလျှောက်ရာ၌ပင် ခြေလှမ်း တလှမ်း ခပ်လေး လေးလှမ်းလျက် ချစ်လင်အတွက် ပူပင်သောကရောက်၍ အား အင်ချိနဲ့ မောပန်းနွမ်းနယ်နေဟန် အမူအရာ လုပ်ကြည့်နေလိုက် ပါသေးသည်။

၁၀-နာရီကျော်ကျော်တွင် ဇာတ်ကားစရိုက်ရန် အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြောင်း စတူဒီယိုမှ တယ်လီဖုံး လာသဖြင့်

မေသက်ဝင်းလည်း စောစောက လေ့ကျင့်ထားသည့် အမူအရာ မပျက် အပူသည်ဟန်ဖြင့်ပင် ရုပ်ရှင်ခြံသို့သွားလေသည်။

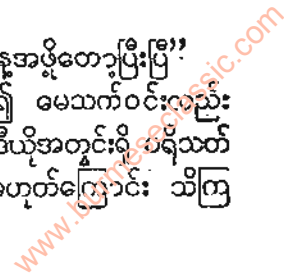
စတူဒီယိုရောက်ရောက်ချင်း အသင့်စောင့်နေသူ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးသည် မေသက်ဝင်းကိုမြင်လိုက်သောအခါ “အင်း... မချောကတော့ ဒါမျိုးစိတ်ချရတယ်။ အိမ်မှာထဲက လွမ်းခန်း အိုက်တင်ကိုကြိုတင်လုပ်လာခဲ့ပြီ” ဟု သဘောကျ ချီးကျူးဟန် ဖြင့် သူ၏လက်ထောက် မောင်ကိုလေးအား ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်ပိုင်းတရားစီရင်ခန်း တကယ်ရိုက်ကူးသော အခါတွင် လည်း မေသက်ဝင်း၏ သရုပ်ဆောင်မှုမှာသဘာဝကျပြီး ပိုင်နိုင် လွန်းလှသဖြင့် နောက်ဆုံးရုံးမင်းက စီရင်ချက်အမိန့် ဖတ်ကြား အပြီးတွင် တရားခွင့်ဘက်ဆီသို့တွေ့ကြည့်နေရာမှ စိတ်ထိခိုက်လွန်း ကာ အရုပ်ကြိုးပြတ်ပုံရက်သားလဲကျသွားချိန်၌ ရုပ်ကြည့်နေသူ အချို့က “ဟယ်...” ဟုပင် အာမေဇိုတ်သံရေရွတ်လျက် မေသက် ဝင်း အိုက်တင်လုပ်တာမဟုတ်ဘဲ တကယ်ပင် သတိမေ့သွားရှာ ပြီဟု ထင်မိကြလေသည်။

အဆိုပါရိုက်ကွက် (ကပ်)မှာ “ဆိုင်းလင်းရှေ့” ခေါ် အသံ မပါဘဲရိုက်ခြင်းဖြစ်၍သာ တော်ပါတော့သည်။ အသံထွက်ရိုက် ခြင်းဖြစ်ပါမူ ဘေးပရိတ်သတ်၏ “ဟယ်...” ဟူသောအသံကြောင့် ပျက်သွားပြီး ပြန်ရိုက်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

“အိုကေ...ကမ္ဘာမကြေဘဲဟေ့၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ပြီးပြီ”

ဟု မောင်ကိုလေးက အော်ပြောလိုက်၍ မေသက်ဝင်းလည်း မျက်လုံးဖွင့်ကာ ထလိုက်တော့မှပင် စတူဒီယိုအတွင်းရှိ ပရိသတ် က မင်းသမီး တကယ်မေ့ မြောသွားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သိကြ ရပါတော့သည်။



ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးမှာ အကြီးအကျယ် ကျေနပ်သဘော ကျသွားပြီး....

“မသက်တော့ ဒီအခန်းတခန်းထဲနဲ့ နာမယ်ပိုကြီးအုံးမှာ သေ ချာပါတယ်....”

ဟု ချီးကျူးပြောဆိုလေသည်။

အမှန်က မေသက်ဝင်းသည် လွမ်းခန်းရိုက်နေချိန်၌ စောစော က ကြိုတင်တွေးထားသော သရက်မြို့တွင်နေစဉ် မာမီ ဒေါ်မြ တင်နှင့် မောင်မောင် ရေနစ်သေဆုံး၍ ကြေကွဲခဲ့ရပုံ၊ ဖခင် ဦးစံ ရှိန် စစ်ကိုင်းတွင်ကွယ်လွန်ချိန်က အသက်မှမီလိုက်၍ စိတ်ထိခိုက် ရင်နာခဲ့ရပုံ အကြောင်းများကြောင့် တကယ်ပင် မျက်ရည်ထွက် အောင် ဝမ်းနည်းမိကာ လွမ်းခန်း “အိုက်တင်” ကို ပိုင်ပိုင်ကြီး သယ်ထွားနိုင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဆွေးတသိမ့်သိမ့်” ဇာတ်ကားမှ အဆိုပါအလွမ်းခန်းရိုက်ကူး နေစဉ် လာကြည့်သော ဧည့်သည်ပရိသတ်ထဲမှ လူတယောက် သည် မေသက်ဝင်းအားအထူးစိတ်ဝင်စားစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ ကြောင်းကိုကား သူမအနေဖြင့် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

* * *

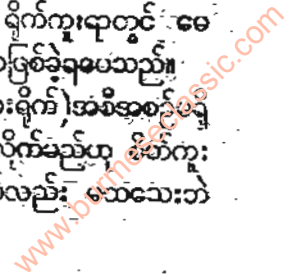
(၂)

ရုပ်ရှင်ပညာသည်တို့အနေဖြင့် ဓာတ်ပုံကင်မရာရှေ့၌ ဟန်အမူ အရာ အိုက်တင် လုပ်ရသည်မှာ တကယ်မဟုတ်၊ သဏ္ဍာန်လုပ်ရ လုပ်ရသဖြင့် အလွန်သက်သာပြီး ငွေရချောင်သောအလုပ် တခု ဟုထင်မှတ်ပါက မှားမည်ဖြစ်ပေသည်။

အရေးမကြီးသော အခန်းများတွင် ပေါ့ပေါ့ဆဆ သရုပ် ဆောင်ရလျှင် မပင်ပန်းလှသော်လည်း စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားမှုကို သဘာဝကျကျပေါ်လွင်အောင် ဟန်အမူအရာ လုပ်ပြုရသည့် လွမ်းခန်းဆွေးခန်းလိုအခန်းများရိုက်ရသည့်အခါများတွင်မူ စိတ် အာရုံဝင်စားအောင် စူးစိုက်ရသဖြင့် အထူးပင်ပန်းလှပေသည်။

“ဆွေးတသိမ့်သိမ့်” ဇာတ်ကားမှ ‘ကလိင်းမက်စ် ခေါ် ဇာတ်ခံ’ အမြင့်ဆုံးအခန်းဖြစ်သည့် တရားခွင်ခန်းကို ရိုက်ကူးရာတွင် မေ သက်ဝင်းမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်မောလှမော့ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့ ရှုတင် (ကားရိုက်) အဖိအစဉ်မရှိ သည့်အတူတူနေမြင်အောင်အားရပါးရအိပ်လိုက်သည်ဟု စိတ်ကူး ထာ နံနက် ၆ နာရီခွဲခန့်တွင် ခိုးနေသော်လည်း မသေသေးဘဲ



အိပ်ရာထဲမှာပင်အနားယူနေစဉ် ၇ နာရီသာသာတွင် အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းသို့ညှော်သည်ရောက်လာကြောင်းသိရလေသည်။

ရိုးရိုးညှော်သည်ဆိုလျှင် 'နေမကောင်းလို့ နောက်မှတ်လာပါ' ဟုပြောခိုင်း၍ ဆက်အိပ်နေလိုက်နိုင်သော်လည်း ယခုလာသူများက ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူး၊ မင်းသားကြီး ကိုဇော်ဟိန်းနှင့် အခြားမျက်နှာစိမ်း ညှော်သည်တယောက် ဖြစ်ကြောင်း ဆရာမရင်ရင်ကပြောသဖြင့် အတွေ့မခံလျှင် မကောင်းသောကြောင့် မေသက်ဝင်းမှာ အိပ်ရာမှ မထချင်ထချင်နှင့်ထပြီး မျက်နှာသစ်၊ အဝတ်အစားလဲကာ ညှော်ခန်းသို့ထွက်လာရပါတော့သည်။

အမှန်တော့ ဦးတင်ထူးနှင့် ကိုဇော်ဟိန်းတို့က မေသက်ဝင်းသည် နံနက်နေ့မြင့်အောင်မအိပ်တတ်ဘဲနေ့တိုင်းနံနက် ၆ နာရီခွဲ နောက်အကျဆုံးထား၍ အိပ်ရာမှထလေ့ ရှိကြောင်း၊ နံနက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်ကာယအလှလေ့ ကျင့်ခန်းများ လုပ်တတ်ကြောင်းသိ၍ ၇ နာရီအချိန်တွင် လာကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူတို့နှင့်အတူ ပါလာသူမှာ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများ ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယမန်နေ့က 'ဆွေးတသိမ့်သိမ့်' ရုပ်ရှင်ကားရိုက်စဉ် မေသက်ဝင်းအား အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သူ ညှော်သည်ပင်တည်း။

“မသက်ရေ... ဟောဒါက မန္တလေးက ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဥာဏ်မောင်ဆိုတာပါဘဲ။ သူက မနေ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ လာကြည့်ရင်း မသက်ကို အထူးစိတ်ဝင်စားပြီး တွေ့ဆုံစကားပြောချင်တယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဦးဥာဏ်မောင်က

ကိုဇော်ဟိန်းကြီးကိုလဲ မနှင်က မန္တလေးမှာ ကားရိုက်သွားရင် သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့တယ်ဆိုဘဲ....”

ဟု ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးက မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့မှပင် မေသက်ဝင်းမှာ ညှော်သည်လူစိမ်းက မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတော့သည်။

ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဥာဏ်မောင်၏ နာမည်ကိုကား မေသက်ဝင်းက ကြားဘူးနေပေသည်။ မြန်မာပန်းပုဆရာထဲတွင် အလွန်ထူးချွန်သဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများကပင် ချီးကျူးခဲ့ရသည့်ပြင် အနောက်တိုင်းသားတို့၏ ပန်းပုပညာကိုလည်း အီဘလီနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံများသို့ သွားရောက်လေ့လာခဲ့ဘူးသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးခေတ်တွင် မြန်မာယဉ်ကျေးမှု မစ်ရှင်အဖွဲ့ဝင် တဦးအဖြစ် တရပ်ပြည်သူ့ သမတနိုင်ငံနှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့လည်း သွားရောက်ခဲ့ဘူး၏။ အထူးသဖြင့် ဦးဥာဏ်မောင်သည် အီဘလီနိုင်ငံမှ ကျောက်ဆစ်ပန်းပုထုနည်းပညာကို တူးချွန်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

ဤမျှ ထင်ရှားသော နာမည်ကျော် ပန်းပုဆရာကြီးကို ယခင်က နာမည်သာ ကြားဘူးခဲ့ရာ ယခု မိမိယံ့သို့ လာရောက်ခြင်းမှာလည်း ထူးခြားလှသဖြင့် မေသက်ဝင်းမှာ တယ်လီအကြောင်းကိုစွဲများပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမ၏ ချစ်စဖွယ် အပြုံးဖြင့် ပြုံးလျက်... “ဟုတ်ကဲ့...ယခုလိုခတ္တရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်...”

ဟု ရေမှန်စွာပင် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် ကိုဇော်ဟိန်းကဝင်၍...

“ဆရာဦးဉာဏ်မောင်က အခုရန်ကုန်လာပြီး ယဉ်ကျေးမှု ဌာနအတွက် ပန်းပုလုပ်ငန်းတွေလုပ်ဘို့ တာဝန်ပေးတာနဲ့ လာ လုပ်နေရင်း မနေ့က ရုပ်ရှင်ရိုက်တာ လာကြည့်တော့ မေသက် ဝင်းကိုမြင်ပြီး လူချင်းတွေချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ခေါ်လာခဲ့တာဘဲ ကိုယ်တော့ အခုလိုကြုံကြိုက် တိုက်ဆိုင်တာဟာ ဝမ်းသာစရာ ဘဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ကိုင်း... ဆရာကြီးဦးဉာဏ်မောင်က ပြော ချင်တဲ့ကိစ္စပြောပေတော့...”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပန်းပုဆရာ ဦးဉာဏ်မောင်က လည်း တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် သူ့လာရသည့်ကိစ္စကို ပြောလေ သည်။

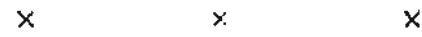
သူ၏ ဆန္ဒကား အခြားမဟုတ်၊ မေသက်ဝင်းက သဘော တူခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် သူမ၏ ပုံတူ ကျောက်ဆစ်ပန်းပုရုပ်တခု “လိုက်ဖ်ဆိုက်” ခေါ် တကဲ့ လူအရပ်အမောင်း အချိုးအစား အဘိုင်း ထုလုပ်ရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဦးဉာဏ်မောင်သည် “ဆွေးတသိမ်သိမ်” ရုပ်ရှင်ကားရိုက်ကူး ဧည့် ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လာကြည့်ရင်းက မင်းသမီးမေသက်ဝင်းအား ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဘူးခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ မေသက်ဝင်း၏ အင်္ဂါရုပ် မျက်လုံးအမူအရာ၊ ပါးစပ် နှုတ်ခမ်းများနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန်ကို မြင်ရသည်တွင် သူ့ အနေ နှင့် ယခင်ကမမြင်ဘူးအောင် ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည်ကို သတိပြုမိခဲ့သည်။ သူမ၏အလှမှာ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာရှင်တို့ အကြိုက် အလှမျိုးဖြစ်နေသည်။ သည်လို ထူးခြားသော အလှ ကျက်သရေရှင် မိန်းမတယောက်အား ပုံတူ ကျောက်ဆစ် ပန်းပု ရုပ် ထုလိုက်ရလျှင် အလွန် ကောင်းလေစွဟု စိတ်ကူး ရသဖြင့်

ဦးတင်ထူးနှင့် ကိုဇော်ထိန်းတို့အကူအညီဖြင့် ယခုလာရောက်ပြော ဆိုကြည့်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ပုံတူ ကျောက်ရုပ်-ကြေးရုပ် ထုလုပ်သည့်ဆိုခြင်းမှာ တကဲ့ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကိုသာ နောင်လာနောက်သားတို့အတွက် အမှတ်တရဖြစ်စေရန် ထုလုပ် လေ့ရှိကြရာ ယခု မိမိလိုရုပ်ရှင်မင်းသမီးတယောက်အား နာမည် ကျော် ပန်းပုဆရာကြီးတယောက်က ပုံတူ ကျောက်ဆစ်ပန်းပုရုပ် ထုလုပ်ချင်ပါသည် ဆိုခြင်းမှာ ဝမ်းမြောက် ရုတ်ယူဖွယ်ရာပင်ဖြစ် ပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် မေသက်ဝင်းလည်း ဦးဉာဏ်မောင် ပြောသည့် အတိုင်း ပုံတူပန်းပုရုပ်ထုလုပ်ရန် ချက်ချင်းပင် သဘောတူလက်ခံ လိုက်လေသည်။



အစီအစဉ်က ဦးဉာဏ်မောင်က အစိုးရအလုပ်တွေကိုပါ လုပ် နေရသဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ပင် အလုပ် စ၊ ချင်ပါသည်ဆို၍ ရုပ်ရှင် ကားရိုက်(ရှူတင်)မရှိသည့် နေ့များတွင် တနေ့လျှင် ၂-နာရီ၊ ကားရိုက်ရှိသည့်နေ့ဆိုလျှင် နံနက်ပိုင်း ရုပ်ရှင်စတူဒီယို မသွားမီ တနာရီ မေသက်ဝင်းက ပန်းပုအလုပ်ခန်း စတူဒီယိုသို့သွားရောက် ကိုယ်ဟန်ပြပေးရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နောက်တနေ့နံနက် ဦးဉာဏ်မောင်၏ ပန်းပုစတူဒီယိုသို့ အစီ အစဉ်အတိုင်း သွားသောအခါ မေသက်ဝင်းမှာ မမြော်လင့်

သော အကြောင်းတရပ်ကို သိရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

ပုံတူ ပန်းပုထုရာတွင် ကိုယ်ဟန်ပြခြင်း ဆိုသည်မှာ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်ရုံတင်ဟု ထင်မိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ဦးဉာဏ်မောင်ပန်းပုထုနေစဉ် မိမိက အဝတ်အစားလုံးဝမပါ။ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်၍ ရပ်ပြရမည်ဟု သိရသဖြင့် ရုတ်တရက် ရှက်ကြောက် အံ့အားသင့်သွားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပန်းပု စတူဒီယိုကတော့ အလွန်လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မေသက်ဝင်းမှာ မြီးကောင်ပေါက်အပျိုဖျန်းကလေးတယောက် မဟုတ်လင့်ကစား ဦးဉာဏ်မောင်လို လူစိမ်းတယောက်ရှေ့၌ အဝတ်အစားမပါ ဗလာကျင်း၍ ရပ်ပြရမည်ကို ရုတ်တရက် ရှက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤတွင် ဆရာဦးဉာဏ်မောင်က အနောက်နိုင်ငံမှ ပန်းချီပန်းပု ကိုယ်ဟန်ပြမယ် (မော်ဒယ်လ်)များဆိုလျှင် သည်လိုပင် အဝတ်အစားချွတ်၍ ကိုယ်ဟန်ပြရကြောင်း၊ သို့မှသာခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း အချိုးအဆစ်များ၏ သဘာဝအလှကို အသေးစိတ်အနုပညာမြောက်စွာ ဖော်ထုတ် ထုလုပ်နိုင်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြသော အခါ၌ကား မေသက်ဝင်းသည် “ဟယ်... မထူးပါဘူး၊ တခြားလူတွေမြင်မှာမှမဟုတ်တာ...”ဟု သဘောထားကာ....

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ.... ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ကျမ နေပေးပါမယ်....”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဝတ်လာသော အဝတ် အစားများကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင်ပြင်ဆင်ထားသည့် ခုံမြင့်ကလေးတခုပေါ်တွင် ဝတ်စုံလစ် မတ်တတ်ရပ်နေသော မေသက်ဝင်း၏ မိမိတိုင်းအမွှေးတိုင်းကိုယ်လုံးကို သေချာစွာ မြင်ရသောအခါ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဉာဏ်မောင်မှာ ရုတ်တရက် အလုပ်မစ၊ နိဗ္ဗိဒ်အောင်ပင် အံ့အားသင့်ကာ ငေးမောကြည့်၍ နေမိပါတော့သည်။

သူ့အနေနှင့် မိန်းမတယောက် အဝတ်အစားမပါဘဲ ကိုယ်တုံးလုံးမြင်ရခြင်းမှာ အဆန်းမဟုတ်။ ပထမဆုံး အကြိမ်လည်း မဟုတ်ပေ။ ပြင်သစ်နှင့် ဒီတလီနိုင်ငံများသို့ သွားရောက် လေ့လာစဉ်က ပန်းချီပန်းပု စတူဒီယိုများ၌ (မော်ဒယ်လ်)ကိုယ်ဟန်ပြမယ် မိန်းကလေး အမြောက်အမြားကို ဝတ်လစ်စလစ်မြင်ခဲ့ဘူးသည် မဟုတ်ပါလော့။ အနုပညာမျက်စိဖြင့်သာကြည့်တတ်သော ပန်းပုပညာရှင် တယောက်အနေဖြင့် မိန်းမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်ရုံနှင့် ညစ်ညမ်းသောတပ်မက်စိတ်၊ ရာဂစိတ်များပင် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမရှိအောင် စိတ်ကိုနိုင်သူဖြစ်ပေသည်။

ယခုမေသက်ဝင်း၏ လှပအချိုးကျနသလောက် ကြီးထွားပြည့်ဖြိုးသည့် ကိုယ်လုံးကို သဘာဝအတိုင်း မြင်ရသောအခါ၌မူ ဦးဉာဏ်မောင်မှာ ကိုယ် ကိုယ်ကို အာသဝေါကုန်ပြီဟု ထင်ပြီး ကာမှ ဈာန်လျှောရတော့မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးကဲ့သို့ ဖြစ်လာမိသဖြင့် စိတ်ထဲ လှုပ်ရှားသွားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မေသက်ဝင်း၏ ခါး-ရင်-ဘင်-ပေါင်တံများ၊ လည်တိုင်နှင့် လက်မောင်းအနေအထား အချိုးအစားများမှာ ဦးဉာဏ်မောင် မြင်ဘူးသမျှ မိန်းမတွေထက် ပိုမို ထူးကဲစွာလှသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဦးဥာဏ်မောင်၏ စိတ်ကို ချောက်ချားအောင် ဆွဲဆောင်စေသည်ကား မေသက်ဝင်း၏ ပေါင်နှစ်ခု အလယ် အရင်းရှိ မိန်းမကိုယ် အစိတ်အပိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမအင်္ဂါ ဇာတ် ပုံသဏ္ဍာန်က အလှဆုံးပါဘဲလားဟုလည်း စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

ဦးဥာဏ်မောင်သည် စကားကို ခပ်ဘွင်းဘွင်း ပြောတတ်သည့်အလျောက် ကာယကံရှင် မေသက်ဝင်းကိုပင် အထက်ပါ အကြောင်းကို ပြောပြောချောချီးကျူးလိုက်ပါသေးသည်။

ထို့ပြင် နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်ထူးနှင့် ကိုဇော်ဟိန်းတို့ကိုလည်း မေသက်ဝင်း၏မိန်းမကိုယ်အင်္ဂါ ထူးထူးခြားခြားလှပပုံအကြောင်း ချီးမွမ်းပြောဆို ခဲ့ပါသေးသည်။

လုပ်သက်ဝါရင့်ပြီး အနုပညာစိတ်ဓါတ် ရာခိုင်နှုန်းပြည့်ရှိသူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဦးဥာဏ်မောင်သည် ချက်ချင်းပင် စိတ်ကိုထိန်းပြီး မေသက်ဝင်း၏ ကျောက်ဆစ်ပန်းပု ထုလုပ်ခြင်းကို စတင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

အချိန်ကာလ သုံးလကျော်ကျော်မျှကြာသောအခါ မေသက်ဝင်း၏ ပုံတူကျောက်ဆစ်ပန်းပုရုပ်မှာ ပြီးလုနီးပါးဖြစ်လှာရုံမက နောက်ဆုံးတကြိမ် ကိုယ်ဟန်ပြုရင်း ဦးဥာဏ်မောင်က အချောသတ်ရန်သာ ကျန်တော့သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

“လိုက်ဖို့ဆိုက်” ခေါ် ပကတိ လူကောင်အရွယ်အစားအတိုင်း ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်ဆစ်ပုံတူ ပန်းပုရုပ်မှာ ဦးဥာဏ်မောင်၏လက်ရာက အနုပညာ မြောက်သလောက် လှပနေလေရာ မေသက်ဝင်းကိုယ်တိုင်က ပုံတူကျောက်ရုပ်ကို ကြည့်ရင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေပေသည်။

ထုလုပ်ထားပုံကလည်း သူမကိုယ်လုံးကို သဘာဝ အသွင်အတိုင်း အသေးစိပ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းအားလုံး အပြည့်အစုံထုထားသဖြင့် ပန်းချီပန်းပု ပညာရှင်များအနေဖြင့် အပြောင်မြောက်ဆုံးလက်ရာ “မာစတာပီစီ” ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း သာမန်လူတို့ မျက်စိတွင်မူ ညစ်ညမ်းသည် ညစ်ပတ်သည်ဟုပင် ဆိုရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဥာဏ်မောင်ရာ ကိုယ်ဟန်ပြုသူ မေသက်ဝင်းပါ နှစ်ဦးစလုံးက ပုံတူကျောက်ဆစ်ပန်းပုရုပ် ပြီးစီးအောင် မြင်သွားသည်ကို ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်နေရှာကြစဉ်မှာပင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဘွယ်ရာ အကြောင်းတရပ်က ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကိုဆရာဦးဥာဏ်မောင်က နောက်ဆုံးအကြိမ် အချောကိုင်သည့်နေ့တွင် မေသက်ဝင်းသည်ကိုယ်ဟန်ပြုမတ်တတ်ရပ်နေရင်းက ရွတ်တရက် ရင်ပတ်ထဲမှ “အောင်တယ် နာလိုက်တာ” ဟု ညည်းညူရင်း နောက်ဆုံးမတ်တတ်ရပ်၍ပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ရင်ပတ်ကိုလက်ဖြင့်နှိပ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ရင်းက သတိမေ့လဲကျ သွားရှာလေသည်။

ဦးဥာဏ်မောင်လည်း မျက်လုံး မျက်ဆန်ပြူးကာ မေသက်ဝင်းနှင့်အတူပါလာသူ ဆရာမရင်ရင်အား ချက်ချင်း အဝတ်အစား ပြန်ဝတ်ပေးစေကာ ဆရာဝန်ကို ဖုံးဆက်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဆရာဝန်၏ဆေးခန်းက ဦးဉာဏ်မောင်၏ ပန်းပုစတူဒီယိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသဖြင့် ဒေါက်တာသည် ဆယ်မိနစ်မျှမကြာမီ ရောက်လာလေသည်။

ဆရာဝန်ရောက်မလာမီ မေသက်ဝင်းသည် သတိပြန်ရလာပါ သော်လည်း ရင်ပတ်ထဲမှဝေဒနာကမသက်သာသဖြင့် ဒေါက်တာ ကိုယ်တိုင် အကြံပေးချက်အရ ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ပို့လိုက်ရလေ သည်။

မကြာမီ ရင်ရင်က ဖုံးဆက်အကြောင်းကြားသဖြင့် ကိုဇော် ဟိန်း၊ ဦးတင်ထူး၊ ကိုမျိုးဇင်တို့ ဆေးရုံကြီးသို့ လိုက်လာကြပြီး မျိုးဇင်ကိုယ်တိုင် ထိပ်သီး ဆရာဝန်ကြီးများ၊ သမားတော်ကြီး များကို ခေါ်ယူ၍ မေသက်ဝင်းအား ကြည့်ရှုကုသပေးရန် ပြော ဆိုလေသည်။

သူဌေးမျိုးဇင်၏ ဂုဏ်ရှိန်အဆင့်အတန်းနှင့် အပေါင်းအသင်း ဆန့်မူကြောင့် နာမည်ကြီးဆရာဝန်ကြီးများကိုယ်တိုင် အထူးဂရု စိုက်ကြည့်ရှုပေးကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ညနေဘက်ကျတော့ အကြီးဆုံး သမားတော်ကြီး က မေသက်ဝင်း၏ဆရာ ဂါနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ယုဆချက်ကို ပြော ပြသောအခါ အားလုံးပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားကြရပါတော့ သည်။

သမားတော်ကြီးက ဆန်းစစ်ကြည့်၍ ရရှိသော ထင်မြင်ချက် ကတော့....

“ကျုပ်တော့ အဆုတ်မှာကင်ဆာဖြစ်တယ်နဲ့တူတယ်။ ဒီဆရာ ဂါမျိုးက သန်သန်မာမာ ဝဝဖြိုးဖြိုးပေမဲ့ လဲဖြစ်နိုင်တာတဲ့။ အခု

မေသက်ဝင်းကို ကြည့်ရတာ သူ့ရဲ့ အဆုတ်မှာ ခပ်စောစောကဘဲ ကင်ဆာစဖြစ်နေပုံရတယ်။ ဒါမျိုးက ဒီလိုရှောင်တခင် ခပ်ကြမ်း ကြမ်းပေါ့လာနိုင်တဲ့သဘောရှိတယ်....”

ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါသည်။

* * *



www.burmeseclassic.com

(၃)

ပထမတော့ သမားတော်ကြီးက အင်္ဂလိပ်လို “ကင်ဆာ ဆပ်
ပိတ်” ဟု ဆိုသဖြင့် မသင်္ကာ ဖြစ်ရုံဖြစ်တာတဲ။ တကယ် ဟုတ်
ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ ဟု မြော်လင့်ချက် ထားကြသေးသော်လည်း
နောက်ရက်များတွင် ဆရာဝန်ကြီးများ ထပ်မံ၍ သေချာစွာ
စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြန်သောအခါ အဆုတ်မှာ ကင်ဆာ တကယ်
ဖြစ်နေပြီဟု အခိုင်အမာသိရကာ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ
ရပါတော့သည်။

တံချိန်တည်းမှာပင် ဆရာဝန်ကြီးများက လုံးဝ အနားယူရ
မည်ဟု ဆိုသဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခြင်း အစီအစဉ် အားလုံးကို
ရက် အကန့်အသတ်မရှိ ဖျက်သိမ်း ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရလေသည်။

ရုပ်ရှင်လောကတွင် ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးဆဲတန်းလန်း မင်း
သမီး နာမကျန်းဖြစ်၍ ကားရိုက် အစီအစဉ် ရပ်ထားရလျှင်
သက်ဆိုင်ရာကုမ္ပဏီအဖို့ အလွန်ထိခိုက် နစ်နာတတ်ကြောင်း ရုပ်
ရှင်သမားတို့ အသိဆုံး ဖြစ်၏။



ယခုမေသက်ဝင်းကင်ဆာ ရောဂါကြောင့် အလုပ်ရပ်နား
ထားချိန်တွင်ကား “ဘုရားသိကြား မ, လို့ ရွှေမင်းသမီးမြန်မြန်
ကျန်းမာလာပါစေ” ဟု စေတနာ အစစ်တော့မပါဘဲ မိမိတို့
ရိုက်ဆဲ ဇာတ်ကား ပြီးမြောက်ရေးအတွက် ဆုတောင်းသူများ ရှိ
သလို မေသက်ဝင်းအားတကယ်သနားကရုဏာဖြစ်ပြီး ဝမ်းနည်း
စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မြန်မြန် ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေဟု ဆု
တောင်းသူများလည်း ရှိကြပေသည်။

တခု ထူးခြားချက်ရှိသည်ကား မေသက်ဝင်းသည် ကိုမျိုးဇင်
အကြံပေးချက်အရ ရိုက်ကူးဆဲ ဇာတ်ကားများ အတွက် သရုပ်
ဆောင်ခ စရံငွေယူထားခဲ့သမျှ အားလုံးကို သက်ဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီ
များသို့ ချက်ချင်း ပြန်ပေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူမ, ပြန်လည်
ကျန်းမာလာ၍ ကားရိုက်နိုင်ချိန်တွင် ထိုဇာတ်ကားများကို ပြန်
ရိုက်ပေးပါမည်ဟုလည်း ဂတိပေးထားပေသည်။

ထိုအတောအတွင်းကိုမျိုးဇင်နှင့် ဇော်ဟိန်းတို့က ရှေ့ဆောင်
ရှေ့ရွက်ပြု၍ သူမ၏ ရောဂါကို ဆရာဝန်ကြီးများဖြင့် အစွမ်း
ကုန် ကြိုးစား ကုသခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးဉာဏ်မောင်၏ ပန်းပု စတူဒီယိုတွင် ဖြစ်ခဲ့သလို
ဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ မခံစားရသော်လည်း မေသက်ဝင်းမှာ
တဖြည်းဖြည်း အင်အား နည်းလာလေသည်။

ကိုမျိုးဇင်နှင့် ရင်းနှီးသော ဆရာဝန်ကြီးတဦးကမူ....

“ဒီအမျိုးသမီး စိတ်အေး ချမ်းသာစွာ နေဘို့လဲ အရေးကြီး
တယ်ဗျ။ ရန်ကုန်မြို့မှာမနေဘဲ ရပ်ဝေး တနေရာမှာ အေးအေး
ဆေးဆေး အနားသွားယူနေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်....”

ဟု အကြံပေးသဖြင့် “စပယ်ရှယ် နပ်စ်” ခေါ် အထူးသူနာပြု ဆရာမတယောက် အချိန်ပြည့်ငှား၍ ဆေးဝါးပစ္စည်း အစုံအလင် ဖြင့် မေမြို့သို့ သွားရောက် အနားယူစေခဲ့လေသည်။

မေမြို့၏ ရာသီဥတုနှင့် သဘာဝ တောတောင်ရေမြေ ရှုခင်း များကြောင့် မေသက်ဝင်းမှာ စိတ်အေး ချမ်းသာသလိုတော့ ရှိလာပါသည်။

“ကင်ဆာရောဂါဆိုတာ ပျောက်အောင်ကုသို ဆေးနည်းမရှိဘူး။ တနေ့ မုချသေမှာဘဲ” ဟူ၍ ကြားဘူးနားဝရှိသောကြောင့် ရောဂါအကြောင်းတေးလိုက်တိုင်း သူ့ခမြာ စိတ်ဓာတ် ကျမိပြန်လေသည်။

“တကယ်လို့ များ ငါဒီရောဂါနဲ့သေသွားရင် ဘယ် နဲ့လုပ်ရပါမလဲ...” ဟူ၍ပင် တွေးမိသည်အထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရှာလေသည်။

အထူးသဖြင့် သူမ၏ ဘဝခရီးတလျှောက် ဖြစ်စဉ်များအကြောင်း ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း ယနေ့ အခြေအနေမှာ ငွေရေးကြေးရေး သို့မဟုတ် စားဝတ်နေရေးအတွက် လုံးဝပူပင်စရာမရှိသလောက် ပြည့်စုံနေလင်ကစား တကဲ့စိတ်အိချမ်းသာမှုတည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကိုတော့ မရရှိသေးပါ။ တကားဟု တွေးမိရင်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေရှာပါသေးသည်။

ယင်းသို့ချမ်းသာမှု အစစ်အမှန်ကို မတွေ့ရသေး၍ ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှု အပြည့်အဝ မရရှိမီ မေသက်ဝင်းသည် မသေချင်ရှာသေးပေ။

လောက၌ ရွှေငွေရတနာ ဥစ္စာပစ္စည်းမှန်သမျှ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံပါလျက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ပျော်လို့ ပါးလို့ ကောင်း

တုန်းအရွယ်တွင် လူတိုင်းအံ့ဩလောက်အောင် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေသွားရှာသော ကမ္ဘာကျော် မင်းသမီးချော မာရီလင်မွန်ရိုး၏အကြောင်းကိုပါ ဆက်စပ်တွေးတော နေမိလေသည်။

မေသက်ဝင်းခမြာ မသိရှာသောအချက်တခုကား လောက၌ တကယ်ပြည့်စုံသော ချမ်းသာမှုအစစ်သည် ရွှေငွေ တိုက်တာ အိုးအိမ် စည်းစိမ်တည်းဟူသော ပစ္စည်းများလည်းမဟုတ်၊ ကိလေသာတဏှာ ရာဂအလိုကို ဖြည့်စွမ်း ခံစားသည့် ဖိုနှင့်မ “အတွေ့” စည်းစိမ်လည်း မဟုတ်၊ သူမ၏ဖခင် ဦးစံရှိန်မကွယ်လွန်မီ ရှာတွေ့သွားသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား၏ တရားဓမ္မသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ပင်တည်း။



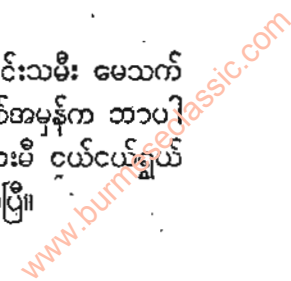
x x x

မေမြို့သို့ရောက်ပြီး သုံးလပြည့်လုနီးသောတနေ့သ၌ ဇင်ရှပ်ရှင် ကမ္ဘာ့နှင့် ဇင်စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးဦးမျိုးဇင်ထံသို့ ကြေးနန်းစာတစောင် ရောက်လာရာ ကြေးနန်းစာတွင်...

“မေသက်ဝင်း ယနေ့နံနက် ၆-နာရီခွဲက ဆုံးသွားပြီ”

ဟူ၍ ပါရှိလေသည်။

ဥစ္စာပေ၊ ရုပ်ချော၊ နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မေသက်ဝင်းခမြာ လောက၌ တကဲ့ချမ်းသာမှု အစစ်အမှန်က ဘာပါလိမ့်ဟူသော ပြဿနာ၏အဖြေကို ရှာမတွေ့သေးမီ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားရရှာပေပြီ။



နှစ်သိမ့်စရာတခုကတော့ ရန်ကုန်မြို့မှ မျိုးဇင်နှင့် ဇော်ဟိန်း တို့ခေါင်းဆောင်လျက် ဦးတင်ထူး၊ ဦးသာမြတ်၊ ဦးတုတ်ခိုင်၊ ဦးဘအေးတို့လို ခင်မင်ရင်းနှီးသော ရုပ်ရှင် လောကသားများ ကိုယ်တိုင် မေမြို့သို့လိုက်သွားပြီး စီမံ ခန့်ခွဲချက်ဖြင့် သွားလေသူ မေသက်ဝင်း၏ဈာပန အခမ်းအနားမှာ မဠုစဘူးထူးကစွာ စည်ကားသိုက်မြိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

x x x



ရက်လည်သပိတ်သွတ် ဆွမ်းကပ်၍ မေသက်ဝင်းအား အမျှ အတမ်းပေးဝေပြီးနောက် ၂-ရက်မျှ ကြာသောအခါ သူ ငွှေးကိုမျိုးဇင်၏အိမ်၌ ဇော်ဟိန်း၊ ဦးတင်ထူး၊ ဦးသာမြတ်၊ ဦးတိုင်းကျော်၊ ဦးတုတ်ခိုင်၊ ဦးဘအေးနှင့် ပန်းပုဆရာဦးဥာဏ်မောင်တို့ ထိုင်၍စကားပြောနေကြလေသည်။

မေသက်ဝင်း၏ ပုံတူကျောက်ဆစ်ပန်းပုရုပ်ကိုဦးဥာဏ်မောင်က လုံးဝလက်မလွှတ်ချင် သော်လည်း မျိုးဇင်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ အတင်းအဓမ္မ ငွေသုံးသောင်းပေး၍ ဝယ်ယူ သဖြင့် ထိုနေ့နံနက်ကပင် ကျောက်ရုပ်ကို ယူဆောင်လာပြီး သူငွှေးကိုမျိုးဇင်၏တိုက်အိမ် သီးသန့်အခန်းတခန်း၌ ထားရှိလေသည်။

ယင်းအစီအစဉ်ကိုဆရာဦးဥာဏ်မောင်နှင့်ပြုလုပ်ပြီးမှ မျိုးဇင်က ဇော်ဟိန်းနှင့် ရုပ်ရှင်နယ်မှ ရင်းနှီးသူအချို့ကို လဖက်ရည်သောက် ဖိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

နိဗ္ဗိဇ္ဇာရောင် စိန်ကတ္တီပါလိုက်ကာကြီးကို ပြည်ဖုံးကားသဖွယ် တပ်ဆင် ဖုံးအုပ်ထားရာမှ ညွှေသည်များစုံချိန်တွင် မျိုးဇင်က

စက်သီးကြိုးဖြင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ မြင်ရသူအားလုံးမှာ အံ့အားသင့်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမိကြကုန်ပါတော့သည်။

အောက်ခံပုံမြင့်မြင့်ပေ၍ တွင် ရပ်နေသည့် အနေအထားဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ကျောက်ဆစ်ပန်းပုရုပ်ကား အလွန်လှပ၊ အနုပညာမြောက်သလောက် အသက်ဝင်လှပေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား အစိတ်အပိုင်းတွေက လှပသလို မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့က အသက်ရှင်နေစဉ်က ကဲ့သို့ပင် ပရိသတ်အား ညှုတ်တုကြည့်ကာ သူမ၏ကိုယ်ကာယအလှကို ကြားဝင်ပြနေရော့သလားဟု ထင်ရပေသည်။

ဒါရှိက်တာ ဦးတင်ထူးသည် မေသက်ဝင်း၏ပုံတူ ရုပ်တုအား စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ရင်း....

“အင်း....သူလိုမင်းသွီးမျိုးတော့ မရှိပါဘူးဗျာ....”

ဟု သူပြောနေကျစကားကိုပင် ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဇော်ဟိန်းကမူ....

“ဒီအမျိုးသွီးရဲ့ မိန်းမကိုယ် အင်္ဂါဇာတ်ကတော့ အလှဆုံးပါဘဲဗျာ....”

ဟု ပန်းပုဆရာ ဦးဥာဏ်မောင် ပြောဘူးသည့် စကားကိုသာ ပြန်လည်ကြားယောင်မိရင်း မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက် မိပါတော့သတည်း။

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

